ENIGMA

Margaret Millar

ÎN FIECARE ZI E IARNĂ

MAESTRII LITERATURII POLIȚISTE

Margaret millar

în fiecare zi e iarnă

Roman
Traducere de CONST. POPESCU

BUCUREŞTI
1992

Titlul originalului: *Vanish in an Instant*
© Messie and HughesInc.,London
Dell Books, 1963
Consilier literar: H. GRĂMESCU

Coperta de GH BALTOC

ISBN 673—95 702—4—0

Zăpada adusă de Vântul din Canada a adunat funingine pe drum.

Era frig în iarna aceea la Arbana, lângă Detroit.

Era frig şi în sufletele lor şi toţi voiau să uite.

VIRGINIA BARKELEY voia să fugă de acasă în ultimul vagon, al ultimului marfar, spre un ţinut unde clima era plăcută. Voia să uite că poate ea l-a asasinat pe Margolis, amantul ei.

DOAMNA HAMILTON, mama Virginiei, voia să cumpere pentru fiica ei o fericire imposibilă. Şi să uite c-a fost amestecată într-o crimă.

EARL LOFTUS visa să plece cu Birdie la volanul unui Cadillac. Să uite scadenţa nemiloasă care îl aştepta.

DOAMNA LOFTUS, mama lui Earl, visa să plece într-o zi să-şi vadă fiul. Dar până atunci bea ca să-şi amintească de el. Sau ca să uite de Birdie. Iar o doamnă nu bea decât rom ieftin.

ERIC MEECHAM încearcă să desfacă nodurile unei afaceri prea simplă pentru a fi adevărată.Dar adevărul, o dată aflat, nu e simplu, iar rezolvarea juridică nu e întotdeauna şi una umană.

Zăpada murdară, adusă de Vântul din Canada, avea să se topească într-o zi. Oamenii de zăpadă, din faţa casei Barkeley, aveau să se topească şi ei.

Morala: Nicio primăvară nu poate topi gheaţa din sufletele unor oameni pentru care

ÎN FIECARE ZI E IARNĂ.

ÎN FIECARE ZI E IARNĂ

Dedicaţie:

Iubiţilor mei Mill şi Linda

UNU

ZĂPADA şi funinginea erau presărate că sarea şi piperul pe şoseaua betonată. La treizeci de kilometri spre răsărit, Detroit, un oraş de fum şi lumini. La treizeci de kilometri spre apus, orăşelul Arbana, care nu se vedea deloc, deşi doamna Hamilton privi mai întâi spre apus, ca şi cum ar fi sperat să-i surprindă o scurtă şi miraculoasă imagine.

Pe terasa de observaţie, situată deasupra aeroportului, zărea chipurile celor ce aşteptau să ia avionul, să întâmpine pe cineva, sau pur şi simplu aşteptau şi priveau fiindcă n-aveau unde pleca, şi atunci cel mai bun lucru era să-i urmărească pe alţii cum plecară. În lumina orbitoare a lămpilor, feţele lor păreau şiraguri de legume din ceară, ca cele din vitrinele magazinelor universale de acasă. Doamna Hamilton scrută chipurile, întrebându-se care era al ginerelui ei Paul. Nu era sigură c-avea să-l recunoască — în mintea ei Paul nu căpătase niciodată o formă fizică, era doar soţul Virginiei — şi nici nu credea că el avea s-o

recunoască.

— Eu una, desigur, nu m-am schimbat, zise cu voce tare, aproape stridentă.

Însoţitoarea sa se întoarse cu un aer surprins. O fată firavă, care nu depăşise cu mult pragul celor douăzeci de ani, destul de drăguţă, deşi părul blond şi sprâncenele foarte deschise îi dădeau o înfăţişare incoloră. Avea ochi rotunzi, de un albastru profund, încât părea întotdeauna puţin curioasă, asemenea unui copil pentru care totul e nou.

— Aţi spus ceva, doamnă Hamilton?

— Oamenii nu se schimbă prea mult într-un an, doar dacă au un an rău. Iar eu n-am avut chiar un an rău până... până acum.

Fata îşi exprimă compasiunea printr-o exclamaţie la care doamna Hamilton reacţionă violent. Îi displăcea puternic şi detesta compasiunea. În contrast cât trupul ei plinuţ, cu oase mici, avea un temperament energic şi viguros. Îşi strânse la subţioară poşeta mare şi neagră, şi traversă banda curată de beton ce ducea spre ieşire. Când trecu pe lângă terasă de observaţie, ridică din nou privirea spre chipurile ca nişte legume.

— Nu-l văd pe Paul. Îl vezi cumva, Alice?

— S-ar putea s-aştepte înăuntru, răspunse fata. E frig.

— Ţi-am spus să ai grijă şi să-ţi cumperi un palton destul de călduros.

— Paltonul e destul de călduros. Dar vântul e rece.

— Californienii s-au învăţat rău. Pentru iarnă, vremea e foarte blândă. Buzele i se tiviseră însă cu albastru iar în mănuşile albe de căprioară degetele îi înţepeniseră, parcă erau în ghips.

— Nu i-am cerut în telegramă să mă aştepte. Hai să luăm un taxi până la Arbana. Cât e ceasul?

— Aproape nouă.

— E prea târziu. Probabil că n-au să mă lase s-o văd în

seara asta pe Virginia.

— Probabil că nu.

— Cred că... Cred că şi *ei* au ore de vizită, ca la spital. Pronunţă cuvântul *ei*, ca şi cum ar fi avut de-a face cu un exploziv care trebuia mânuit cu atenţie.

La biroul de bagaje se formase coadă, aşa că se aşezară la rând. Doamnei Hamilton, foarte sensibilă la atmosferă, încăperea imensă i se păru plină de o agitaţie lâncedă, de o aşteptare înăcrită de realitate.

Sfârşitul călătoriei, îşi spuse. Se simţea şi ea lâncedă şi înăcrită, iar senzaţia îi aminti de Virginia; Virginia la Crăciun, când avea opt ani. Copilul visase această zi săptămâni de-a rândul, ca apoi, în dimineaţa de Crăciun, să se trezească şi să descopere că era o zi ca oricare alta. Fireşte, primise daruri, dar nu erau, nu puteau fi atât de mari, emoţionante şi de misterioase ca pachetele în care veniseră. După-amiază, Virginia plânsese şi se legănase amărâtă în balansoar.

„Vreau din nou Crăciunul *meu*. Vreau Crăciunul *meu*!” Doamna Hamilton îşi dădu seama că Virginia îşi dorise din nou speranţele nebune, minunate, cutiile nedeschise, cu panglicile încă legate în funde.

În curând, mai precis peste două săptămâni, era iarăşi Crăciunul. Se întrebă necăjită dacă Virginia avea să plângă, dorind ca sărbătoarea să revină.

— Trebuie să fiţi obosită, îi spuse Alice. Staţi mai bine jos şi lăsaţi-mă să aştept eu la coadă.

Primi un răspuns tăios şi brusc.

— Eu, mulţumesc. La vârsta mea refuz să fiu tratată ca o femeie bătrână.

— Willett mi-a cerut să am grija, să mă ocup cum trebuie de dumneavoastră.

— Fiul meu Willett e o fată bătrână. Nu-mi fac nicio iluzie în privinţa copiilor mei. Şi nici nu mi-am făcut vreodată. Ştiu că Virginia e plină de nervi. Dar asta-i *tot.*

Nu e în stare de cel mai mic rău. Îşi şterse cu batista fruntea umedă şi palidă, încăperea îi păru deodată insuportabil de încinsă şi doamna Hamilton, extrem de obosită, se crezu datoare să continue conversaţia: — Acuzaţia e falsă, ridicolă. Într-un orăşel ca Arbana, poliţia e incapabilă şi probabil coruptă. Au făcut o greşeală absurdă..

Rostise aceleaşi cuvinte de zece ori în ultimele zece ore. Tot repetându-le, acuzaţiile căpătaseră forţă şi goneau la vale ca o maşină scăpată de sub control, gata să se zdrobească de primul obstacol.

— Aşteaptă s-o întâlneşti, Alice. Ai să-ţi dai singură seama.

— Sunt sigură. Totuşi, cu cât doamna Hamilton vorbea mai mult despre Virginia, cu atât Virginia devenea mai ştearsă; se ascundea ca un animal necunoscut într-un desiş de cuvinte.

— Nu-mi fac iluzii, repetă bătrână. Este nervoasă, uneori chiar îşi iese din sărite, dar nu e în stare să rănească pe cineva intenţionat.

Alice murmură un răspuns neclar, de îmbărbătare. Observă deodată că e obiectul atenţiei cuiva. Se întoarse şi se uită peste umărul doamnei Hamilton spre uşa de la ieşire. O urmărea cu privirea un bărbat. Avea vreo treizeci şi cinci de ani, era înalt, cam încovoiat, ca şi cum ar fi lucrat prea mult la birou, şi puţin crispat, de parcă nu s-ar fi simţit la largul său. Purta un palton de tweed ce părea nou, o pălărie moale, gri şi pantofi maron englezeşti.

— Cred că tocmai a intrat ginerele dumneavoastră.

Doamna Hamilton se întoarse la rândul ei şi aruncă o privire scurtă bărbatului.

— Nu-i Paul. E prea bine îmbrăcat. Paul arată întotdeauna ca şi cum ar fi stat la coadă la supa săracilor.

— Se uită atât de fix la dumneavoastră, încât am impresia că vă cunoaşte.

— Prostii. Nu mai fi atât de modestă. Se uită la tine. Eşti doar o fată drăguţă.

— Nu cred că sunt drăguţă.

— Nici o femeie nu se crede drăguţă, dacă n-are un bărbat lângă ea. Şi eu mă credeam drăguţă odinioară deşi, fireşte, n-am fost niciodată.

Era adevărat. Nu fusese niciodată drăguţă, nici chiar ca fată. Avea capul prea mare pentru trupul ei şi disproporţia era accentuată de părul des, şaten, care lucea acum ca un foc de paie, lăsând să se vadă dâre de cenuşă. — Trebuie să înveţi să te *prefaci,* Alice. La urma urmei, nu mai eşti învăţătoare. Eşti o tânără din lumea bună, călătoreşti, ţi se pot întâmpla diverse lucruri interesante. N-ai acest sentiment?

— Nu, răspunse Alice simplu.

— Ei bine, încearcă.

Bărbatul de la uşă se hotărî. Traversă vioi încăperea şi, în timp ce mergea, îşi scoase pălăria.

— Doamna Hamilton?

Doamna Hamilton îl măsură cu privirea şi-şi încreţi uşor fruntea între sprâncene. Întâlnirea, indiferent de scopul ei, nu intra în planurile sale. N-avea timp de pierdut şi nici energie de cheltuit cu un necunoscut. Strânse mai tare poşeta, ca şi cum necunoscutul ar fi avut de gând să i-o fure.

— Da, sunt doamna Hamilton.

— Eric Meecham. M-a rugat doctorul Barkeley să vă aştept.

— Ah! Bună ziua.

— Bună ziua. Avea un timbru jos, cu o vagă notă de nerăbdare.

— Sunteţi prieten cu Paul?

— Nu.

— Atunci?

— Sunt avocat. Am fost angajat s-o apăr pe fiica

dumneavoastră.

— Cine v-a angajat?

— Doctorul Barkeley.

— I-am dat instrucţiuni în telegramă să aştepte sosirea mea.

Meecham se încruntă la rândul lui.

— Ei bine, n-a aşteptat. Mi-a cerut să încerc s-o scot imediat din închisoare.

— Şi-aţi scos-o?

— Nu.

— De ce nu? Dacă-i vorba de bani, am…

— Nu-i vorba de bani. O pot reţine la poliţie patruzeci şi opt de ore fără să formuleze o acuzare. Se pare că asta au de gând să facă.

— Dar cum pot să reţină o fată nevinovată? Meecham abordă întrebarea cu atenţie ca şi cum ar fi fost încărcată cu dinamită.

— De fapt, n-a susţinut că e nevinovată.

— Ce… Ce susţine?

— Nimic. Nu neagă nimic, nu admite nimic, nu vrea nimic, punct. E… Dibui după un cuvânt şi, dintre mai multe care îi veniră în minte, îl alese pe cel mai puţin insultător: E oarecum dificilă.

— E speriată, sărmanul copil. Când e speriată e întotdeauna dificilă.

— Înţeleg. Cei trei rămăseseră singurii la coadă. Meecham se uită întrebător la Alice, apoi se întoarse spre doamna Hamilton: Aţi venit singură?

— Nu. Nu, iertaţi-mă. Am uitat să fac prezentările. Alice, îţi prezint pe domnul Meecham. Domnule Meecham, domnişoara
Dwyer.

Meecham dădu din cap.

— Buză ziua.

— Alice e o prietenă, explică doamna Hamilton.

— De fapt, îi ţin companie, zise Alice.

— A, da? Daţi-mi chitanţele de la bagaje; vi le scot eu şi le duc în maşina mea.

Doamna Hamilton îi înmânã chitanţele.

— Sunteţi prea amabil cã vã deranjaţi atât de mult.

— Nu-i niciun deranj. Cuvintele erau politicoase, dar sunau neconvingător.

Duse cele patru valize la maşinã şi le îngrãmãdi în portbagaj. Maşina era nouã, dar stropitã cu noroi; aripa stângã din spate era ciocnitã.

Cele douã femei luarã loc pe bancheta din spate a maşinii lãsându-l pe Meecham singur în faţã. Parcurserã mai mulţi kilometri fãrã ca cineva sã scoatã vreo vorbã. Pe şosea circulaţia era densã, iar betonul devenise alunecos din pricina zãpezii topite.

Alice privea ţinutul luminat de fascicolele orbitoare ale farurilor. Era sinistru şi plat, pãtat cu petice de zãpadã cenuşie. O inundã un val de dor, amestecat cu un sentiment mult mai puternic şi mai violent decât dorul. Ura locurile astea şi îl ura şi pe avocat fiindcã locuia aici. Era tot atât de necioplit şi de ţeapãn ca şi peisajul, la fel de neplãcut ca vremea.

Doamna Hamilton pãrea sã-i împãrtãşeascã sentimentele.

Se aplecã brusc şi o mângâie pe Alice pe mânã. Apoi se îndreptã şi i se adresã lui Meecham cu glasul ei limpede şi hotãrât:

— În fond, ce calificare aveţi ca sã vã ocupaţi de aceastã afacere, domnule Meecham?

— Mi-am luat diploma în drept la universitatea de aici şi am fãcut practica la „Post and Cranston” pânã când au constatat cã le sunt indispensabil şi mi-au trecut numele pe o uşã. Asta doreaţi sã ştiţi?

— Doresc sã ştiu ce experienţã aveţi în procesele penale.

— N-am pledat niciodatã într-un proces în care e vorba

de o crimă, dacă asta vă interesează, răspunse el sincer. Astfel de afaceri nu abundă pe aici. Cunoaşteţi Arbana?

— Am vizitat-o. Demult.

— Atunci ştiţi că e un orăşel universitar şi nu atinge procentul de crime din Detroit. Problema cea mai importantă pentru poliţie o constituie circulaţia după meciurile de fotbal. Fireşte, există unele cazuri: furturi de automobile, spargeri, afaceri de moravuri; cam asta e tot. De doi ani încoace n-a mai avut loc nici o crimă.

— Şi-au arestat-o pe fiica mea.

— Da.

— Nu pot, pur şi simplu nu pot să cred. N-aveau decât să se uite bine la Virginia ca să-şi dea seama că e... că e o fată simpatică, bine crescută.

— Şi alte fete simpatice au dat de bucluc.

Se aşternu o scurtă tăcere.

— Vorbiţi ca şi cum aţi crede că e vinovată.

— Nu mi-am format o părere.

— Ba da. O simt. Doamna Hamilton se aplecă înainte, şi lăsă o mână pe spătarul banchetei lui Meecham. — Iertaţi-mă dacă par nepoliticoasă, spuse ea încet, dar nu cred că sunteţi omul potrivit pentru a vă ocupa de acest caz.

— Nici eu nu cred, dar am să încerc.

— Fireşte c-o să încercaţi. Dacă totuşi crimele sunt atât de rare în orăşelul ăsta, aşa cum pretindeţi, o să vă faceţi o bună reclamă susţinând apărarea, nu?

— S-ar putea.

— Nu mi-ar plăcea să ştiu că vă faceţi reclamă, jucându-vă cu soarta fetei mele.

— Şi ce propuneţi, doamnă Hamilton?

— Să vă retrageţi de bună voie.

— Nu mă retrag de bună voie, răspunse Meecham.

— Foarte bine, am să discut cu Paul astă-seară.

Se apropiau de oraş. Pe cer se ivise o văpaie roşie de neon, iar staţiile de benzină şi gheretele cu cârnaţi prăjiţi

se înşiruiau pe şosea la intervale tot mai dese.

— Nu c-aş avea ceva personal împotriva dumneavoastră, domnule Meecham, vorbi din nou doamna Hamilton.

— Nu.

— Atât doar că nu există pe lume ceva la care să ţin mai mult ca la fiica mea. Nu pot să risc.

Meecham se gândi la o groază de răspunsuri, dar nu dădu niciunul. Îi părea sincer rău de doamna Hamilton, sau de orice altă persoană pentru care Virginia Barkeley reprezenta cel mai important lucru de pe lume.

DOI

O ARIPĂ a casei era cufundată în întuneric, dar din cealaltă aripă se revărsau prin toate ferestrele fâşii de lumină ca nişte panglici aurite.

Casa era mai mare decât îşi închipuise Meecham iar acoperişul turtit şi ferestrele uriaşe nu se prea potriveau cu decorul de iarnă. Era clădită în stilul vilelor din sudul Californiei, din lemn de sequoia şi piatră necioplită. Meecham se întrebă dacă Virginia proiectase premeditat casa astfel, fiindcă îi amintea de propriul ei cămin, sau o făcuse inconştient, ca un simbol al refuzului ferm de a se adapta noului cadru.

Aleea care ducea la intrare trecea printr-un patio ce despărţea cele două aripi. Şi aici ardeau luminile, dezvăluind coşuri de răchită, suspendate, cu plante uscate, ghivece pline cu zăpadă şi o nişă cu un grătar înfundat, tivit cu ţurţuri minusculi.

Doamna Hamilton strânse pleoapele, ca şi cum i-ar fi

venit să plângă la vederea patioului din casa Virginiei, clădit pentru soare şi vară şi abandonat în noaptea de iarnă. Coborî tăcută din maşină şi se îndreptă spre casă.

Meecham îşi împinse pălăria pe ceafă cu un gest de uşurare.

— E nemaipomenită, nu?

— Eu ţin la doamna Hamilton. Cu mine e foarte bună.

— A, da? îi făcu loc lui Alice să coboare la rândul ei din maşină.— Eşti cam tânără ca să ţii companie cuiva. De cât timp te-ai angajat?

— De vreo lună.

— De ce?

— De ce? Păi... Roşi iar. — Ce întrebare stupidă. Trebuie să-mi câştig existenţa.

— Vreau să spun că-i o meserie cam ciudată pentru o fată tânără.

— Am fost învăţătoare. Dar n-am întâlnit... *niciun tânăr cu care să mă mărit*, fură cuvintele ce-i veniră pe buze, dar în locul lor spuse: — Simţeam că mă anchilozez, aşa că m-am hotărât să-mi schimb meseria un an sau doi.

Meecham o privi pieziş şi ocoli maşina ca să descuie portbagajul. Doamna Hamilton intrase în casă, lăsând uşa deschisă.

Avocatul lăsă cele patru valize pe aleea curăţată de zăpadă şi încuie portbagajul.

— Bănuiesc că-ţi dai seama în ce te vâri.

— Fireşte. *Natural.*

— Natural. Avocatul vorbea uşor ironic. — Am înţeles că n-ai cunoscut-o pe Virginia.

— Nu. Am auzit totuşi multe despre ea de la fratele ei Willett şi de la doamna Hamilton. Se pare că e... că e o persoană oarecum nefericită.

— Trebuie să fii foarte nefericită ca să înjunghii un om de şase ori în ceafă, zise Meecham. Sau n-ai ştiut?

— Am ştiut. Voia să pară foarte sigură, ca doamna

Hamilton, dar vocea i se strânse într-o şoaptă stinsă şi încordată. — Fireşte c-am ştiut.

— Natural.

— Sunteţi absolut nesuferit.

— Aşa sunt eu când oamenii nu vor să aibă de-a face cu mine, răspunse Meecham. Apropo, am uitat cum te cheamă. Care ţi-e numele?

În loc să-i răspundă, Alice luă două valize şi porni spre casă.

Doamna Hamilton o auzi venind şi îi strigă:

— Alice? Sunt aici, în *living-room.* Roagă-l pe domnul Meecham să între. Poate vrea o cafea.

Alice se uită cu răceală la Meecham care o urmase.

— Vreţi o cafea?

— Nu, mulţumesc, *Alice.*

— Nu îngădui celor ce nu mă cunosc să-mi spună Alice.

— Am înţeles, fetiţo. Îi veni să râdă, dar se abţinu. Spuse în schimb: — Am impresia c-am pornit amândoi pe picior greşit.

— Cum nu mergem nicăieri împreună, ce importanţă are?

— Cum vrei. Îşi puse pălăria. — Spune-i doamnei Hamilton că ne întâlnim mâine dimineaţă la nouă şi jumătate la închisoarea ţinutului. O s-o vadă atunci şi pe Virginia.

— Nu poate să-i telefoneze astă-seară, sau să facă altceva?

— Fata e la închisoare. Nu e la hotelul *Waldorf.* În timp ce se îndrepta spre uşă îi spuse peste umăr: — Noapte bună, fetiţo.

— Alice, repetă doamna Hamilton. A, eşti aici. Unde-i domnul Meecham?

— A plecat.

— Poate c-am fost cam brutală cu el spunându-i că mă îndoiesc de capacitatea lui. Stătea în faţa căminului,

îmbrăcată cu paltonul şi având pălăria pe cap; îşi freca mâinile, ca şi cum ar fi vrut să se încălzească, deşi focul nu ardea. — Mă tem că mi l-am făcut duşman. Nu m-am putut abţine. Am simţit că are o atitudine ostilă faţă de Virginia.

Camera era foarte încăpătoare şi atrăgătoare, cu fotolii de răchită şi bambus, şi cu mese de sticlă, ca o seră tropicală. Pretutindeni se vedeau plante; filodendroni şi iederă atârnau din suporturi de alamă aninate pe pereţi. Pe console, pe rafturi, pe masă se aflau azalee în ghivece strălucitoare de coral, ciclame, coleus şi Saintpaulia. Aerul era umed şi mirosea a pământ jilav, ca un câmp după o ploaie de primăvară.

Întreaga cameră degajă o frumuseţe imposibilă şi extravagantă, ca şi cum locatarul ei ar fi trăit în vis.

— Îi plac florile, spuse doamna Hamilton. Nu seamănă cu fiul meu Willett. Pe el nu-l interesează decât banii. Virginia e cu totul altfel. Şi când era copilă se purta foarte frumos cu florile, cu păsările, cu animalele. E foarte blândă şi înţelegătoare...

— Doamnă Hamilton...

— ...ca şi cum ar fi fost oameni şi ar fi putut să simtă.

— Doamnă Hamilton, repetă Alice, şi bătrână clipi parcă abia s-ar fi trezit. De ce-i Virginia la închisoare? Ce-a făcut?

Se trezise complet; întrebările îi biciuiseră trupul vulnerabil aşa cum o grindină biciuieşte un lan de grâu, încins de soare.

— Virginia n-a făcut nimic. A fost arestată din greşeală.

— Dar de ce?

— Ţi-am spus că telegrama trimisă de Paul era sumară. Nu cunosc amănunte.

— Aţi fi putut să-i întrebaţi pe domnul Meecham.

— Prefer să primesc amănuntele de la cineva mai apropiat mie şi Virginiei.

— *Nu ţine deloc să afle faptele,* se gândi Alice. *Nu vrea*

decât s-o recapete pe Virginia, copilul bun, care iubeşte animalele şi florile.

O femeie de vârstă mijlocie, cu ochelari cu rame de baga şi îmbrăcată într-o uniformă albă, intră în odaie ţinând o ceaşcă de cafea, pe jumătate vărsată pe farfurioară. Şchiopăta, dar se mişca foarte repede, de parcă şi-ar fi închipuit că graba maschează defectul. Pe pomeţi avea câte o pată rotundă ca o monedă.

— Beţi! O să vă încălzească. Vorbea cam tare, mascându-şi jena prin intensitatea vocii, aşa cum încerca să-şi ascundă şchiopătatul prin mersul iute.

Doamna Hamilton îi mulţumi cu o mişcare a capului.

— Carney, ţi-o prezint pe Alice Dwyer. Alice, doamna Carnova.

Femeia îi strânse viguros mâna lui Alice.

— Spune-mi Carney. Toţi îmi spun aşa.

— Carney, explică doamna Hamilton, e soră la cabinetul lui Paul şi o veche prietenă de-a mea.

— A telefonat doctorul acum câteva minute de la spital. E în drum spre casă.

— Suntem vechi prietene, nu-i aşa, Carney?

Petele de pe pomeţii femeii se lăţiră.

— Fireşte. Desigur că suntem prietene.

— Atunci de ce eşti atât de nervoasă?

— Nervoasă? Toată lunea se enervează din când în când, nu? Am avut o zi grea şi-am rămas după orele de serviciu ca să vă primesc, să vă instalez şi să văd de ce mai aveţi nevoie. Sunt doar obosită.

— Oare?

Cele două femei uitaseră de Alice. Carney privea duşumeaua, iar roşeaţa i se răspândise pe întreaga faţă, până în vârful urechilor mari şi palide.

— De ce-aţi venit? N-aveţi ce face.

— Ba da. Şi am să fac...

— Nu ştiţi care e situaţia.

— Atunci spune-mi dumneata.

— Situaţia e proastă, chiar foarte proastă. Ştiam că se întâlneşte cu Margolis. Am prevenit-o. I-am spus c-am să vă scriu; c-am să vă rog să veniţi să-i faceţi morală.

— Şi nu mi-ai scris.

— Cum as fi putut? spuse Carney şi îşi întinse mâinile. Are douăzeci şi şase de ani; e prea mare ca s-o mai pot dădăci şi ameninţa c-o spun mamei.

— Paul ştia despre... acest bărbat?

— Nu sunt sigură. Poate că ştia. N-a spus nimic. Rupse o frunză uscată dintr-o plantă *yam* care atârna de pe suport.
— Virginia nu mai vrea să mă asculte. Nu mă poate suferi.

— Ce prostie. A ţinut întotdeauna la dumneata.

— Dar nu mai ţine. Săptămână trecută m-a făcut căţea bătrână şi spioană. A mai spus că atunci când am solicitat această slujbă, n-am făcut-o fiindcă mă părăsise soţul meu la Detroit, lăsându-mă pe drumuri, ci fiindcă m-aţi trimis dumneavoastră aici ca s-o spionez.

— Ridicol, răspunse tăios doamna Hamilton. Am să discut mâine cu Virginia şi-am s-o rog să-ţi ceară scuze.

— *Să-şi ceară scuze*! Dar ce vă închipuiţi că s-a întâmplat! Că e doar o distracţie sau aşa ceva? O, Dumnezeule! izbucni Carney. Îşi acoperi faţa cu mâinile, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând, apoi începu să sughiţă tare şi repede. — O, la dracu, la dracu !

Doamna Hamilton se întoarse spre Alice.

— Toţi avem nevoie de puţină odihnă. Hai cu mine să-ţi arăt camera ta.

— Am să i-o arăt... eu.

— Perfect, Du-te cu Carney. Alice. Eu aştept să discut cu Paul.

Alice păru jenată.

— Îmi pare rău c-am fost de faţă la această discuţie. Vreau să spun, când aţi discutat despre Virginia.

— Nu-i nimic, n-ai avut ce face. Pe alee înainta o maşină

care se opri într-un scrâşnet de frâne. — Uite, c-a venit Paul. Carney, dacă nu te superi, doresc să discut singură cu el.

— De ce... să... mă supăr?

— Pentru numele lui Dumnezeu, suflă într-o pungă sau fă ceva, ca să nu mai sughiţi. Noapte bună!

După plecarea lor, doamna Hamilton rămase o clipă în mijlocul camerei, cu degetele apăsate pe tâmple şi cu ochii închişi. Se simţea sfârşită, nu din pricina nopţii nedormite sau a călătoriei cu avionul, ci din cauza încordării şi a nesiguranţei; a acelei încordări şi mai îngrozitoare, când îşi dăduse silinţa să creadă că totul se va aranja, că se săvârşea o greşeală ce putea fi uşor remediată.

Se duse să deschidă uşa lui Paul.

Paul intră, scuturându-şi zăpada de pe picioare — un bărbat vânjos, bine clădit, îmbrăcat cu un pardesiu mototolit şi purtând pe cap o pălărie gri, udă şi informă. Semăna cu un fermier roşu în obraji, ce se întoarce acasă după ce şi-a terminat treburile seara, ducând o trusă medicală în loc de felinar.

La subţioară avea un ziar împăturit. Doamna Hamilton se uită la ziar, apoi schimbă privirea.

— Bună seara, Paul. Îşi strânse scurt mâna.

— Mă bucur c-ai venit. Vocea îi era foarte adâncă şi caldă; vorbea rar, cântărind cu grijă fiecare cuvânt, ca şi cum ar fi scris o reţetă. — Îmi pare rău că n-am putut să te întâmpin... mamă.

— Ştii, nu-i nevoie să-mi spui mamă, dacă te deranjează.

— Atunci n-am să-ţi mai spun.

Îşi lăsă pălăria şi pardesiul pe un scaun şi puse deasupra trusa. Ţinu însă ziarul în mână, înfăşurându-l foarte strâns, ca şi cum ar fi dorit să-l folosească drept armă, să strivească o muscă sau să cuminţească un căţel neastâmpărat.

Doamna Hamilton se aşeză brusc şi greoi, de parcă

ziarul ar fi fost îndreptat împotriva ei. Lumina izvorâtă din lampa de răchită îi lovi obrazul cu violenţa unei palme.

— Ce ziar e acela pe care-l ţii în mână?

— Un cotidian din Detroit.

— Scrie în el...

— Da, cuprinde tot. Dar nu pe prima pagină.

— Sunt şi fotografii?

— Da.

— De-ale Virginiei?

— Una.

— Dă-mi să văd.

— Nu-i foarte plăcut, zise el. Ai face mai bine dacă nu te-ai uita.

— Trebuie s-o văd.

— Perfect.

Fotografiile ocupau pagina a doua în întregime. Erau în număr de trei. Prima, cu subtitlul, *Coliba morţii,* reprezenta un cottage cu acoperişul încărcat de zăpadă proaspăt căzută şi cu ferestrele opace din cauza gheţei. Cea de a doua fotografie înfăţişa un bărbat mlădios şi brunet, ce zâmbea aparatului fotografic. Se spunea că este Claude Ross Margolis, în vârstă de patruzeci şi doi de ani, un antreprenor cu vază, victima loviturilor fatale de cuţit.

Cea de-a treia fotografie era a Virginiei, deşi nimeni n-ar fi recunoscut-o. Stătea ghemuită pe un fel de bancă, acoperindu-şi faţa cu mâinile, în timp ce o cascadă de păr negru i se revărsa peste încheieturi. Avea pantofi de seară, unul din ei fără toc, o rochie lungă şi vaporoasă şi un mantou de culoare deschisă. Pe mantou, pe rochie, ca şi pe unul dintre pantofi, se vedeau pete întunecate, semănând a noroi. Deasupra fotografiei seria: *Reţinută pentru cercetări*, iar dedesubt se preciza că Virginia fusese identificată a fi doamna Paul Barkeley, în vârstă de douăzeci şi şase de ani, soţia unui doctor din Arbana, amestecată probabil în asasinarea lui Claude Margolis.

Doamna Hamilton vorbi în sfârşit strident tremurător.

— Am văzut mii de fotografii deastea oribile în viaţa mea, dar niciodată n-am crezut că într-o zi una din ele va fi altfel decât celelalte, că va reprezenta un lucru atât de îngrozitor pentru mine.

Ridică privirea spre Barkeley. Faţa lui Paul rămăsese neschimbată, nu părea să fie conştient de faptul că fata din fotografie era soţia lui. În mintea doamnei Hamilton începu să clocotească o uşoară indignare. *Nu-i pasă... ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de Virginia... atunci acest accident nu s-ar fi petrecut... niciodată. De ce nu era cu eă? Sau de ce n-a ţinut-o acasă*?

Vorbi fără a mai încerca să-şi ascundă indignarea:

— Unde erai când s-a întâmplat asta, Paul?

— Chiar aici, acasă. În pat.

— Ştiai că e plecată?

— Pleca foarte des în ultima vreme.

— Şi ai rămas indiferent?

— Fireşte că n-am rămas indiferent. Din nenorocire, trebuie să-mi câştig existenţa. Nu-mi pot îngădui s-o urmăresc pretutindeni pe Virginia ca să strâng dovezi. Se apropie de barul zidit în perete, în colţul sudic al camerei. — Hai să mai bem un ultim whisky înainte de culcare.

— Nu, mulţumesc. Eu... petele astea de pe haine, Sunt pete de sânge?

— Da.

— Al cui e sângele?

— Al lui. Al lui Margolis.

— De unde ştii ?

— Există probe de laborator pentru a determina dacă sângele e omenesc şi cărei grupe aparţine.

— Ei bine, la urma urmei, mă bucur că nu-i al ei. Ezită, se uită din nou la ziar, apoi îşi mută privirea, ca şi cum ar fi vrut să citească articolul, dar se temea. — A fost rănită?

— Nu. Era beată.

— *Beată?*

— Da. Îşi turnă puţin whisky într-un pahar şi adăugă apă. Ridică paharul spre lumină, de parcă ar fi căutat microbi într-o eprubetă. — A cules-o o maşină a poliţiei rutiere. Au găsit-o rătăcind la vreo patru sute de metri de *cottage-vl* lui Margolis. Ningea din belşug. Se pare că s-a rătăcit...

— Rătăcea prin zăpadă doar în mantoul acela subţire şi în pantofii de seară? O, Dumnezeule, nu mai suport.

— Va trebui să suporţi, spuse el calm. Virginia se bizuie pe dumneata.

— Ştiu. Ştiu că se bizuie. Spune-mi... şi restul.

— Nu-i prea mult. Cadavrul lui Margolis a fost descoperit între timp fiindcă s-a defectat căminul din *cottage.* Ieşea o groază de fum, cineva a anunţat poliţia, iar brigada rutieră l-a găsit înăuntru pe Margolis înjunghiat cu propriul lui cuţit. Locuia în *cottage*-ul aflat chiar în afara marginilor oraşului fiindcă îşi închisese casa. Soţia lui e plecată în Peru, în vacanţă.

— Soţia lui! Era căsătorit?

— Da.

— Au copii?

— Doi.

— Beată, şopti doamna Hamilton. Şi încurcată cu un bărbat căsătorit. Trebuie să fie o greşeală, neapărat, e neapărat o greşeală.

— Nu e nicio greşeală. Am văzut-o chiar eu. Mi-a telefonat şeriful pe la trei azi-noapte, mi-a spus c-a fost reţinută şi de ce. Ţi-am telegrafiat imediat şi-am plecat la închisoarea ţinutului, unde o transportaseră. Era încă beată, nici nu m-a recunoscut. Sau s-a prefăcut că nu mă recunoaşte. Cum poţi să-ţi dai seama cu Virginia când joacă teatru şi când e serioasă?

— Eu pot.

— A, da? Sorbi din băutură. — Şeriful împreună cu

câţiva agenţi au încercat să obţină o declaraţie de la ea. Fireşte, n-au reuşit. Le-am spus că e o prostie să continue anchetarea unui om beat în aşa hal; în cele din urmă au lăsat-o să se culce din nou.

— Într-o celulă? Laolaltă cu hoţi, prostituate şi...

— E singură. Celula, *camera* mai bine-zis, e curată. Am văzut-o. Iar paznica, sau mi se pare că se numeşte agentă, pare o tânără destul de cumsecade. Cadrul nu e chiar cel cu care s-a obişnuit Virginia, dar nu suferă. Nu-ţi face griji în privinţa asta.

— Tu unul nu pari să-ţi faci griji deloc.

— De foarte mult timp sunt mereu preocupat. Ezită; se uită de-a lungul camerei spre ea, de parcă s-ar fi întrebat cât voia să audă din adevăr.

— E mai bine să afli de pe acum... Virginia are să-ţi spună... că acest prim an al căsătoriei noastre a mers prost. Cel mai prost an din viaţa mea şi poate şi cel mai nenorocit din viaţa Virginiei.

Faţa doamnei Hamilton păru că se mototoleşte ca o hârtie strânsă în palmă.

— De ce nu mi-a *spus* şi mie cineva? Virginia mi-a scris; Carney mi-a scris. Nimeni nu mi-a spus nimic. Mi-am închipuit că lucrurile merg bine, că Virginia s-a cuminţit alături de tine şi că în sfârşit e fericită. Acum descopăr c-am fost înşelată. Nu s-a cuminţit. Se întâlnea cu bărbaţi căsătoriţi, se îmbăta, se purta ca o prostituată de rând. Iar acum, ruşinea asta îngrozitoare. Pur şi simplu nu ştiu ce să *fac*, ce să *cred*.

Paul îi sesiză întrebările din privire şi se întoarse ridicând iar paharul în lumină.

— Am făcut tot ce-am putut. Am angajat un avocat.

— Dar ce avocat ! Un om fără experienţă.

— Mi-a fost recomandat.

— Nu-i destul de bun. Virginia trebuie să-i aibă pe cel mai bun.

— Ar trebui, într-adevăr, spuse el sec. Din păcate nu-mi pot îngădui să-l angajez pe cel mai bun.

— Eu una pot. Banii nu contează.

— Chestia asta cu banii-nu-contează e puţin cam demodată, mă tem. Lăsă jos paharul gol. — Mai e o problemă. Dacă Virginia e nevinovată, n-are nevoie de cel mai bun avocat. Acum, iartă-mă, dar mă duc să mă culc. Trebuie să mă scol devreme. Cred că ţi-a arătat Carney camera dumitale?

— Da.

— Fă-te comod. Casa e a dumitale, adăugă el cu un zâmbet uşor şi ironic. Ca şi ipoteca şi toate celelalte. Noapte bună, doamnă Hamilton.

— Noapte bună. Ezită o fracţiune de secundă înainte de a adăuga: băiatul meu.

Paul ieşi din încăpere. Doamna Hamilton îl urmări cu privirile; ochii i se uscaseră cu desăvârşire, erau duri şi cenuşii ca granitul.

Fermier-cu-mutră-roşie, îşi spuse ea cu răutate.

TREI

VARA, cărămizile roşii ale tribunalului erau acoperite de iederă murdară, iar iarna de zăpadă murdară. Clădirea fusese ridicată într-o piaţă largă, odinioară în plin centrul oraşului. Dar oraşul se mutase la apus, abandonând tribunalul ca pe un copil vitreg urât, lăsându-l în partea răsăriteană, să se descurce printre depozitele de mobilă, staţiile de benzină şi birturile cu bere şi sanvişuri.

Peste drum de intrarea principală se afla un magazin general. Meecham îşi parcă maşina în faţa acestuia. Deşi uşile magazinului erau încă închise, înăuntru se vedea mişcare. Vânzătorii se învârteau apatici printre standuri, leneviţi de somn şi de tristeţea dimineţii de iarnă, cu nimic diferită de cea a nopţii. Felinarele ardeau încă, cerul era întunecat, aerul greu şi umed.

Meecham traversă strada. Se simţea toropit şi ar fi dorit să fi rămas în pat până s-ar fi luminat de ziuă.

În faţa tribunalului fusese ridicat un pom de Crăciun de vreo zece metri; patru deţinuţi de la închisoarea ţinutului orânduiau sub supravegherea unui agent, şiraguri de becuri colorate. Agentul purta urechelniţe portocalii flauşate şi bătea ritmic, cu picioarele, trotuarul, fie ca să se încălzească, fie că n-avea altceva de făcut.

Când se apropie Meecham, cei patru deţinuţi se opriră să-l privească, aşa cum se opreau să privească pe oricine trecea, fiindcă ştiau că au tot timpul la dispoziţie şi nu pierd nimic dacă întârzie.

— Daţi-i bătaie, băieţi. Agentul îşi frecă mâinile.

— Ce-ai păţit, Joe, ai paralizat, sau ce s-a întâmplat?

Joe se uită în jos din vârful scării, râse şi îşi arătă dinţii de sus, îmbrăcaţi în aur.

— Nu ţi-ar plăcea, Huggins, să fii acasă şi să bei un rom fierbinte pe cinste? Ce zici?

— Nu mă ating de băutură, răspunse Huggins. Bună dimineaţa, Meecham.

— Bună dimineaţa, rosti Meecham, dând din cap.

— Te-ai sculat devreme ca să prinzi viermi pentru pescuit?

— Chiar aşa.

Huggins arătă cu degetul mare spre scară.

— Eu unul încerc să vâr în ticăloşii ăştia spiritul sărbătorii Crăciunului.

Trei din oameni râseră. Cel de al patrulea scuipă în

zăpadă.

Meecham intră în tribunal. Caloriferele mergeau din plin şi radiatoarele demodate zdrăngăneau ca nişte fantome ce-şi agită lanţurile. Meecham transpirase până să ajungă la mijlocul coridorului, iar traheea îi eră fierbinte şi uscată, parcă ar fi respirat foc.

Coridorul principal mirosea a lemn şi a ceară proaspătă dar, când coborî la stânga scărilor, apăru un alt miros, copleşindu-le pe celelalte, mirosul de dezinfectant.

Uşa pe care stătea scris *Şeriful ţinutului,* era deschisă. Meecham intră în anticameră şi se aşeză pe unul din scaunele tari, aliniate lângă perete, ca nişte deţinuţi muţi şi nemişcaţi. Anticamera era goală, deşi într-un colţ atârnau într-un cuier un palton şi o pălărie bărbătească, iar într-o scrumieră de pe ghişeul de lemn zgâriat se consuma un chiştoc. Meecham se uită la ţigară dar nu făcu niciun gest ca s-o stingă.

Uşa de la biroul şerifului se deschise brusc şi zgomotos, şi Cordwink apăru. Era un bărbat înalt, subţire ca un chibrit, cu părul cărunt tăiat scurt, ca să-i ascundă cârlionţii. Având genele creţe. Cei cinzeci de ani de viaţă grea nu se vedeau decât când era obosit, când se certa cu nevasta pe chestiuni de bani sau din pricina vreunuia din copii.

— Ce cauţi pe aici aşa devreme? întrebă Cordwink.

— Vreau să-ţi urez cel dintâi sărbători fericite.

— Voi, avocaţii ăştia tineri şi deştepţi, mă scoateţi din sărite. Da. Se strâmbă văzând ţigarea care fumega în scrumieră.

— Ce dracu faci, vrei să dai foc clădireii?

— Nu-i ţigara mea...

— Doar aşa ai putea să-ţi scoţi clienta de-aici.

— A, da? Meecham îşi aprinse o ţigară şi folosi chibritul ars ca să strivească resturile de tutun din scrumieră. — Ai mai dezgropat informaţii noi?

— Merită să-ţi spun? zise Cordwink şi râse. Voi, avocaţii ăştia blestemaţi, n-aveţi decât să vă bateţi singuri capul.

— Eşti cam acru în dimineaţa asta, şerifule.

— Am o meserie acră. Am de-a face cu oameni acri, aşa că şi eu sunt acru. Deci?

— Deci n-ai obţinut o declaraţie de.la doamna Barkeley.

— Fireşte c-am obţinut.

— Ce fel?

— Cum că-s un caraghios, un analfabet, o scârba. Meecham rânji. — Ţi se pare comic, nu Meecham?

— Nu prea.

— Ei bine, află c-am absolvit Universitatea din Wisconsin, seria 1922.

— Curios, eu mi-am închipuit c-ai studiat la Harvard. Te porţi şi vorbeşti ca un...

— Voi, avocaţii ăştia tineri şi deştepţi mă scoateţi din sărite. Bombăni. — Da. Ei bine, nu-mi pasă dacă dă sau nu o declaraţie. O avem aici...

— Poate.

— Până şi tu ar trebui să fii atât de deştept ca să-ţi dai seama. Mai bine ai începe să consulţi codurile ca să găseşti justificări fanteziste pentru legitimă apărare. Ai grijă să-ţi asiguri un juriu simpatic şi stupid, apoi înjură-i pe poliţişti, dă drumul la lacrimi şi plasează câteva citate din *Biblie* — să fiu al dracului! Mi-e greaţă. Ce mod şi ăsta de a-ţi câştiga existenţa, să pui piedici în calea justiţiei!

— Am mai auzit placa asta, şerifule. Hai să renunţăm la ultimul refren.

— Crezi că sunt scrântit?

— Fireşte.

Cordwink apăsă pe o sonerie de pe ghişeu.

— N-o să-ţi meargă să pledezi pentru legitimă apărare. Fata n-are niciun semn pe ea, nici o tăietură, nici o zgârietură, nici o vânătaie.

— Nu e nevoie să dovedesc că primejdia pe care a

înfruntat-o era în mod obiectiv reală şi iminentă, ci doar că Virginia şi-a închipuit că avea motive să creadă că era reală şi iminentă.

— Nu eşti la tribunal, aşa că slăbeşte-mă cu jargonul ăsta. Mi-e silă.

Şeriful apăsă din nou pe o sonerie şi o clipă mai târziu o tânără într-o rochie verde intră veselă în cameră, învârtind în mână un inel cu chei.

Îl salută pe Meecham, dezgolindu-şi dinţii albi şi frumoşi.

— Iar aţi venit, domnule Meecham.

— Exact.

Ar trebui să vă mutaţi aici. Îşi îndreptă zâmbetul către Cordwink. — Nu-i aşa, şerifule?

— Perfect adevărat, zise Cordwink. Drept ar fi să fie plin de avocaţi pe aici. Se îndreptă spre biroul lui. — Domnişoară Jennings, condu-l pe domnul în budoarul doamnei Barkeley.

— Bine. Cordwink trânti uşa în urma lui, iar domnişoara Jennings adăugă şoptind teatral: Dumnezeule, dar nervoşi mai suntem în dimineaţa asta!

— O fi din cauza vremii.

— Să ştiţi că şi eu cred la fel, domnule Meecham. Pe mine una vremea nu mă deranjează. Nu ţin seama de ea. Când vine iarna, ştiu că primăvara nu-i departe.

— Frumoase cuvinte.

— Shakespeare. Ador poezia.

— Bravo. Bravo. Porni în urma ei pe coridor.

— Ce face doamna Barkeley?

— A dormit bine şi a luat un mic-dejun copios. Cred că i-a trecut mahmureala. Dumnezeule, a fost groaznic. Descuie uşa din capătul coridorului şi o ţinu deschisă astfel ca Meecham să poată intra primul. — Mi-a cerut rujul. E semn bun.

— Poate. Dar nu ştiu ce fel de semn bun.

— O, sunteţi cinic, asta e. Foarte mulţi oameni sunt cinici. Mama îmi spune adeseori: „Mollie, dragă, te-ai născut zâmbind şi probabil că ai să mori cu zâmbetul pe buze”.

Meecham tresări.

— Eşti o fată norocoasă.

— Da, Sunt norocoasă. Pur şi simplu nu mă pot să nu văd partea veselă a lucrurilor.

— Ce bine pentru dumneata!

Secţia de femei a blocului era goală, cu excepţia Virginiei. Domnişoara Jennings descuie uşa celulei.

— Doamnă Barkeley, iar a venit domnul acela.

Virginia stătea pe patul ei strâmt de campanie şi citea sau se prefăcea că citeşte o revistă. Avea pe ea o rochie galbenă de lână şi sandale maron, aduse de Meecham în după-amiaza din ajun; îşi periase cu grijă părul negru de pe fruntea înaltă. Îşi făcuse buzele artistic cu rujul domnişoarei Jennings, desenând o linie mai plină şi mai largă a buzelor decât era în realitate. La lumina unicului bec din tavan pielea îi părea netedă şi rece ca marmora. Lui Meecham îi fu cu neputinţă să-şi închipuie ce emoţii simţea, sau ce se petrecea în dosul ochilor ei distanţi şi frumoşi.

Virginia îşi înălţă capul şi îl fixă lung şi duşmănos, ceea ce îi aminti de doamna Hamilton, deşi între mamă şi fiică nu exista nici cea mai mică asemănare fizică.

— Bună dimineaţa, doamnă Barkeley.

— De ce nu mă scoţi de aici? răspunse ea sec.

— Încerc s-o fac.

Păşi în celulă şi domnişoara Jennings închise uşa după el, fără însă s-o încuie. Se retrase într-un colţ al camerei şi se aşeză pe o bancă, lângă uşă. Fredonă câteva măsuri, cu un aer foarte degajat, ca să arate lui Meecham şi Virginiei că n-avea intenţia să tragă cu urechea.

— *Am s-o aplic pe şosea…*

— Auzi cum cânta, zise Virginia. Fluieră. Citează versuri. E aşa de veselă că mă înnebuneşte. Trebuie neapărat să mă *scoţi* deaici.

— Încerc.

— Ai mai spus-o.

— Şi o repet. Îmi permiţi să stau jos?

— Mi-e indiferent.

Se aşează la capătul patului pliant.

— Ţi-a trecut mahmureala?

— Mă simt perfect. Dar sunt purici pe aici, sau altceva. Am gleznele pline de băşici roşii. N-ai uitat s-aduci DDT?

— Am adus. Scoase din buzunarul paltonului o sticluţă cu DDT şi i-o înmână.

Virginia citi eticheta şi se încruntă.

— Nu-i decât o soluţie de doi la sută.

— N-am putut s-aduc alta mai tare.

— Ba da.

— Să zicem, dar n-am adus.

— Ce, ţi-a fost frică c-am s-o beau într-o criză de remuşcări?

— M-am gândit şi la asta, zise Meecham. Nu te enerva. Mama dumitale are să vină în curând.

— Când ?

— La nouă şi jumătate.

— Arăt ca lumea ?

— Superb. Absolut superb.

— Nu spune asta. Ştiu că nu sunt drăguţă.

— Avem păreri opuse în atâtea privinţe, încât hai să fim măcar acum de acord, zise Meecham zâmbind. Cum de ţi-a venit ideea trăsnită că nu eşti drăguţă?

— Ştiu eu că nu sunt. Să nu mai discutăm.

— Foarte bine. Îi oferi o ţigară, dar ea clătină din cap.

— Să vorbim despre Cordwink. Dacă-i dai astăzi o declaraţie, te eliberează.

— N-am să-i dau nici bună ziua.

— De ce nu?

— Ştiu eu ce fac, zise ea şi strânse buzele. Dacă refuz să-i declar ceva lui Cordwink, n-are cu ce să mă înfunde mai târziu.

— Raţionamentul e sănătos, deşi oarecum limitat.

— În afară de asta, acum, c-a venit mama, are ea grijă de toate.

— A, da?

— Aşteaptă şi-ai să vezi.

— Mama dumitale, zise Meecham foarte sec, e fără îndoială o femeie energică şi perseverentă, dar nu poate juca pe degete întregul departament al şerifului.

— *Crede* în mine, răspunse ea şi-l privi cu încăpăţânare.

— Nu-mi pasă dacă-şi închipuie că eşti regina primăverii, convingerea unei mame nu-i suficientă ca să te bazezi pe ea la tribunal.

— Nici n-ajung la tribunal.

— Serios?

— Nu sunt vinovată. Nu l-am ucis eu. Ridică vocea. — Ai auzit, domnişoară — care-tragi-eu-urechea? Nu l-am ucis eu pe Margolis.

Domnişoara Jennings începu să fredoneze din nou *Iar tu ai s-o apuci pe drum în jos...*

— Asta tot e ceva, zise Meecham. O negare. O poţi susţine?

— Deocamdată atât declar.

— De ce?

— D-aia.

— Fiindcă nu mai ţii minte, zise Meecham. După testul laboratorului, aveai 2,23 alcool în sânge.

— Ce înseamnă asta?

— Că erai beată criţă.

Obrajii Virginiei se colorară uşor.

— Mama ştie?

— Trebuie să fi aflat până la ora asta.

— O să fie furioasă. E abstinentă. Vorbi foarte serios, ca şi cum ar fi fost acuzată de beţie şi nu de crimă.

— Deci nu-i dai o declaraţie lui Cordwink?

— Nu pot. Nu pricepi? Nu pot să-i spun că nu-mi amintesc nimic, o să-mi arunce cu dosarul în cap.

— Asta o va face oricum.

— Recunosc c-am fost cam ameţită sâmbătă seara, zise ea şi-şi muşcă buza inferioară.

— Ai fost beată criţă, doamnă Barkeley. Nu doar ameţită.

— Încetează s-o mai repeţi! Ce cauţi aici, la urma urmei? N-am nevoie să-mi spui ce să fac.

— Eşti sigură?

Se aşternu tăcerea. Domnişoara Jennings căscase ochii de curiozitate, dar continua să fredoneze curajos, bătând tactul cu piciorul stâng.

— N-ai fost beată toată seara de sâmbătă. Ce s-a întâmplat mai devreme, înainte de a fi fost ucis Margolis?

— Am dansat şi-am comandat ceva de mâncare.

— V-aţi certat pe la unsprezece şi jumătate.

— Claude şi cu mine eram foarte buni prieteni, zise ea rigid.

— E trecut în declaraţie, doamnă Barkeley. O chelnăriţă de la restaurantul „Top Hat” îşi aminteşte de voi; te-a identificat după fotografie. În mijlocul certei te-ai sculat şi-ai plecat; peste câteva minute Margolis te-a urmat. Unde v-aţi dus? Sau vrei să-ţi spun eu?

— Fiindcă îţi place să vorbeşti atâta, spune-mi. Cuvintele erau arogante, fără a fi însă rostite arogant. Vocea îi tremura şi Meecham se întrebă dacă Virginia se speriase la gândul că se va întâlni cu mama ei. Până atunci nu trădase nici un semn de teamă.

— Te-ai dus la un restaurant unde se serveşte bere şi covrigi, câteva case mai jos, pe aceeaşi stradă. Localul era plin de studenţi care vin sâmbătă seara. Acolo te-a ajuns

din urmă Margolis. Stăteai la bar şi vorbeai cu un bărbat când a venit Margolis. Te-ai ridicat şi-ai plecat împreună cu Margolis, iar celălalt bărbat s-a ridicat şi a plecat şi el, după cum declară unul din barmani, care însă nu ştie dacă bărbatul a plecat cu dumneata sau dacă pur şi simplu a plecat acasă fiindcă se apropia ora de închidere a localului. Care-i adevărul?

— Încetează! Virginia lovi cu pumnul marginea patului pliant. — Trebuie să intri în toate amănuntele astea?

— Trebuie s-o facă cineva. Nu putem sta aici degeaba, doar spre a ne îngriji amnezia.

— Eşti foarte obraznic pentru un avocat plătit.

— Iar dumneata eşti foarte puţin dispusă să colaborezi; uiţi că următorii douăzeci de ani ai putea să ţi-i petreci alegând rufele murdare la spălătoria închisorii.

— Urâtă remarcă. Fata se făcuse albă ca hârtia, iar pielea i se întinsese parcă, devenind transparentă pe pomeţi. — N-am s-o uit.

— Sper că nu, zise Meecham. Există un amănunt foarte interesant legat de descoperirea cadavrului lui Margolis. Îi lipseşte portvizitul.

— Şi ce importanţă are?

— Prietenii lui pretind c-avea întotdeauna asupra lui o mare sumă de bani.

— E adevărat.

— Asta mă face să mă gândesc la străinul necunoscut de la bar. Presupun că nu i-ai luat dumneata portvizitul lui Margolis.

— De ce să i-l iau?

— Fiindcă eşti lefteră.

— Aşadar ai verificat. Ţi-e teamă că n-ai să fii plătit?

— Da, am verificat. N-ai plătit nici maşina, casa e ipotecată, soţul dumitale e…

— Nu-l vârî pe Paul în treaba asta! se răsti ea. Şi să-ţi între bine în cap un lucru… dacă aş avea nevoie de bani, n-

aş fi obligată să fur portvizite.

— Poţi să ceri de la mama dumitale.

— Da, pot să-i cer.

— Uite, ai prilejul. Meecham se uită la ceas.

— Trebuie să sosească dintr-un moment într-altul.

Lumina de deasupra se stinse brusc, iar razele slabe ale soarelui se strecurară printre gratiile ferestrei ca speranţele timide.

Virginia se sculă şi se uită pe fereastră la micul pătrat de cer.

— Nu pot să mă întâlnesc cu ea aici. Trebuie să găsim alt loc.

— Să văd ce se poate face. Meecham deschise uşa celulei, şi ieşi. — Domnişoară Jennings!

Domnişoara Jennings se apropie învârtind cheile.

— Aţi terminat deocamdată?

— Mama doamnei Barkeley vine s-o viziteze. Nu s-au văzut de un an. Mă gândesc dacă n-am putea să trecem în altă cameră pentru o vreme, domnişoară Jennings.

— Cred că da. Am să mă interesez. La urma urinei e *mama* ei bună. Se uită nesigură la Virginia. — Va trebui să stau cu dumneavoastră tot timpul. Domnul Meecham poate să discute cu dumneata în particular, fiindcă e avocatul dumitale. Dar oricine altul... Sunt reguli, chiar când e vorba de o mamă.

— Ce crezi c-o să facă, zise Virginia, o să-mi strecoare o pâine cu o pilă înăuntru?

Domnişoara Jennings râse înfundat.

— Face nişte glume grozave, nu-i aşa, domnule Meecham?

— Absolut grozave. Avocatul o preveni din priviri pe Virginia, care se duse şi se aşeză din nou pe patul pliant, cu spatele la cei doi.

Domnişoara Jennings încuie uşa celulei.

— Mă duc să-l întreb pe şerif dacă putem folosi biroul lui

personal. Dar nu garantez nimic. În dimineaţa asta nu e în toane bune.

— Oricum, îţi mulţumesc că încerci. După plecarea domnişoarei Jennings se adresă printre gratii Virginiei: — Cred c-a venit timpul să cauţi să-ţi câştigi câţiva prieteni şi să-i convingi pe oameni.

— Serios?

— Prefă-te. Eşti o fiinţă nevinovată, ai făcut o porcărie, iar acum bătrâna şi scumpa dumitale mamă a venit să te vadă de pe dealurile îndepărtate.

— Ce prostie! E o farsă greu de înghiţit.

— Prostie sau nu, încearcă totuşi, spuse Meecham. Apropo. O cunoşti pe nevasta lui Margolis ?

— Am întâlnit o. Are un ten urât.

— Cum ai întâlnit-o?

— Nu te priveşte.

— Tot ce e în legătură cu dumneata ma priveşte până când ieşi definitiv de aici. Cum l-ai întâlnit pe Margolis?

— Mi-a construit casa. Adică pentru mine şi pentru Paul.

Domnişoara Jennings se întoarse şi deschise din nou uşa celulei.

— Doamnă Barkeley, mama dumitale te aşteaptă în biroul şerifului. Dumnezeule, nu seamănă deloc cu dumneata, poate doar la ochi. Mă fascinează asemănările de familie. Uite, ia pudriera mea ca să vezi cum arăţi.

— Ştiu cum arăt, zise Virginia.

— De ce nu eşti mai amabilă? Zâmbind vesel, domnişoara Jennings vârî în buzunar pudriera — Arăţi prost dispusă, dacă vrei să ştii adevărul.

Virginia deschise gura ca să-i răspundă, dar surprinse o nouă privire prevenitoare din partea lui Meecham şi se răzgândi. O urmă tăcută pe domnişoara Jennings de-a lungul coridorului. Era calmă la faţă, aproape împietrită, deşi mergea ca şi cum şi-ar fi păstrat cu greu echilibrul.

— Să rămân? o întrebă Meecham.

Virginia se întoarse pe jumătate şi îi răspunse peste umăr:

— La ce bun? Iată răspunsul meu.

— Foarte bine.

Rămase în urma celor două femei. Când ajunseră aproape de biroul şerifului, Virginia o luă înainte, alergând cu paşi mici şi repezi.

— Mămico! Mămico!

Meecham se întrebă amărât dacă purtarea ei era sinceră, sau dacă nu era o farsă greu de înghiţit. Trecu încet mai departe de uşa deschisă. Doamna Hamilton o ţinea pe Virginia în braţe, legănându-se tristă şi fericită. Plângea: plângea şi Virginia, iar faţa domnişoarei Jennings se boţise de parcă se pregătea şi ea să plângă. Toate trei arătau atât de comic încât, o clipă, lui Meecham îi veni să râdă.

Clipa trecu.

— Ginny, scumpo! Fetiţă scumpă!

Dumnezeule, îşi spuse Meecham, şi se îndepărtă cât putu de repede ca să nu le mai audă.

La picioarele scărilor care duceau la primul etaj şedea pe o bancă un bărbat cu spatele rezemat de perete.

Meecham îl privi lung şi curios; trecu pe lângă el, iar bărbatul îi întoarse privirea inconştient, ca unul obişnuit să atragă atenţia. În ciuda iernii, nu purta nici palton şi nici pălărie, iar pielea îi era foarte palidă, ca şi cum ar fi trăit mult timp într-o pivniţă, departe de lumina soarelui. Era încă tânăr. La chip arăta chiar mai tânăr decât Meecham, dar trupul era al unui bătrân, care a dus o viaţă destrăbălată — umeri gârboviţi, încheieturile ca nişte scoabe, o burtă uriaşă şi căzută, pe care încerca s-o ascundă ţinându-şi braţele încrucişate în faţă.

Îl privi pe Meecham cu ochii lui enormi, înfipţi în faţa-i slabă şi inteligentă, se sculă opintit şi penibil, ca o femeie însărcinată în ultimele luni, şi o porni pe coridor.

Meecham urcă scările. Afară, luminile din pomul de Crăciun fuseseră orânduite şi aprinse, dar nu se vedeau prea bine fiindcă strălucea soarele.

PATRU

CÂND Meecham sosi la casa Virginiei, aproape că se lăsase întunericul iar zăpada cădea din nou, o zăpadă fină şi strălucitoare, o pulbere de diamante.

Alice îl întâmpină în uşă. Cu toate că n-o mai văzuse decât o singură dată în noaptea trecută, îi părea foarte cunoscută, ca o soră mai mică. Se uită de sus la ea, cu o privire critică, frăţească. Fata purta o rochie vişinie, care nu o prindea; liniile erau prea drepte, iar culoarea prea vie.

— Să intru? întrebă Meecham.

— Da, aşa cred.

— Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă.

— Nu Atât că nu-s decât eu acasă. Doctorul Barkeley şi doamna Hamilton sunt plecaţi.

— Perfect. Poate c-am venit prea devreme.

— Devreme?

— Am fost invitat la ceai. Se uită la ceas. — La cinci. E cinci acum.

— Nu mi-a spus nimeni. Doamna Hamilton a lipsit toată ziua.

Meecham îşi scoase paltonul şi îl aşeză pe un scaun în timp ce Alice îl urmărea, părând încă intrigată şi oarecum

neprietenoasă.

— De ce v-a invitat la ceai?

— Poate că doreşte să-mi ghicească în frunzele de ceai. Ar fi foarte interesant, adăugă el cu un zâmbet sec. S-ar putea să fiu pe cale să primesc nişte bani, sau să cunosc o blondă scundă şi bănuitoare.

— Nu sunteţi spiritual.

— Atunci încetează de-a mai face pe bănuitoarea.

— Nici nu o fac.

— Cum vrei.

Traversă camera şi rămase cu spatele spre cămin, sprijinindu-şi o parte din greutate pe braţul stâng. Nu-şi ţinea niciodată trupul absolut drept. Când mergea se ghemuia, iar când stătea în picioare se sprijinea întotdeauna de ceva, de parcă ar fi petrecut prea mult timp într-o maşină sau la birou.

— Unde-i doamna Hamilton?

— La cinema. A telefonat la prânz şi mi-a comunicat că are intenţia să rămână în oraş la dejun, să facă nişte cumpărături şi să între la un cinema. Părea foarte veselă şi vioaie, ca şi cum s-ar fi dus să chefuiască.

— Poate că s-a dus.

— A, nu. Nu bea.

— Nu m-am gândit la un astfel de chef.

— Atunci de ce nu spuneţi ce gândiţi?

— Poate c-am să spun într-o bună zi.

— Mor de nerăbdare.

— De ce eşti atât de agresivă?

— Sunteţi atât de condescendent…

— Nu cred, spuse el grav. De fapt, de asta sunt derutat. Dacă mă duc la capătul străzii A Cincea şi mă uit pe fereastra unei case, a oricărei case, pot să-ţi spun foarte multe despre cei care locuiesc înăuntru. Nu sunt însă obişnuit cu astfel de case, cu fete ca Virginia sau cu femei ca doamna Hamilton.

— Sau ca mine? întrebarea scăpă involuntar, ca aţa de pe mulineta unei undiţe într-o clipă de neatenţie.

— Cred că ştiu destule despre dumneata. Alice.

— A, da ? Aţi întâlnit zeci ca mine, cred?

— Câteva.

Alice se întoarse ca să nu i se vadă roşeaţa care, de furie, îi năpădise fata.

Meecham nu i-o văzu, dar îi bănui prezenta.

— De ce te-ai supărat?

— Nu m-am supărat.

— Ai vrea să fii absolut unică, nu-i aşa? Un viţel cu trei capete sau cam aşa ceva?

— Nu. *Aş vrea totuşi*, îşi spuse violent, *aş vrea să fiu absolut unică.*

— Îmi pare rău dacă te-am jignit, spuse el cu un zâmbet slab. Atât doar c-am văzut o dată un viţel cu trei capete care n-a dorit altceva decât să fie o fiinţă obişnuită.

— Ce conversaţie ridicolă, spuse Alice. Mai bine v-aţi vedea mai departe de treabă, uitându-vă pe ferestrele casei de la capătul străzii A Cincea, domnule Meecham.

— Nu mă uit prin case...

— Aţi spus-o totuși...

— Am spus că aş putea să mă uit.

— Orice se poate. Nu-i nevoie de pregătire specială ca să tragi cu ochiul pe ferestre.

— Nu trag cu ochiul pe ferestre.

— Aşa aţi spus.

— N-am spus că...

— V-am auzit foarte limpede.

Meecham clătină din cap exasperat.

— Perfect. Perfect. Trag cu ochiul pe fereastră.

— Vă cred în stare.

— Cred că mi-am schimbat părerea în privinţa dumitale, Alice. Eşti într-adevăr unică. Absolut unică şi imposibilă.

Alice îl privi lung şi cu milă.

— Prefer să fiu imposibilă, decât banală. Doamna Hamilton spune că pot fi orice aş vrea.

— Doamna Hamilton e o expertă în chestii de astea?

— Este expertă în multe lucruri.

— Eu n-aş fi prea sigur. Nu te bizui prea tare pe cucoana asta. Ar putea să te lase baltă.

De afară se auzi zgomotul unor paşi trecând prin patio. Peste o clipă, uşa de la intrare se deschise violent şi doamna Hamilton năvăli în odaie. Mantoul îi flutura descheiat, iar pălăria îi alunecase pe ceafă. Părea agitată, îmbătrânită şi speriată.

Când se întoarse să închidă uşa, pachetele pe care le ducea îi scăpară din braţe şi căzură jos. Se auzi un pocnet înfundat de sticlă spartă şi, aproape imediat, un miros de liliac se răspândi puternic în încăpere, ca o amintire a primăverii.

— Stinge luminile, Alice, spuse ea. Nu pune întrebări. Stinge-le.

Alice făcu aşa cum i se ceruse. Pe întuneric, mirosul de liliac părea şi mai apăsător, iar răsuflarea gâfâită a doamnei Hamilton se înălţa şi cobora în beznă.

— E cineva afară. Un bărbat. Mă urmăreşte.

Meecham tuşi discret. Doamna Hamilton luă tusea lui ca un semn de neîncredere.

— Nu, nu aiurez, domnule Meecham, se răsti ea. M-a urmărit de la staţia autobuzului. N-am putut să iau un taxi în centru aşa c-am venit cu autobuzul. M-a urmărit. Cred că vrea să mă jefuiască.

— Poate că locuieşte într-una din casele de prin apropiere, zise Meecham.

— Nu. A venit după mine vădit şi fără să se ascundă. Când am iuţit pasul, l-a iuţit şi el, iar când m-am oprit, s-a oprit şi el. Atitudinea lui are ceva sadic.

— E probabil vreun vecin care se amuză speriind femeile, zise Meecham. *Sau un poliţist,* îşi spuse el, *poate*

unul din oamenii lui Cordwink.

— Ultima oară când l-am văzut se ascunsese în dosul gardului de cedri. Traversă camera îndreptându-se spre fereastră şi arătă cu degetul. — Chiar la intrarea aleii. Ar putea să fie încă acolo.

— Am să ies să mă uit.

— Şi dacă-i primejdios? Ar fi mai bine să telefonăm la poliţie.

— Mai întâi să vedem dacă mai e acolo, zise Meecham.

Afară continua să ningă. Meecham se simţi bine după căldura din casă. Trecu prin patio şi pe alee, puţin nedumerit, conştient că cele două femei îl urmăreau de la fereastră şi nesigur cât de departe vedeau, întrucât nu era complet întuneric.

Până să ajungă la cotitura aleii, zăpada încetă să-i mai pară atât de plăcută. Cu o insistenţă calmă, i se infiltrase în pantofi, în mânecile paltonului şi pe sub guler. Îi era frig, se simţea ud şi caraghios.

Spuse cu o voce tare, dar nu atât de tare şi de fermă cum intenţionase:

— Hei! Tu, ăla din dosul gardului! Ce faci acolo?

Nu-i răspunse nimeni. Nici nu se aşteptase. Bătrână probabil că-şi închipuise întreaga poveste. Bezna, oboseala, o stradă pustie, paşi în urmă — toate la un loc constituiau o hrană bogată pentru imaginaţie.

Îşi ridică gulerul de la palton ca să se apere de zăpadă şi era pe punctul să se întoarcă spre casă, când, din umbra gardului se desprinse un om. Se mişca asemeni unui bătrân, părul şi sprâncenele îi erau albe, dar albeaţa se datora zăpezii. Stătea cu spatele spre un felinar, aşa încât faţa i se vedea vag în amurgul tot mai întunecat. Paltonul prea mare, de culoare deschisă, atârna pe el ca un cort.

— Ce fac aici? spuse el. Aştept doctorul.

— În dosul gardului viu?

— Nu, domnule. Avea un glas uşor strident, serios, ca al

unui şcolar. — Am avut intenţia să mă duc la el, la cabinet, dar m-am gândit mai bine să stau aici şi să admir noaptea. Îmi plac nopţile de iarnă.

— E cam frig, nu?

— Mie nu mi-e frig. Şi apoi îmi place mirosul de cedru, îmi aminteşte de Crăciun. N-am să sărbătoresc Crăciunul anul ăsta. Îşi şterse zăpada din sprâncene cu dosul mâinii goale. — Fireşte, nu-l aştept de fapt pe doctor.

Privirea lui Meecham deveni atentă şi bănuitoare.

— A, da?

— Desigur c-am să-l văd. În fond aştept... cum aşteptaţi şi dumneavoastră, dacă aţi şti... o destinaţie, o finalitate, sfârşitul unui anume lucru. Cazul meu e oarecum special. Aştept sfârşitul fricii.

Aveam dreptate, îşi spuse Meecham. *E un ţicnit de prin apropiere.*

— Mai bine ţi-ai alege un alt loc mai plăcut de aşteptat! Pleacă de aici. Nu vrem niciun fel de încurcături.

Omul păru că nu-l aude.

— Am murit de o mie de ori de frică. O mie de morţi, când şi una ar fi fost de ajuns. Ce imensă ironie!

— Mai bine ai pleca, du-te acasă şi încearcă să te culci. Ai familie?

— Familie? Tânărul râse. Am o mare familie.

— Poate că te aşteaptă.

— Nu mă duc acasă în seara asta.

— Nu poţi să stai aici. Meecham aruncă o privire scurtă către pantofii bărbatului. Păreau noi ca şi paltonul. — Pot să-ţi dau câţiva dolari.

— Dar ce vă închipuiţi? Că sunt un vagabond care aşteaptă de pomană? Nu sunt vagabond.

O maşină dădu colţul străzii. Farurile ei cercetară o clipă faţa omului, ca nişte ochi mari şi orbi. Meecham îl recunoscu pe loc. Îl văzuse în aceeaşi dimineaţă la închisoarea ținutului — tânărul bătrâncios, cu faţa

inteligentă şi cu trupul umflat şi descompus. Corpul îi era acum ascuns de cortul pardesiului. Figura îi era blândă şi fără cute, iar zăpada care cădea îi împodobise sprâncenele. Ochii arătau limpezi şi nevinovaţi. Meecham îşi spuse că trebuia să aibă vreo douăzeci şi opt de ani.

— Ne-am mai întâlnit.

— Da. Ştiu. Ştiu cine sunteţi.

— Serios?

— Sunteţi domnul Meecham, avocatul fetei.

Meecham încercă un sentiment brusc şi inexplicabil de jenă. Acelaşi sentiment, ca atunci când te răsuceşti deodată pe călcâie într-o noapte întunecoasă şi descoperi în urmă un câine rău şi tăcut: nu latră, nu te atacă; plimbarea continuă, cu câinele în urmă, iar înapoia câinelui frica se ţine şi de el şi de tine.

— Cum te cheamă? îl întrebă Meecham.

— Loftus. Earle Duane Loftus. Tânărul clipi şi zăpada îi căzu din sprâncene pe obraji ca o avalanşă în miniatură. — Mai bine v-aţi duce şi aţi chema poliţia. Nu vă supăraţi dacă am să aştept în casă până la venirea ei? Nu mi-e frig, nu mă supără frigul, dar aş vrea să stau jos. Obosesc repede.

— De ce să chem poliţia?

— Vreau să dau o declaraţie.

— Ce declaraţie?

— Am săvârşit o crimă.

— Oh.

— Nu mă credeţi.

— Ba da, desigur că te cred.

— Nu. Îmi dau eu seama. La început aţi crezut că sunt vagabond, acum credeţi că sunt ţicnit.

— Nu cred, minţi Meecham fără convingere.

— Ei bine, de fapt nu vă aduc nicio vină. Cred ca la fiecare afacere criminală apar o groază de informaţii şi mărturii din partea unor ţicniţi, oameni care doresc să fie

pedepsiţi, să-şi facă reclamă sau să-şi ispăşească păcatele. Nu intru în niciuna din aceste categorii, domnule Meecham.

— Fireşte, minţi Meecham din nou, dorind să apară o maşină a poliţiei, sau ca tânărul să plece liniştit şi fără să provoace scandal.

— Văd că sunteţi încă sceptic. Nu m-aţi întrebat nici măcar pe cine am omorât.

Meecham simţi să-i cuprinde frigul şi oboseala şi deveni puţin nerăbdător.

— Ce te face să crezi c-ai omorât pe cineva?

— Corpul. Cadavrul. Degetele lungi şi slabe ale lui Loftus pipăiră nervos reverele paltonului. — N-am venit aici ca s-o urmăresc până acasă pe bătrână doamnă. Am avut o destinaţie comună, asta-i tot. Am voit să-l văd pe doctor şi să-i spun lui mai întâi. Nu soţia lui l-a omorât pe Margolis, ci eu.

Nerăbdarea lui Meecham crescuse o dată cu senzaţia de frig.

— Cum l-ai omorât, cu o puşcă pe când se ducea la poştă să pună o scrisoare?

Loftus clătină foarte serios din cap.

— Nu, domnule. Nu. L-am înjunghiat în ceafă. De patru sau de cinci ori cred.

— De ce?

— Am avut motive temeinice. Se aplecă spre Meecham într-un fel aproape confidenţial. — Vă par cam straniu, nu? Gândiţi la fel ca mulţi, că un om care arată aşa de ciudat trebuie să fie şi ţicnit. E foarte important cum arăţi. Dar şi foarte înşelător. Sunt perfect sănătos, chiar foarte inteligent. Doar un singur lucru mă supără: sunt pe cale să mor.

— De ce-mi spui astea?

— M-aţi întrebat de ce l-am omorât pe Margolis. Ei bine, iată unul din motive. Când am descoperit anul trecut cât

mai am de trăit, am început să cântăresc situaţia. Cum am să mor oricum, m-am gândit să iau pe cineva cu mine, să scap lumea de un om de care se poate lipsi, de un criminal incorigibil sau de un politician primejdios. Când s-a ivit momentul şi am avut prilejul, l-am ucis pe Margolis. Aş fi vrut să fie altcineva mai important. Margolis era un oarecare.

— Avea soţie şi doi copii.

Calmul lui Loftus rămase neclintit.

— N-au să-i simtă lipsa. Le-am făcut un serviciu.

— Foarte bine, zise Meecham liniştit. Hai înăuntru şi stai jos.

— Vă mulţumesc, domnule.

Merseră împreună spre casă. Lui Meecham i se păru că-i cea mai lungă şi mai stranie plimbare pe care o făcuse vreodată.

CINCI

LOFTUS se uită la ceasul de pe consolă. Era şase şi zece. Aşadar ceasul mergea, într-adevăr, timpul se scurgea, dar încet şi tăcut. Nu-i auzi ticăitul. Ceasul din camera lui ticăia atât de tare, încât îl ţinea deseori treaz. Câteodată, în toiul nopţii, se scula şi îl acoperea cu un clopot de sticlă, cumpărat dintr-un magazin de fleacuri. Sticla, înăbuşea, zgomotul dar nu ascundea cadranul ceasului.

Camera era cufundată în linişte. Doamna Hamilton şi fata blondă se duseseră într-o altă parte a casei, doctorul venise şi după o lungă discuţie în şoaptă, ţinută în hol, plecase iarăşi. Nu mai rămăseseră decât ei patru, cei doi poliţişti, Meecham şi Loftus.

— Loftus.

Loftus se întoarse.

— Da, domnule.

Nu era sigur dacă aşa trebuie să se adreseze unui şerif. Nu mai vorbise niciodată până atunci cu un astfel de personaj.

— Când ai scris asta? întrebă Cordwink.

— Azi după-amiază.

— De ce?

— M-am gândit că-i mai bine s-o aştern pe hârtie, să limpezesc lucrurile. Sunt limpezi! nu?

Cordwink scoase un hârâit din fundul gâtlejului.

— La dracu, limpezi! Te-ai gândit la toate, Loftus.

— Aşa am încercat.

— Mă face să mă întreb dacă n-ai primit cumva o mână de ajutor.

— De la cine?

— Asta-i bună. Meecham, aici de faţă, e gata oricând să-ţi dea o mână de ajutor, mai ales dacă...

— Eşti sărit bine, Cordwink, zise Meecham sec: Nu l-am văzut până azi pe omul ăsta.

— A, nu?

— Nu. Şi ce vrei să spui prin „l-am ajutat”? Vorbeşti parcă am fi doi elevi, iar eu i-am făcut celuilalt lecţia sau aşa ceva.

Cordwink făcu să foşnească hârtiile din mână. Erau opt la număr scrise mărunt. Loftus mişcă încet capul şi reuşi s-o vadă pe cea de deasupra. Fusese cea mai greu de scris. O copiase de atâtea ori, încât o ştia pe dinafară. „Mă *numesc Earl Duane Loftus*. *Scriu aceste rânduri nesilit de nimeni, fără a fi îmboldit de cineva şi în deplină cunoştinţă că pot fi folosite la tribunal ca dovadă...”*

Cordwink spuse:

— Declaraţia asta vine într-un moment convenabil pentru dumneata, Meecham. Clienta ţi-e la închisoare, există o grămadă de dovezi împotriva ei...

— Datorită unui concurs de împrejurări...

— ... Când deodată, ca din senin, soseşte un răspuns perfect la toate problemele dumitale.

— Dar n-a picat din senin, spuse Loftus, clipind nervos. Absolut deloc, domnule. Aveam intenţia să recunosc totul de la bun început, dar mi-a luat niţel timp. A trebuit să termin câteva lucruri cu caracter personal. Mă tem că nu m-a preocupat destul faptul că doamna Barkeley e la închisoare. Dar, nu i-au făcut niciun rău, nu? E niţel cam răsfăţată.

— Crezi?

— Aşa mi se pare.

Cordwink strânse buzele.

— Nu există nimic în ce-ai scris aici care să arate că o cunoşteai mai înainte de sâmbătă seara, săptămână trecută.

— N-o cunoşteam, n-o cunoşteam direct. Am văzut-o o dată, acum un an. Venisem să-l consult pe doctoral Barkeley. Mă simţeam atât de obosit şi de greoi şi căldura mă supăra aşa de rău. Am... Se opri, îşi încrucişă braţele

ca să-şi ascundă burta. *Burta mă supără,* îşi spuse el. *Începuse să se umfle tot mai mult. Aveam coşmare că sunt o stârpitură hidoasă, singurul bărbat de pe lume care a născut vreodată un copil. Nu era niciun copil, dar eram o stârpitură, de acord. Pe atunci n-o ştiam. Am spus: «Sânt nervii, doctore, poate că am nevoie de odihnă, de o schimbare de climă». „Ai nevoie de tratament la spital”, a zis el. M-am dus la el de trei ori şi a treia oară mi-a spus ce am. Pe atunci n-a fost decât un cuvânt pentru mine, un cuvânt frumos ca un nume de fată. Leucemia, Leucemia Smith, Leucemia Ann Johnson. Leucemie cronică mieloidă. Nu mi-a spus că sânt pe moarte. Dar mi-am dat seama. Nu mi-a trimis niciodată nota de plată”.*

— Loftus, zise Cordwink.

Loftus îşi azvârli capul în sus.

— Da, domnule.

— Continuă. Ce spuneai?

— Am... A, da. Da. Am văzut-o o dată pe doamna Barkeley când m-am dus.la cabinetul doctorului. Se afla în grădină şi grebla frunzele.

— I-ai vorbit?

— O, nu. Am trecut doar pe alături.

— Te-a observat?

— Nu cred.

— Ai vorbit vreodată cu ea?

— Doar sâmbătă seara; a fost singura dată.

Cordwink se întoarse spre agentul pe care îl adusese cu el, un tânăr cu aer concentrat, îmbrăcat într-un costum de tweed.

— Dunlop, notezi totul?

— Da, domnule, zise Dunlop. „Doar sâmbătă seara; a fost singura dată”.

— Loftus, când a intrat doamna Barkeley în bar, ai recunoscut-o?

— Fireşte. E foarte drăguţă.

— Cum se numeşte barul?
— E scris acolo, în declaraţie.
— Spune-mi totuşi.
— Barul lui Sam.
— Eşti sigur? Credeam că e barul lui Joe.
Loftus clătină din cap.
— Al lui Sam. Dacă încercaţi să mă încurcaţi, n-o să reuşiţi. Îmi amintesc totul foarte clar. N-am băut decât un pahar de bere. Tocmai îl terminasem de băut, când s-a apropiat doamna Barkeley de bar şi s-a aşezat alături. E scris totul pe hârtie, dar cred că vreţi să vă repet, doar aşa, ca să mă puneţi la încercare, nu?
— Continuă.
— Mi-a zâmbit şi m-a salutat. Am fost măgulit, gândindu-mă că poate şi-a amintit de mine. Apoi mi-am dat seama că era beată; avea ochii sticloşi şi se uita aiurea, zâmbea fals, un zâmbet ca cel al păpuşilor.
— Ce-a mai spus?
— Vreţi să vă repet exact cuvintele ei?
— Da.
Loftus reflectă o clipă.
— A spus: „Dumnezeule, localul ăsta pute”.
Meecham scoase un sunet ce semăna a râs, dar şi-l înăbuşi cu o tuse. Cordwink se întoarse şi îl privi lung.
— Te amuză ceva Meecham?
— Nu, zise Meecham şi tuşi iar. Sunt cam răcit.
— Într-adevăr? Dunlop!
— Da, domnule, răspunse Dunlop.
— Recitește. Domnul Meecham vrea să se distreze.
Dunlop se aplecă peste notele lui.
— „Dumnezeule locul ăsta pute.”
— Bun. E aşa de comic cum ţi-ai închipuit, Meecham?
Meecham păru că intenţionează să-i răspundă tăios, dar se abţinu.
— Nu.

— Perfect, atunci. Ce altceva ţi-a mai spus doamna Barkeley, Loftus?

— Zicea că doreşte să bea ceva, dar îşi uitase poşeta în maşină. I-am oferit o bere. Tocmai începuse s-o bea când a intrat Margolis. Era un bărbat impunător. L-am mai văzut înainte, la spitalul ţinutului unde mă duc pentru tratament de raze X şi injecţii. Firma lui construia noua aripă pentru t.b.c. şi el dădea mereu târcoale pe acolo şi discuta cu surorile. Şi Margolis şi-a amintit de mine. Sunt o stârpitură. Se uită în jos. — Margolis i-a cerut doamnei Barkeley să plece. Ea i-a răspuns că nu voia să se ducă acasă, şi c-ar fi mai bine să mergem toţi trei la un alt local să mai bem ceva. Margolis i-a făcut pe plac. Când ea a pornit spre uşă, Margolis mi-a spus să vin şi eu, fiindcă are să mă conducă acasă cu maşina. Am primit. Doream să mă duc acasă cu maşina, dar mai era ceva la mijloc. Eram agitat, emoţionat, ca un şcolar, fiindcă participam deodată la toată acea... splendoare, cred că aşa trebuie numită. Nu mi-am dat seama până am ajuns la maşină că oferta lui Margolis de a mă conduce acasă nu reprezenta chiar un gest dezinteresat. Avea nevoie de mine ca s-o transporte pe doamna Barkeley, care leşinase pe bancheta din spate. Margolis a clătinat-o, a înjurat-o, dar ea era moale ca o cârpă.

Se opri ca să-şi şteargă cu batista sudoarea de pe faţă.

— ...„a înjurat-o”, spuse Dunlop rapid, cu o voce monotonă şi lipsită de interes, „dar ea era moale ca o cârpă”.

Loftus se adresă lui Cordwink:

— Am recunoscut totul. De ce trebuie să noteze tot ce spun?

— Din obligaţie profesională, pe de o parte. Pe de alta, declaraţia pe care o dai acum va fi confruntată cu cea scrisă, pentru ca să vedem dacă nu se contrazic.

— Dar sunt vinovat, am...

— Chiar dacă ai dat cinci sute de declaraţii, tot va trebui să fii judecat de tribunal pentru a ţi se stabili gradul de vinovăţie.

— Da. Da. Înţeleg. N-am ştiut. Par *atât de sfios*, îşi spuse Loftus. *Nu arat deloc a criminal. Poate c-aş fi mai convingător dacă m-aş purta agresiv, dar habar n-am cum s-o fac.*

— Eşti gata să continui, Loftus?

— Eu... da, fireşte. Margolis a zis că nu putea s-o ducă acasă pe doamna Barkeley chiar aşa şi m-a întrebat dacă vreau să-l ajut, s-o scoatem din maşină, o dată ajunşi la *cottage*-ul lui. Pe la spital umblau zvonuri. Am fost acolo de atâtea ori, încât am ajuns să cunosc multe surori; aşa am aflat de Margolis şi de aventurile lui. *Cottage*-ul se afla dincolo de marginea oraşului, pe malul râului. Nu arăta cine ştie ce pe dinafară, dar era bine amenajat pe dinăuntru — mobilă de piele, un cămin de piatră şi câteva reproduceri bune, atârnate pe pereţi; ţin minte că una din ele era un Van Gogh.

— Descrie-l mai departe, zise Cordwink.

— Ei bine, pe perete, deasupra căminului era o pereche de undiţe puse cruciş, iar pe consolă mai multe căni mari, nemţeşti, de bere, ca şi două cuţite de vânătoare în tecile lor de piele.

— Dunlop! Cordwink se întoarse pe jumătate. A fost descris cumva în vreun ziar interiorul *cottage*-ului lui Margolis?

Dunlop lăsă jos creionul.

— Câteva ziare din Detroit an publicat fotografii ale interiorului, iar *Tribune* a dat şi o poză a duşumelii unde a fost găsit Margolis, pete de sânge etc.

— În fotografii nu apărea căminul?

— Deloc.

Loftus zâmbi nerăbdător.

— În orice caz, nu citesc *Tribune*, domnule.

— Foarte bine. Continuă.

— L-am ajutat pe Margolis s-o ducă înăuntru şi s-o aşeze pe o canapea. Era încă leşinată. Margolis se înfuriase foarte tare între timp. Cred că amândoi trebuie să se fi certat devreme în acea seară şi leşinul ei era picătura care deşertase cupa pentru Margolis. A început iarăşi s-o înjure şi s-o zgâlţâie. O scenă urâtă. M-am gândit la tot ce auzisem pe seama lui Margolis la spital. M-am gândit... ei bine, nu contează ce-am gândit. M-am apropiat de cămin. Înăuntru ardea focul şi camera începuse să se încălzească tare. Am luat unul din cuţitele de vânătoare şi l-am scos din teacă. Margolis nu mi-a dat nici o atenţie. Uitase că mă aflam acolo. Eram doar un vagabond, un oarecare, un... Apoi, l-am omorât. I-am înfipt cuţitul în ceafă. Nu sunt foarte puternic şi-am crezut că ceafa e locul cel mai vulnerabil. N-a fost uşor. A trebuit să-l înjunghii de patru sau de cinci ori. S-a prăbuşit după prima lovitură, dar n-a murit imediat. A continuat să se zvârcolească pe jos. Sângele era îngrozitor. M-am umplut de el pe mănuşi, pe palton, pe pantaloni. Şi mirosul... am început să vomit. M-am repezit la uşă şi-am fugit cât m-au ţinut picioarele. Mi-am pierdut capul, am uitat de fată, am uitat de tot. Nu mai doream decât să mă îndepărtez de acel sânge, de acel miros. M-am dus acasă pe străzi lăturalnice. Nu mai ştiu cât am mers, trei sau patru kilometri. Nimeni nu m-a observat în mod special. Era târziu. Ningea şi fulgi mari şi pufoşi îmi atârnau pe haine şi îmi ascundeau petele. Când am sosit acasă, luminile erau stinse. Am intrat în camera mea, m-am dezbrăcat de hainele pline de sânge şi le-am pus în fundul dulapului. Sunt şi acum acolo.

— În dulap? zise Cordwink.

— Da, pe Division Street, numărul 611, camera de la stradă, în stânga. Are intrare separată, de aceea administratoarea o numeşte garsonieră.

— Ce-ai făcut duminică?

— M-am simţit foarte slăbit şi a trebuit să stau în pat.

— Ai văzut vreun ziar?

— Doar luni dimineaţă, cu alte cuvinte astăzi. Cum am aflat că doamna Barkeley e reţinută, m-am dus la închisoare să vă văd. Eraţi foarte ocupat şi-am aşteptat pe coridor. M-a văzut acolo domnul Meecham.

— Da, l-am văzut, zise Meecham şi dădu din cap.

— Ei bine, eu nu l-am văzut, zise Cordwink. Ce s-a întâmplat, Loftus? Te-au lăsat nervii?

— Nu. Mi-am dat seama brusc, în timp ce stăteam acolo, că nu mă îngrijisem de multe lucruri, şi dacă mărturiseam, nu mai puteam să fac nimic. Aşa c-am plecat din nou.

— Multe lucruri de care nu te îngrijeşti. De pildă?

— Chestiuni personale. Am lichidat contul de la Bancă, mi-am vândut maşina, cam astfel de lucruri.

— Ascultă, Loftus, zise Cordwink şi dădu paginile înapoi până găsi ce căuta: „L-am înjunghiat pe Margolis cu premeditare din dorinţa de a-l ucide, şi nu ca s-o apăr pe doamna Barkeley sau pe mine”. Mai susţii încă asta?

— Mai bine gândeşte-te înainte de-a răspunde, zise Meecham. Acea declaraţie despre premeditare şi intenţia de-a ucide o să...

— Nu te băga, Meecham, zise Cordwink şi se strâmbă. Nu oşti avocatul lui.

— Are nevoie de un avocat.

— O să i se angajeze unul. Cordwink se adresă din nou lui Loftus: Ai ceva bani?

— Da, puţini. În ultimele luni ani putut să muncesc. Sunt contabil. De asta m-am tratat, nu ca să-mi prelungesc existenţa, ci ca să pot continua să lucrez, să trăiesc mai bine.

— Câţi bani ai? Două mii de dolari? O mie?

— O, nu aşa de mult.

— Avocaţii costă scump. Cu cât sunt mai escroci, cu atât cer mai mult. Uite de ce nu apucă să între la zdup, fiindcă

îşi lecuiesc rănile de pe conştiinţă cu bancnote de o sută de dolari.

Loftus păru mirat.

— Ei bine, dacă trebuie să am avocat, domnul Meecham îmi convine perfect. A fost extrem de amabil.

— Amabil? Cordwink înălţă exagerat din sprâncene. Nu-mi vine să cred.

— Crezând că sunt vagabond, mi-a oferit doi dolari.

— Nu mai spune? De unde ai avut doi dolari, Meecham? Ai vândut false acţiuni petroliere văduvelor de război?

Meecham zâmbi puţin încordat.

— Refuz să răspund la întrebare pe motivul că tinde să intimideze şi ţinteşte la o concluzie.

Dunlop îşi lăsă jos creionul şi întrebă behăind slab:

— Dacă toată lumea continuă să vorbească astfel, nu mai ştiu ce să notez. N-ar trebui să se vorbească astfel.

— Nu mai nota nimic, zise Cordwink. Cheamă o maşină de-a poliţiei, ia-l pe Loftus la închisoare şi fă-i formele de internare.

Am să merg la închisoare, se gândi Loftus. Deşi nu-i venea încă să creadă. Închisoarea era pentru criminali, pentru hoţi, pentru gangsteri, pentru cei brutali, furioşi şi nelegiuiţi. Vorbi cu glas surprins şi vădit neîncrezător:

— Am să merg la... la închisoare?

— Deocamdată da.

— Ce înseamnă deocamdată?

— La închisoare nu avem posibilitatea să ne îngrijim de un om pe moa... de un bolnav. Există o secţie a închisorii la spitalul ţinutului. Eventual, ai să fii transferat acolo.

— Spitalul ţinutului. Loftus râse, ţinându-şi mâinile pe burtă. Îl durea când râdea, dar nu se putea abţine. — E nostim, nu? Ce ironie! După câte s-au întâmplat, am să termin cum am început, într-o secţie la spitalul ţinutului.

Ecoul râsului se stinse, deşi buzele continuară să rânjească. Văzu că Meecham schimbă cu Cordwink priviri

neliniştite.

— Sunteţi jenaţi, nu? Sunteţi tulburaţi? Aţi vrea să nu mă fi văzut niciodată? Acelaşi lucru se întâmplă pretutindeni unde mă duc, oamenii se simt jenaţi. N-am niciun prieten. Nimeni nu vrea să se apropie de mine, oamenilor le e teamă să stea în preajma cuiva care se află la un pas de moarte. Le amintesc prea mult de propriul lor destin şi din cauza asta mă urăsc. Nu-i condamn, zău. Îmi dau seama ce simt. Mă urăsc pe mine însumi mai mult decât m-ar putea urî oricine. Urăsc acest trup în descompunere, în care sunt prins ca într-o capcană, o capcană din care nu mai sper să mai scap. Trupul ăsta caraghios nu este al meu; trupul ăsta e închisoarea mea. Ce închisoare mai îngrozitoare îmi puteţi oferi dumneavoastră?

Nu-şi dădu seama că plânge decât când simţi înţepătura sărată a lacrimilor pe buze. Plângea uneori când era singur noaptea, iar ceasurile i se păreau ironic de nesfârşite; niciodată însă nu plânsese de faţă cu cineva; nu plânsese nici în faţa soţiei lui în ziua când îl părăsise. Îşi şterse ochii cu mâneca hainei, ruşinat că îl lăsaseră nervii în faţa acestor trei oameni.

Cordwink se uita fix pe fereastră, nemişcat, cu chipul de granit. Simţi că ceva se mişcă în el, ca o gheară de oţel, întinzându-se, apucându-i stomacul şi strângând. S-ar putea să fiu *eu. Sau Alma şi copiii. Să nu ni se întâmple aşa ceva. Mie, Almei sau copiilor.*

Două faruri măturară aleea. Cordwink se uita la Loftus din cealaltă parte a camerei. Tânărul se prăbuşise în fotoliu acoperindu-şi ochii cu mâinile. Ceafa arăta foarte tânără, ceafa unui copil, subţire, vulnerabilă şi albă ca ceara.

— Loftus.

Nu primi niciun răspuns. Loftus nu reacţionă prin nici o mişcare la chemarea lui.

— Loftus, rosti Cordwink din nou. A sosit maşina.

Loftus ridică încet capul. Părea ameţit, ca şi cum ar fi fugit de la închisoare, ar fi mers kilometri întregi şi ani de-a rândul, iar acum se întorcea ca un suflet în iad.

— Sunt Gata, zise Loftus.

ŞASE

LA numărul 611 pe Division Street, la periferia zonei universitare, se află o casă cu trei etaje din cărămidă roşie. De la aproape fiecare fereastră se revărsau lumini şi zgomote. La etajul al doilea, doi tineri stăteau aplecaţi deasupra unui microscop. În camera de alături, la o masă lângă fereastră, şedea un tânăr, cu capul lăsat pe o carte deschisă, absorbit de urletele radioului de lângă el. Meecham nu putea să vadă ce se întâmplă în camerele de la ultimul etaj, dar se părea că acolo are loc o petrecere. Se auzea tot timpul o hărmălaie; întretăiată de hohote bruşte de râsete.

Partea din stânga a parterului era adâncită în întuneric. Ferestrele aveau jaluzelele trase.

Urmându-l pe Cordwink pe trotuar, Meecham îşi spuse: *Ciudată locuinţă pentru Loftus. Un om pe moarte în mijlocul acestui zgomot şi acestor tineri*.

Trotuarul se bifurcă spre stânga. O cărare de cel mult treizeci de centimetri fusese croită prin zăpadă şi presărată cu resturi de cărbuni arşi. Iată intrarea privată a lui Loftus.

Cordwink scoase inelul cu chei pe care i-l dăduse Loftus.

— Tot mai ţii să intri, Meecham?

— Desigur.

— Ce te aştepţi să găseşti?

— Hainele pătate de sânge, pe care le-a purtat sâmbătă seara.

— Se pare că acorzi mare încredere declaraţiei lui. Ai vrea să fie aşa, Meecham?

— S-ar putea.

— Dumneata şi Loftus parc-aţi fi prieteni, deşi sunteţi doi tipi care până acum n-aţi avut habar unul de altul.

— Sunt prieten cu toată lumea.

— Mda. Ai o inimă de aur, nu? Rece şi galbenă.

— Eşti cel mai acru individ din câţi am întâlnit vreodată.

Cordwink vârî una din chei în broască. Nu se potrivi; cea de a doua însă era bună. Uşa subţire, cu o perdea sus, se dădu în lături.

— Apropo, n-ar fi prea moral să-ţi iei un nou client atât timp cât primul e încă la închisoare.

— N-o sa mai stea multă vreme. Cele patruzeci şi opt de ore ale dumitale aproape că s-au scurs, Cordwink. Mâine dimineaţă va trebui fie s-o trimiţi în judecată, fie s-o eliberezi.

— Iar dacă are să fie eliberată, ai să preiei un caz pierdut, ca cel al lui Loftus?

— O dată spui că declaraţia lui e falsă, o dată că e un caz pierdut. Hotărăşte-te.

— Oricum pentru dumneata e un caz pierdut. N-are mulţi bani.

— Ei şi?

— Sau cel puţin aşa susţine. Cordwink răsuci comutatorul din dosul uşii, dar nu se uită în odaie. Îl urmărea pe Meecham. — Să presupunem c-ai fi în situaţia lui Loftus şi c-ai av ea nevoie de bani.

— Banii nu-i sunt de mare folos acolo unde va merge el.

— Să presupunem că nu-i vrea pentru el. Pentru o rudă poate, sau pentru un prieten apropiat. Mi se pare că Loftus are ceva de mare valoare de vânzare — certitudinea fermă

că va muri în orice caz. Indiferent de ce face, n-are nimic de pierdut.

— Aşa crezi?

— Aşa că a săvârşit o crimă. Pentru bani.

— Ai cui bani?

— Ai Virginiei Barkeley.

— Mi se pare destul de verosimil, răspunse Meecham calm, cu excepţia câtorva amănunte. Mai întâi, doamna Barkeley, nu l-a întâlnit pe Loftus decât o dată, într-un bar, şi doar pentru cinci minute. Nu-i suficient ca să pui la cale o afacere în stil mare, cum ar fi o crimă.

— S-ar fi putut să-l cunoască mai dinainte. Fireşte, ar nega amândoi dacă ar fi la mijloc o înţelegere.

— În al doilea rând, dacă ea l-a plătit ca să-l omoare pe Margolis, n-ar fi aranjat lucrurile încât să fie prinsă, aşa cum s-a şi întâmplat.

— Poate că e foarte, foarte subtilă.

— În al treilea rând, nici doamna Barkeley şi nici soţul ei n-au niciun ban. Am verificat. Trăiesc la limită, casa e ipotecată, iar mobilierul n-a fost încă achitat.

— Există tot felul de mijloace pentru a face rost de bani.

— Iar în al patrulea rând, nici măcar nu ştii dacă Loftus are vreun ban.

— Am să descopăr.

— Nenorocirea dumitale, Cordwink, este că suferi de încăpăţânare. Ai fost convins că doamna Barkeley e vinovată şi nu vrei să recunoşti că te-ai înşelat nici acum când declaraţia lui Loftus îţi stă în faţă.

— Ce-mi stau mie în faţă sunt o groază de coincidenţe, ciudate, iar la mijloc un avocat Meecham.

— Ai vreo dovadă?

— Mai întâi asta. Mai e un fapt la care tocmai m-am gândit. Să presupunem că Loftus a fost plătit pentru servicii aduse cuiva. Ce-a făcut cu banii?

— A săpat o groapă în dosul curţii şi i-a îngropat, spuse

Meecham plictisit.

— Bănuiesc că i-a dat cuiva, fie celui pentru care i-a dorit mai ales, fie unui intermediar.

— Mie, de pildă?

— Dumitale.

— Între cine intermediez sau pentru cine intermediez ? La dracu! Ştii foarte bine că nu l-am mai văzut pe Loftus până azi.

— Asta-i versiunea dumitale.

— E şi a lui.

— Ar fi, desigur, dacă voi doi lucraţi mână în mână.

Meecham îşi aprinse o ţigară. Nu văzu nicio scrumiera în cameră aşa încât vârî în buzunar chibritul ars.

— Aşa ai scornit şi povestea cu destinaţia banilor, şi ei tot de dumneata inventaţi. Vrei să-ţi arăt portvizitul? Carnetul de cecuri? Sau poate îţi închipui că port bani la brâu. De ce nu controlezi?

— Nici o teamă, am s-o fac. Toate la timpul lor.

— Ai să pierzi o groază de vreme umblând după potcoave de cai morţi. Cordwink.

— Îmi place mişcarea.

Meecham înălţă capul. Văzu că şeriful arăta destul de încântat de sine şi se întrebă dacă Cordwink credea serios în propria lui teorie, sau doar îl necăjea. Cordwink detesta avocaţii, aşa că ura lui nu era îndreptată numai împotriva lui Meecham. Era o chestiune de principiu. Ura avocaţii fiindcă îşi închipuia că singurul lor ţel era să ocolească legea.

Cordwink începu să dea târcoale prin încăpere, plimbându-şi atent privirea de la un obiect la altul. Încăperea era destul de mare şi mobilată pentru un menaj de o persoană. Într-un colţ, ascunse pe jumătate în dosul unui paravan de carton pictat, se aflau o mică chiuvetă, un aragaz şi o masă. Deasupra patului, — un studio, acoperit frumos cu o cuvertură albastră şi galbenă din catifea —

erau bătute în cuie, sus de tot, în perete, trei fanioane de colegiu.

Illinois. Arbana. Yale.

Fanioanele erau foarte vechi şi foarte prăfuite. Probabil că nici nu aparţineau lui Loftus, îşi spuse Meecham. Se aflaseră pe perete când se mutase în cameră şi le lăsase acolo, fiindcă erau prea sus ca să ajungă la ele. În orice caz, prezenţa lor sublinia atmosfera de provizorat a camerei, simbolul unor studenţi care nu mai erau copii, al unor echipe de fotbal uitate, al unor cărţi lăsate să mucegăiască, cu gândaci striviţi între pagini.

O cameră pentru chiriaşi în trecere, Loftus fiind ultimul, cel mai în trecere dintre toţi. Se părea că-şi dăduse seama şi se străduise să-şi şteargă urmele. Întreaga odaie, în afara fanioanelor, era de-o curăţenie scrupuloasă. Nici haine şi nici pantofi aruncaţi anapoda; pe birou doar un deşteptător acoperit de un glob de sticlă: coşul de hârtii de alături era gol. Orice ar fi conţinut — scrisori, note de plată, cotoare de chitanţe, pagini dintr-un jurnal intim — dispăruse. Niciun semn care sa trădeze preocupările lui Loftus sau personalitatea lui, cu excepţia cărţilor, ticsite într-o bibliotecă înaltă şi îngustă.

Volume de tot felul: câteva romane, două antologii de poezie, *Cum să câştigi la canastă*, o biografie a lui Pasteur, o *Biblie*. Majoritatea însă tratau probleme de psihologie şi medicină.

Manualul de medicină, de Cecil, *Cancerul şi cauzele lui, Personalitatea neurastenică a vremii noastre*, *Liniştea mintală*, *Eliberarea de frică, Alcoolismul şi cauzele lui*, *Alcoolismul şi alergia, O nouă perspectivă asupra alcoolismului*, *Cum să tratăm alcoolicii, Problemele ridicate de băutură, Deficienţele glandulare la alcoolici*.

Cordwink se uită lung la cărţi.

— Nu pare un beţiv, spuse el în cele din urmă.

— Nu.

— Nu-ţi poţi da totuşi seama întotdeauna. Unul din cei mai înrăiţi beţivi din câţi am cunoscut avea obiceiul să strângă cheta la o biserică metodistă. Nimeni nu ştia că bea, până într-o seară când a început să ţopăie în jurul casei, încercând să scape de peşti. Îşi închipuia că pe jos se zbat peştişori. Lilieci, şerpi şi cărăbuşi, de aşa ceva am mai auzit, dar niciodată de peştişori. Era sinistru, m-a trecut un fior din tălpi până-n creştet. Nostim, nu?

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A înnebunit de-a binelea ceva mai târziu. A nimerit la închisoare de patru sau de cinci ori în acelaşi an, fiindcă nu-şi mai ajuta familia, făcea scandal şi se apucase de găinării. Găsea totdeauna o groază de justificări. Beţivii sânt cei mai formidabili mincinoşi din lume.

— Loftus nu-i beţiv.

— Poate că nu.

Camera nu avea dulap în perete, dar între dormeză şi paravanul care ascundea aragazul, lipit de perete era un şifonier de nuc, înalt de vreo doi metri. O mobilă masivă cu broască mare, simplă şi demodată. Niciuna din cheile de pe inel, primite de la Loftus nu se potrivea, aşa încât Cordwink forţă broasca cu lama mică a briceagului. Când deschise uşa mirosul pătrunzător al naftalinei năvăli în cameră. Cordwink strănută de câteva ori.

În şifonier erau prea puţine haine ca să justifice risipa de naftalină — două costume, purtate mult, dar curate şi călcate, un jerseu, pantofi, o pereche de galoşi, o şapcă kaki de basseball, câteva pijamale. Iar jos, trei geamantane. Două din ele goale. Cordwink îl scoase pe cel de-ai treilea şi îl aşeză pe dormeză.

Pe capac era lipită o etichetă decolorată, a oficiului de bagaje de la Railway Express. *Din partea doamnei Charles E. Loftus, Oak Street nr. 231, Kincaid, Michigan, pentru domnul Earle Duane Loftus, nr. 611, Division Street, Arbana, Michigan. Valoarea conţinutului: 50 de dolari.*

— Mama lui, zise Cordwink. Sau poate cumnata. Sau poate ca nici nu contează.

Valoarea conţinutului original ar fi putut fi de cincizeci de dolari. Conţinutul actual avea o mică valoare — un pardesiu vechi, un costum albastru de serj, o pereche de pantofi maron, toate pătate de sânge.

Cordwink apăsă pe capacul geamantanului.

— As vrea să vorbesc cu administratoarea. Loftus a spus că se numeşte doamna Hearst. Du-te şi caut-o, te rog.

— De ce nu te duci dumneata? Ai tot dreptul.

— Hainele constituie dovezi. N-am încredere să te las singur cu ele.

— Dar ce dracu îţi închipui c-am să fac? Am să le iau şi-am să fug cu ele în America de Sud? spuse Meecham şi roşi.

— Nu ştiu şi n-am chef să descopăr. Fii băiat cuminte, Meecham, şi cooperează, poate că într-o zi ai să ajungi procuror districtual, şi atunci n-ai decât să mă plesneşti peste gură, dacă o să-mi mai rămână între timp vreun dinte.

— Pe mine mă duci? Nu mai ai de pe acum niciun dinte.

Cordwink făcu ochii mici, dar nu răspunse. Traversă odaia spre uşa care dădea în coridorul casei, o descuie, şi îl invită cu o scurtă clătinare a capului să iasă.

Meecham părăsi camera aproape timid. Se simţea penibil din pricina glumei lui în legătură cu dinţii lui Cordwink. Mai tot oraşul ştia că într-o încăierare cu doi marinari brutali, înarmaţi cu boxuri, Cordwink îşi pierduse dinţii din faţă. Marinarii, ajunseseră la închisoarea militară, Cordwink la dentist, iar boxurile în grămada lui de arme confiscate, unde găseai tot felul de obiecte, de la revolvere cu ţeava retezată până la bricege de tăiat unghiile.

Meecham străbătu coridorul până la o sufragerie cu tavan înalt, apoi intră într-o bucătărie. Era o încăpere

mare, de modă veche, destinată nu numai pregătirii mâncării, dar şi reuniunilor familiale. Înăuntru o masă de jucat cărţi, cu pachete de cărţi din material plastic, pentru o canastă, un balansoar, un picup, o bibliotecă şi o sofa, având la un capăt un pled împăturit frumos. La chiuvetă stătea o femeie care spăla farfurii şi fredona.

Părea destul de tânără şi la trup şi la chip; părul blond era tăiat scurt, ca al unei fete şi cu bucle strânse. Când se întoarse la auzul paşilor, avocatul îşi dădu seama că femeia avea vreo patruzeci de ani. Părul îi era cărunt şi nu blond, cum i se păruse la început, iar pielea din jurul ochilor albaştri şi pătrunzători se încreţise şi se uscase ca hârtia creponată.

Femeia zâmbi în timp ce-şi trăgea în jos mânecile rochiei şi şi le prindea în nasturii de la manşete. Zâmbetul nu era chiar artificial, dar facil, ca şi cum ar fi fost obişnuită să zâmbească în toate împrejurările şi la tot felul de oameni.

— Căutaţi pe cineva?

— Da, pe proprietarul casei.

— E proprietatea Băncii, spuse ea tăios. „Arbana Trust and Savings”. Eu o administrez.

— Sunteţi doamna Hearst?

— Da.

— Eric Meecham. Sunt prieten cu domnul Loftus.

— Cu Earl? îmi pare *bine*, vă rog să mă credeţi. Din obişnuinţă vorbea cam apăsat, încât entuziasmul ei sincer suna forţat. — O clipă am crezut c-aţi venit să-mi vindeţi cava. Nu că n-aş dori să cumpăr, dar nimeni nu se îmbogăţeşte de pe urma studenţilor. Sunt băieţi simpatici, toţi, băieţi de familie *cumsecade.* Dar cu taxele de azi... Se opri şi se încruntă brusc. — Nu sunteţi din oraş?

— Ba da, locuiesc aici.

— Mă miră. Earl nu mi-a pomenit de dumneavoastră. N-are mulţi prieteni şi de obicei îmi spune tot. Ce s-a întâmplat? Unde-i Earl? Unde-i, spuneţi-mi?

— Nu pot să vă spun precis.

— Am ştiut eu că s-a întâmplat ceva. Întotdeauna, lunea lua masa de seară cu mine. Azi n-a venit şi nici n-a telefonat. Am aşteptat o oră. S-a stricat toată mâncarea. Unde-i?

— La închisoare.

— La *închisoare*? Ce nebunie! Vă asigur, Earl e unul din cei mai liniştiţi, din cei mai *rafinaţi*...

— Şeriful e în odaia lui. Vrea să vă vorbească.

— Mie? Un şerif? Păi... nu ştiu ce să spun. Nu-i cumva o glumă pusă la cale de unul din băieţii mei? Îmi joacă uneori farse, dar fără intenţii rele.

— Nu-i nicio farsă, zise Meecham. Am terminat de mult universitatea.

— Un şerif, repetă ea cu o voce gâtuită. Am să vorbesc cu el, dacă trebuie. Dar n-am să-i declar nimic. Earl e un *gentleman* perfect. Mai mult chiar. Îl cunoaşteţi doar acum, când e bolnav. Ezită, ca şi cum ar fi voit să adauge ceva despre Loftus, dar trase concluzia că nu era nici momentul şi nici locul potrivit. — Foarte bine, am să vorbesc cu şeriful. Sunt sigură că e la mijloc o greşeală.

Porni înaintea lui Meecham pe coridor, ştergându-şi cu nervozitate mâinile de şorţ şi aruncând priviri neliniştite în susul scării din stânga, evident înspăimântată la gândul că vreunul din „băieţii de familie cumsecade” are să coboare şi-are s-o vadă vorbind cu un poliţist.

Meecham o urmă în camera lui Loftus şi închise uşa.

— Doamnă Hearst, vi-l prezint pe şerif, domnul Cordwink.

Cordwink răspunse la prezentare cu o scurtă înclinare a capului.

— Luaţi loc, doamnă Hearst. Vreau să verific câteva lucruri în privinţa lui Earl Loftus.

Femeia nu se aşează. Nici măcar nu înaintă în încăpere, ci rămase ţeapănă, cu spatele sprijinit de perete şi cu

mâinile strânse ghem în buzunarele şorţului.

— Nu înţeleg ce căutaţi aici. Earl a... făcut cumva *ceva*?

— Asta încerc şi eu să aflu, zise Cordwink. De cât timp locuieşte aici?

— La mine? De un an, de aproape un an.

— Îl cunoaşteţi foarte bine în cazul acesta?

— E... da. Suntem prieteni.

— Vi se destăinuie?

— Să vedeţi, cu el nu mă port ca o *mamă*, aşa cum o fac cu ceilalţi băieţi. Vă asigur că nu: Earl e altfel, e mai matur. Vorbeşte la fel de matur ca orice persoană de... vârsta mea.

— Am observat că are telefonul lui şi cutie personală de scrisori.

— Da, această mică garsonieră e complet separată de restul casei.

— Atunci, desigur că nu puteţi să-l controlaţi atât de strict ca pe chiriaşii obişnuiţi.

Gura doamnei Hearst se posomorî.

— Nu controlez *mişcările* nimănui.

— Voiam să spun că...

— Ştiu ce voiaţi să spuneţi. Cu alte cuvinte, dacă trag cu urechea la conversaţiile telefonice ale altora sau dacă le deschid scrisorile. Nu, n-o fac. Iar în cazul lui Earl nici nu-i nevoie. Îmi spune totul.

Se aşternu o scurtă tăcere. Cordwink vorbi iar, cu glas liniştit şi amabil.

— La suprafaţă, pare un tânăr cu totul excepţional.

— Nu numai la suprafaţă. Este excepţional întrutotul. Earl e foarte inteligent, foarte politicos şi plin de respect, nu bea, nu fumează şi nu se înhăitează cu femei.

— E căsătorit, nu?

— Căsătorit? Fireşte că nu. Mi-ar fi spus, desigur, dar nu mi-a pomenit niciodată. N-o are decât pe mama lui. E devotat mamei sale, care locuieşte în alt oraş, dar care a

venit să-l vadă vara trecută, o femeie foarte rafinată. E mai tot timpul bolnavă, iată de ce nu vine să-l vadă mai des. Earl, nici el nu-i foarte... foarte sănătos..

— Da, ştiu. Cordwink se apropie de sofa şi ridică încet capacul geamantanului. — Bănuiesc că ştiţi care sunt hainele lui Loftus.

— Hainele lui? Ce întrebare caraghioasă. Nu pricep.

Cordwink ridică pardesiul mototolit şi pătat de sânge cu un gest extrem de firesc şi de nepăsător, ca şi cum ar fi fost o haină oarecare. În mişcările şi expresia lui nu se zărea niciun semn al scârbei imense la vederea sângelui, al sentimentului pe care i-l stârnea, de pierdere, de inutilitate şi de vulnerabilitate. Sângele de pe acest pardesiu tocit şi murdar reprezenta moartea unui om şi mai putea să însemne şi sfârşitul altuia.

— Recunoaşteţi acest pardesiu, doamnă Hearst? întrebă el.

— Nu... nu ştiu. E atât de mototolit. Nu pot... Ce sunt petele alea?

— Sânge.

Doamna Hearst îşi ţinu brusc răsuflarea, gâfâind ca un înotător epuizat.

— Nu-mi place treaba asta. Repet, nu-mi place treaba asta. Unde-i Earl? Unde-i, spuneţi-mi? N-aveţi niciun drept să-i cotrobăiţi prin lucruri! De unde ştiu că sunteţi poliţişti? Cum pot eu să ştiu dacă nu sunteţi nişte...

— Uitaţi legitimaţia. Cordwink îşi scoase insigna din buzunar şi i-o arătă. — Domnul Meecham nu-i poliţist, ci avocat. Cât priveşte cotrobăitul în lucrurile lui Loftus, am făcut-o cu consimţământul lui. Uitaţi cheile. El mi le-a dat.

Femeia se aşează brusc şi greoi.

— Ce-a... ce-a făcut Earl?

— Susţine c-a omorât un om.

Doamna Hearst se uită lung, cu o privire sticloasă, în colţul odăii.

— Aici? Chiar *aici,* în casă?

— Nu.

— Earl n-a omorât pe nimeni... Nu-i în stare... E cu neputinţă.

— El zice c-a omorât.

— Dar nu-l puteţi crede. M-am gândit deseori, m-am gândit tot timpul, că într-o bună zi boala lui îngrozitoare are să-i tulbure mintea, c-o să...

— Mintea lui pare destul de limpede, zise Cordwink.

— Nu-l cunoaşteţi cu adevărat pe Earl. Nu poate să facă nici cel mai mic rău cuiva. Nu concepe să omoare o vietate. Păi... păi avea un şoricel în cameră... Toamna trecută... am vrut să pun o cursă, dar nu m-a lăsat. A spus că şoricelul era atât de mic şi de neputincios.

— Doamnă Hearst !

— Credeţi-mă, vă rog. Earl pur şi simplu n-a vrut.

— Asta-i pardesiul lui, nu?

Doamna Hearst întoarse capul şi se uită fix la perete.

— Da.

— Uitaţi costumul lui, pantofii lui, nu? Vă rog să vă uitaţi la aceste lucruri, doamnă Hearst. Nu le puteţi identifica dacă nu le priviţi.

Doamna Hearst aruncă o privire rapidă asupra costumului şi pantofilor, apoi întoarse din nou capul.

— Sunt ale lui Earl.

— Nu aveţi nicio îndoială?

— Am spus că sânt ale lui Earl. Pot să plec? Am avut un şoc puternic, un şoc îngrozitor.

— O clipă doar, spune Cordwink. Pardesiul şi costumul de serj... erau hainele pe care le purta Loftus de obicei când ieşea seara în oraş?

— De ce întrebaţi? zise ea cu amărăciune. Vă închipuiţi că nu sunt destul de arătoase ca să le poarte seara? Ei bine, poate că nu sunt! Dar erau singurele pe care le avea. Nu-şi putea cumpăra altele.

— Când l-am văzut acum o oră avea palton nou, costum nou şi pantofi noi. Toate păreau foarte scumpe.

— Nu-mi pasă! Nu ştiu ce vreţi să insinuaţi şi nici nu-mi pasă!

— I-aţi împrumutat vreodată bani, doamnă Hearst?

— Eu? Nu! Niciodată! Nu i-ar fi primit, n-ar fi împrumutat niciodată bani de la o femeie. Niciodată!

— În regulă, zise Cordwink. În sinea sa se întrebă cât împrumutase şi când. — Aşadar nu i-aţi împrumutat bani, să spunem, azi-dimineaţă?

— Nu

— L-aţi văzut azi-dimineaţă?

— Da

— Când?

— Dădeam zăpada de pe alee pe la şapte şi jumătate.

— Ce i-aţi spus exact?

— Am spus... am spus: „Earl, nu poţi să pleci aşa, doar într-un jerseu şi pantaloni, e iarnă, ai să răceşti”.

— Şi ce-a răspuns?

— Că şi-a dat paltonul la curăţat şi că oricum, nu-i era frig. L-am întrebat unde se duce aşa devreme. Mi-a spus că în centru ca să vadă dacă nu-şi poate vinde maşina. Mi-a mai spus că nu mai mergea prea bine, că-i dădea bătaie de cap iarna, aşa că se gândise s-o vândă, iar la primăvară, poate că... se va simţi mai bine, o să poată munci mai mult şi o să-şi cumpere... Alta nouă. I-am spus în glumă: „De ce nu un Cadillac, să mă poţi lua şi pe mine la plimbare”. Iar el mi-a răspuns... că în afara mea, n-o să ia pe nimeni la plimbare în Cadillac.

Doamna Hearst se uită spre fereastră, ca şi cum ar fi încercat să se vadă, nu în bezna unei nopţi de iarnă, ci într-o dimineaţă de primăvară, împreună cu Earl, din nou sănătos, la volanul noii sale maşini.

— După câte vedeţi, zise Cordwink, nu şi-a dat paltonul la curăţat. Paltonul a rămas aici tot timpul, încuiat în

garderob. A avut la dispoziţie aproape patruzeci de ore ea să scape de el, dar se vede că n-a încercat. Ciudat, nu credeţi, doamnă Hearst?

— Ciudat? repetă ea trist. Da. Ciudat. Totul e ciudat.

— Dumneavoastră deretecaţi prin ea... garsoniera lui Loftus?

— Nu va jenaţi... Spuneţi-i cameră. Ştiu că-i doar o cameră, ştie şi Earl, ştie toată lumea... Se opri şi-şi duse dosul mâinii la gură. — Deretic de două ori pe săptămână, marţea şi sâmbăta. Nu-s obligată, nu intră în chirie. O fac pentru că... pentru că îmi place, adăugă ea sfidător. Îmi *place să deretic.*

— Mai aruncaţi o privire prin odaie, doamnă, Hearst. Aşa arată de obicei?

— Nu.

— Ce e schimbat?

— Au dispărut câteva din lucrurile lui.

— Haine?

— Nu. Fleacuri, ca serviciul de birou, de pildă. Avea un serviciu de birou foarte frumos, din onix, extrem de preţios. I l-a dat mama lui. A dispărut şi fotografia mamei lui, era într-o ramă de argint. Şi aparatul de radio, avea obiceiul să-l ţină pe măsuţa de colo.

— Ştiţi cumva ce s-a întâmplat cu obiectele dispărute?

— Poate au fost... Furate.

Se poticni în răspuns. Era evident atât pentru Meecham, cât şi pentru Cordwink că ea nu crede că articolele dispărute ar fi fost furate.

— Au fost amanetate, zise Cordwink. Avea obiceiul să amaneteze lucruri?

— Când n-avea încotro, când era disperat. A avut nişte cheltuieli îngrozitoare. Apoi îi trimite bani mamei lui. Toamna trecută a trăit extrem de modest şi a făcut economii ca să-i trimită bani, şi după ce i-a trimis, ea i-a cheltuit pe toţi... s-a dus şi a cumpărat serviciul de birou

de care v-am pomenit; şi i l-a expediat prin poştă. Un gest frumos, desigur, dar ce lucru *ridicol*. Vedeţi însă, e foarte rafinată, nu-şi dă seama că oamenii trebuie să muncească din greu astăzi ca să câştige bani.

— Credeţi atunci că Loftus şi-a amanetat lucrurile lipsă?

— Da.

— Ştiţi cumva unde?

— La o prăvălioară în capătul de răsărit al oraşului, alături de popicărie. Se cheamă prăvălia lui Devine.

— V-a spus Loftus că acolo şi le amaneta de obicei?

— Oh, nu. Nu mi-a spus, Rosi. — Am găsit o dată, pe când îi ştergeam de praf biroul, o chitanţa de la prăvălia de amanet. Era pentru ceasul de la mână. Nu l-a mai scos. Mi-a spus că l-a pierdut. Nu era chiar o minciună. Earl nu minte niciodată. Era doar un pretext pentru a-şi apăra mândria. Dacă eşti sărac, spuse ea, şi trebuie să-ţi amanetezi lucrurile, n-are de ce să-ţi fie ruşine. Dar Earl nu era obişnuit să-şi amaneteze lucrurile, ca alţii. Tatăl lui era înstărit, agent de bursă la Detroit, până să moară, şi fireşte că atunci când Earl muncea susţinut, avea salariu foarte bun. Sărăcia e o noutate pentru Earl. Boala l-a dărâmat, boala lui şi ma... Nu. Nu vreau să spun asta. Mama lui n-are nicio vină, e foarte rafinată.

Cordwink aprinse o ţigară. Fuma rareori şi pachetul din care scoase ţigara părea să fi zăcut în buzunarul lui de luni de zile. Spuse:

— Când l-aţi văzut ultima oară pe Loftus îmbrăcat cu acest pardesiu?

— Sâmbătă seara. Mă duceam la meciul de hochei, unul din băieţii din casă joacă în echipă. L-am întâlnit pe Earl pe trotuar, în faţa casei. M-am oprit să schimbăm o vorbă, ca întotdeauna, şi Earl mi-a spus că tocmai îşi luase masa în centru şi se ducea la culcare fiindcă era foarte obosit.

— După ce s-a terminat meciul v-aţi întors acasă pe la ora...

— Unsprezece, era aproape unsprezece. Earl se culcase între timp.

— Sunteţi sigură?

— Ei bine, cred că se culcase. Nu m-am gândit o clipă că nu s-ar fi culcat; luminile erau stinse.

— L-aţi văzut cumva duminică?

— Nu. Duminica e ziua mea liberă. Mă duc întotdeauna la Chelsea s-o vizitez pe sora mea şi pe copiii ei. M-am certat cu ea, nimic serios, dar am plecat mai de vreme ca de obicei. Am ajuns acasă pe la opt şi jumătate. La Earl ardea lumina. Am văzut dâra pe sub uşă când am intrat în hol. M-am gândit să-i fac o scurtă vizită, eram necăjită şi Earl mă încurajează întotdeauna. Dar când m-am oprit la uşă, l-am auzit vorbind la telefon, aşa c-am urcat la mine în cameră.

— Cât timp aţi rămas în hol?

— Cel mult o jumătate de minut.

— Şi l-aţi auzit vorbind?

— Da.

— Poate că nu vorbea la telefon.

— Nu... Nu sunt absolut sigură că vorbea la telefon dar...

— De fapt, poate că era cineva la el în cameră.

— Fireşte, nu pot să jur, dar sunt sigură că nu era nimeni. Earl nu primeşte vizite.

— N-are prietene?

— Nu, *niciuna*, se încruntă doamna Hearst. De asta sunt *sigură*. Nu-şi pierde vremea cu fete, cu fetişcane.

— Din pricina banilor?

— Nu. Earl se consideră — cum să zic — diform. Mi-a spus o dată că nu se aştepta ca vreo femeie să iasă în oraş cu o stârpitură ca el. Se frecă la ochi cu colţul şortului. Nu-i stârpitură. Mă durea când îl auzeam spunând asta. Nu-i deloc stârpitură. Multe femei ar fi fericite... să-l îngrijească, să-l hrănească bine şi să nu-l lase să se plimbe afară prin frig, fără galoşi şi palton. Multe femei ar fi... ar

fi...

Îşi ascunse faţa în şorţ, cuprinsă de o durere tăcută. Meecham o privi şi se întrebă dacă durerea era pentru Loftus, sau pentru toate femeile care la fel ca ea doreau un bărbat pe care să-l îngrijească.

Se uită la Cordwink care se întunecase la faţă şi îşi muşcase ţigara ca şi când ar fi fost de foi. Cordwink deschise gura şi Meecham crezu că vrea să-i spună ceva femeii. Dar şeriful nu vorbi. În schimb, se apropie şi o ajută pe doamna Hearst să se ridice din fotoliu şi o conduse pe coridor, de parcă ar fi fost oarbă.

Când se înapoie, trânti uşa şi se uită furios la Meecham.

— Ei, n-ai de gând să faci nişte bancuri bune, Meecham?

— Nu.

— Perfect, fiindcă n-am chef să le ascult. Închise geamantanul cu o bufnitură, îl ridică şi stinse lumina. — Am să te las în faţa casei familiei Barkeley, ca să-ţi poţi lua maşina.

— Mulţumesc.

Cordwink nu mai scoase niciun cuvânt până nu se urcă în maşină şi demară de la trotuar.

— Adevărul e că mă emoţionez foarte uşor când e vorba de femei, spuse el.

ŞAPTE

LUMINA dimineţii se strecura murdară printre gratiile ferestrei, iar de-a lungul coridorului sufla la întâmplare un

vânt rece şi umed, când într-o parte, când într-alta.

Domnişoara Jennings purta un jerseu gros peste rochia cafenie şi în loc să-şi strângă părul în coc, pe creştet, ca de obicei, îl lăsase în această dimineaţă să-i atârne pentru a-i feri ceafa de curent. Aşa cum obişnuia să spună, oricui o asculta cu interes şi chiar celor care o ignorau, vremea n-o deranja niciodată şi nu o lua în seamă. Păcănitul tocurilor răsuna vesel pe dalele de piatră: fredona fals şi pe un ritm greşit, dar cu mult antren.

Virginia se prefăcu a nu-i auzi paşii şi nici fredonatul. O ignoră până în ultima clipă: apoi îi fu cu neputinţă, fiindcă domnişoara Jennings apucă inelul cu chei şi îl plimbă jucăuş şi cu zgomot de-a lungul gratiilor celulei, ca un copil care se distrează trăgând un băţ peste un gard pe fier.

— Bună ziua! Domnișoara Jennings se adresa întotdeauna deţinuţilor ei cu un glas tare şi ferm, ca şi cum ar fi avut convingerea că arestul, ca şi bătrâneţea, afectează auzul. — Ei, văd că te-ai şi dichisit. Mă bucur fiindcă a venit cineva să te vadă chiar acum.

— Dacă e javra aceea slinoasă de psihiatru, spune-i să se care şi să-şi vândă marfa în altă parte.

— Hai, fii serioasă. Nu trebuie să vorbeşti aşa despre simpaticul doctor Maguire. În afară de asta, nu e el. Ci domnul Meecham. Are o mare surpriză pentru dumneata.

— M-aş mira.

— Şi totuşi are. Ia ghiceşte.

— Nu-mi place să mă joc de-a ghicitul.

— Nu fii urâcioasă. Ghiceşte!

— Îmi dă drumul acasă, zise Virginia.

— Exact! Ce părere ai, nu eşti fericită? Nu te surprinde?

— M-a anunţat mama aseară. Ca şi Meecham.

— Ei bine, jiu puteau totuşi să fie *siguri.* Nu veniseră încă analizele de la laborator, probele de sânge şi restul.

— Care sânge?

— De pe hainele lui. Erau pline de sânge, ca şi ale dumitale. Se spune că e un tânăr foarte simpatic, fără cazier judiciar. Mă uimeşte cât sânge poate fi într-un om, pur şi simplu mă uimeşte.

— *Aş* prefera, să nu discut despre asta.

— Perfect.

Domnişoara Jennings zâmbi, ignorând sângele cum ignorase şi vremea.

Descuie uşa celulei şi Virginia ieşi pe coridor. Era palidă, pielea din jurul ochilor părea albastră, ca şi cum s-ar fi învineţit apăsată de degetele mari.

— Doamne, Doamne, zise domnişoara Jennings. Nu pari deloc fericită. Mărturiseşte cel puţin acum că regreţi plecarea de la noi.

— Desigur.

— Ai fost tratată bine, nu?

— Formidabil. Absolut formidabil. Am să recomand închisoarea tuturor prietenilor mei.

Domnişoara Jennings zâmbea încă, dar zâmbetul i se şifona ca o rochie roasă. — Eşti o scârba mică şi ironică, nu?

— Serios?

— Îţi închipui tot timpul că eşti grozav de deşteaptă. O ţii întruna cu ironiile. Să ştii c-am auzit ce i-ai spus domnului Meecham ieri despre mine.

— Am văzut ce-i în dosul mutrei tale, Jennings. Buzele domnişoarei Jennings se tiviră cu o dungă subţire şi albă.

— Te cunosc eu şi ştiu de ce eşti în stare. Ironizezi tot timpul. Ironizezi oamenii cumsecade, respectabili, pe cei care muncesc din greu. Te urăsc! M-auzi?Pur şi simplu te urăsc!

— Scutește-mă, zise Virginia. Nici nu-mi pasă!

— Îmi pare rău că pleci. Sper c-ai să te întorci, iar data viitoare ai să stai mai mult. Descuie uşa de pe coridorul principal, iar cheile de pe inelul mare zdrăngăniseră urât.

— N-ai decât să mergi singură mai departe.

— Mulţumesc.

— Fetelor care pleacă de aici încerc să le pregătesc o despărţire plăcută. Ţie însă, nici măcar nu-ţi spun la revedere. Eşti o scârbă rea, cu suflet rece, du-te dracului!

Trânti uşa dintre ele cu o pocnitură zdravănă. Tot drumul, pe coridor, Virginia auzi zdrăngănitul metalului lovit de metal. I se părea că domnişoara Jennings zdrăngănea cheile de perete ca să ţină ritmul cu furia din inima ei.

Nu sânt o scârba rea cu suflet rece, îşi spuse Virginia.

Uşa de la biroul şerifului era deschisă: înăuntru o aştepta Meecham cu servieta la subţioară. Era şi Cordwink de faţă, ghemuit la un birou plin cu hârtii. Pe o bancă de lângă perete stătea un tânăr alb la faţă, îmbrăcat în uniforma cenuşie de închisoare. Tânărul o pironi pe Virginia cu o intensitate stranie. Fata avu sentimentul neliniştitor că privirea transmitea un mesaj, că încerca să-i comunice sau s-o întrebe ceva.

Nu avu loc nicio prezentare. Nu se pronunţă niciun cuvânt până când Cordwink vorbi cu vocea lui joasă şi grea:

— Îl recunoaşteţi pe acest om, doamnă Barkeley?

— Nu după nume. Deşi am impresia că l-am mai văzut?

— Unde?

— Nu mai ţin minte. Oriunde. Pe stradă, la cabinetul lui Paul, într-un bar. Frecventez destule locuri.

— Într-un bar, spuse Loftus foarte repede. Barul lui Sam, sâmbătă seara, mi-aţi vorbit...

— Nu te amesteca, Loftus.

Cordwink bătu în birou pentru a sublinia ordinul. Loftus clipi nervos, dar continuă.

— Încerc doar s-o ajut, domnule Cordwink. Ce importanţă are dacă îşi aminteşte de mine? Am recunoscut de cincizeci de ori că eu l-am ucis pe Margolis. Toate

întrebările şi confruntările şi testele... nu pot să schimbe nimic. Se întoarse spre Virginia. — L-am rugat pe domnul Meecham să vă spună, dar acum vă pot spune chiar eu. Îmi pare rău c-aţi stat câteva zile la închisoare.

— Nu-i nimic. În lumina orbitoare din tavan, Virginia era la fel de albă la faţă ca Loftus, iar cearcănele o făceau să arate bătrână, obosită şi dură. Se întoarse şi îl înfruntă pe Meecham. — Aş... am putea să plecăm de aici? Vreau să ies neapărat de aici.

— Foarte bine, zise Meecham. De acord, Cordwink?

— N-am încotro. Cordwink se ridică. — Hârtiile s-au semnat toate, nimic nu vă mai opreşte, uşa e deschisă, n-aveţi decât să plecaţi.

— Unde-i valiza. Virginia?

— Dă-o dracului de valiză! replică Virginia violent. Vreau să plec imediat de aici!

Ieşirea ei avu loc la fel de tăcută ca şi intrarea. Nimeni nu-şi luă rămas bun, nimeni nu-i spuse: „Ne vom revedea” sau „Mi-a părut bine să vă cunosc”. Virginia trecu pragul şi o apucă pe coridor atât de repede, încât Meecham trebui să grăbească pasul ca s-o ajungă din urmă. Virginia nu se opri ca să-şi pună paltonul nici după ce ajunse la uşa de la intrare. Îl ţinea pe umeri şi când ieşi, în vântul ce începuse să bată, mânecile i le bălăbăneau înainte şi înapoi, cu gesturi mici, ridicole, inerte.

Trotuarul era murdar de zăpada topită, iar pe şosea maşinile treceau sfârâind şi împroşcau cu noroi. Până şi vântul era murdar. Undeva, din nordul Canadei, pornise curat dar pe drum adunase praf, murdărie, fum şi funingine.

Stăteau tăcuţi alături, la intersecţie, până ce lumina semaforului trecu pe verde. Apoi traversară şoseaua şi se îndreptară spre terenul de parcare, unde îşi lăsase Meecham maşina.

Automobilul era încuiat. Cu o uşoară ezitare, Meecham

descuie întâi uşa de la volan şi intră înăuntru. Se aplecă apoi peste banchetă şi descuie şi Virginiei cealaltă uşă. Micile formalităţi de politeţe păreau la fel de nepotrivite şi de inutile ca şi în biroul şerifului.

Meecham îşi puse servieta pe banchetă, între ei, şi dădu drumul la motor şi la aparatul de încălzit. O adiere rece izbucni cu un şuierat din dispozitivul de încălzire. Virginia se întinse şi-l închise.

— Face prea mult zgomot.

— Bine.

— Vezi c-am spus întocmai ce mi-ai cerut. Nu?

— Mai mult sau mai puţin.

— Am spus că mi se pare cunoscut şi că l-am mai văzut. Nu la asta te-ai referit în nota pe care mi-ai trimis-o aseară? Meecham dădu din cap.

— Şi totuşi nu-i adevărat. Nu l-am mai văzut, nici la barul lui Sam, nici în alt bar, nicăieri de fapt.

— Ai avut destule lapsusuri sâmbătă seara.

— Ţin minte c-am vorbit cu cineva la barul lui Sam, da nu cu acest om. Mi-aş fi amintit, fiindcă seamănă cu Willett, înainte ca Willett să fi început să se îngraşe.

— Cine-i Willett?

— Fratele meu mai mare. Când întâlneşti pe unul care seamănă cu fratele tău mai mare, nu-l uiţi, nu-i aşa?

— Eu n-am fraţi.

— Ştii ce vreau să spun. Nu mai fi atât de groaznic de agasant, Meecham.

— *Eu,* agasant? La prima intersecţie o apucă la stânga. Şoferul din urma lui începu să claxoneze furios.

— N-ai semnalizat, spuse Virginia. Dacă conversaţia îţi distrage atenţia de la condus...

— Conversaţia cu dumneata mă zăpăceşte, răspunse Meecham acid. Unele lucruri le uiţi, altele ţi le aminteşti. Cele care ar trebui să ţi le aminteşti le uiţi, iar cele pe care ar trebui să le uiţi, ţi le aminteşti.

— N-am ce face.

— Ascultă, de-abia ai ieşit de zece minute de la închisoare. Vrei să ajungi, tot vorbind aşa, îndărăt în celulă?

— Mi-am închipuit că eşti avocatul meu. Nu trebuie să destăinui totul avocatului tău?

— Teoretic, da. Dar să lămurim un lucru. Mi-ai spus chiar acum — şi foarte sigură că nu l-ai mai văzut niciodată pe Loftus. Poate că-i adevărat, deşi eu nu cred. Dovezile pledează împotrivă. Fiindcă ai băut zdravăn toată seara, memoria dumitale e în orice caz nesigură. Apoi e declaraţia lui Loftus, cu menţionarea unor cuvinte pe care le-ai spus. Loftus pretinde că i-ai spus printre altele: „Dumnezeule, localul ăsta pute”. Unul dintre barmanii din localul lui Sam a auzit replica şi te-a recunoscut. Barul îi aparţine pe jumătate şi cred că s-a simţit jignit. Ascultă, eşti sigură că nu l-ai mai văzut pe Loftus până azi dimineaţă?

— Sunt convinsă.

— Cunosc o definiţie a convingerii; să te înşeli vorbind tare.

— Ascultă, poate mă înşel. Părea deprimată, agitată.

— Oricum, nu contează prea mult, nu-i aşa? Când îl îngroapă pe Claude?

— Azi după-amiază. Meecham o auzea pentru prima oară pronunțând numele de botez al lui Margolis, sau manifestând vreun interes pentru el.

— Nu m-aş duce la înmormântare, nici dacă aş putea. Urăsc morţii. Se ghemui, scuturată de frisoane, în mantoul mare, cu pătrate. — Ţin minte pe vremuri, când eram la şcoală, a murit mama uneia dintre prietene, şi m-am dus la ea acasă s-o îmbărbătez. Mama ei era depusă la pompe funebre, nu terminaseră încă s-o aranjeze. Fata i-a pieptănat părul şi i-a potrivit ochelarii. Blestemaţii ăia de ochelari alunecau mereu pe faţa moartă, iar fata îi aşeza

mereu la loc. Era sinistru. Îmi venea să urlu. Ai o ţigară?

— Poftim.

— Mulţumesc. Să-ţi aprind şi dumitale una?

— Te rog.

Virginia aprinse două ţigări şi îi dădu una.

— Spune-mi, Meecham, eşti onest?

— Dacă pui o întrebare stupidă, ai să primeşti un răspuns stupid. Fireşte că sunt.

— Nu este o întrebare atât de stupidă. Cred că treci prin multe şi întâlneşti o sumedenie de oameni ciudaţi.

— Adevărat, zise Meecham sec.

— Fiindcă veni vorba de mama, cât îţi plăteşte?

— Pentru ce?

— Îţi plăteşte, nu-i aşa?

— S-a oferit. Nu i-am trimis încă nota.

— Cât ai de gând să-i ceri?

— Nu ştiu încă.

— Ei bine, gândeşte-te acum. Cât?

— Ce importanţă are, la urma urmei? zise Meecham întorcând capul şi aruncându-i o privire scurtă. Cât poate să plătească?

— Are mai multe blocuri. Două case cu apartamente de închiriat la Pasadena, una la Westwood şi multe altele.

— De ce îmi spui?

— Ca să ştii că e în stare să plătească... destui bani.

— Trebuie să-i cer o groază de bani, nu?

— Îi dă mâna, ascultă-mă pe mine.

— Atunci, la Crăciun, peste câteva săptămâni, îţi trimit un mic cadou, drept recunoştinţă, nu?

— N-ar strica.

— Urâtă poveste, zise Meecham. Şi dumneata ai un fel urât de a vorbi.

— Pare mai urât decât în realitate. O iubesc pe mama. Nu încerc s-o înşel în niciun chip. Pot să scot oricând bani de la ea numai că nu-mi place să-i cer. Vrea să ştie

întotdeauna cum îi folosesc. De fapt, e aceeaşi sumă, atât doar că nu mai trebuie să-i răspund la întrebări.

— Altă poveste urâtă. De ce ai nevoie de bani?

— Tot pui la întrebări. Nimeni n-are încredere în mine.

— De ce ai nevoie de bani?

— Ca să fug de-acasă, răspunse ea serios.

— Unde să fugi?

— Dacă ţi-aş spune unde, ar însemna să nu mai fug. În afară de asta, nu m-am hotărât încă, şi mi-e indiferent atât timp cât e departe de aici şi e o climă plăcută.

Meecham îi aruncă o nouă privire. Agitaţia Virginiei dispăruse, părea foarte sinceră şi plină de încredere în ceea ce priveşte noul ei proiect de a fugi. Era doar o speranţă copilărească, fără un plan precis sau o bază. Undeva „de*parte*" i-ar fi plăcut tocmai fiindcă nu era „aici".

— Ar fi bine pentru mine, pentru moralul meu, să plec, zise Virginia. Carney crede că sunt rea, iar Paul că sunt proastă.Amândoi sunt foarte cumsecade, plini de virtuţi. E greu să trăieşti însă alături de cineva care-ţi fixează un nivel la care n-ai să ajungi niciodată. Se opri că să tragă din ţigară. — Iar acum asta. Afacerea cu Claude. N-o să mă liniştesc niciodată. Nimeni n-o să creadă că n-am fost una dintre *amantele* lui. Nici dumneata nu crezi, Meecham, nu-i aşa?

— Eu te-aş crede.

— N-am fost amanta lui. Am ieşit cu el de câteva ori fiindcă dansa superb.

Nu era foarte convingător, ţinând seama de cearta lor de sâmbătă seara. Meecham nu răspunse.

Sosiră la o intersecţie de cale ferată, chiar când semaforul trecea pe roşu, iar barierele coborau. Un marfar începu să înainteze foarte încet de-a lungul şinelor, către apus. Virginia se aplecă înainte, pe banchetă şi privi încordată trenul, urmărind alunecarea fiecărui vagon, ca şi cum ar fi dorit să se afle într-unul din ele, îndreptându-se

şi ea spre apus, acolo unde clima era plăcută.

Meecham o compătimi. Sentimentul îl tulbură şi atunci îşi concentra atenţia asupra inscripţiilor de pe pereţii vagoanelor.*Michigan Central*, *Rock Island*, *Burlington*, *Atchison. Topeka and Santa Fe. Union Pacific. Grand Rapide. Nu fiţi trişti.* Iar scris cu creta pe burta umflată a unei cisterne: *Kilroy a fost aici*, urmat de un răspuns spiritual: *Cine n-a fost? Joe şi Howie*.

O sută de vagoane — petrol, cherestea, automobile, fier vechi, fertilizatoare, explozibile şi oameni — un imens amalgam de tot ce vrei, dar rămânând întotdeauna loc şi pentru altcineva, pentru Virginia.

Ultimul vagon trecu, bariera se ridică şi Virginia se lăsă pe spate, cu ochii strălucitori şi respirând mai repede. Trenul o înviorase — posibilităţile oferite, destinaţia lui, până şi mişcarea lui. Îşi ridică, cu o mişcare impulsivă, mâinile şi salută ultimul vagon, în timp ce acesta dispărea pe şine.

OPT

MEECHAM opri maşina pe alee şi coborî. Îşi strânse gulerul paltonului în jurul gâtului, ocoli maşina pe din dos şi îi deschise Virginiei uşa.

— Am sosit. Îţi doresc noroc.

Virgini a, surprinsă, ridică ochii spre el.

— Nu intri?

— Nu.

— Dar vrea să te vadă mama, să-ţi mulţumească.

— N-are de ce să-mi mulţumească. Întreaga afacere a fost o plăcere pentru mine.

— Te-ai supărat, nu? Doar fiindcă am pomenit de bani.

— Nu m-am supărat, răspunse Meecham. Trebuie să mă

întorc la închisoare să-l văd pe Loftus.

— De ce?

— Fiindcă m-a rugat.

— De ce te-a rugat?

— Nu ştiu şi probabil nici n-am să-ţi spun.

— Ei bine, mulţumesc pentru că m-ai adus cu maşina. Se dădu jos şi se îndreptă spre uşa principală a casei. Înainte de-a străbate jumătate din drum, uşa se deschise şi doamna Hamilton ieşi.

Virginia se repezi în braţele mamei sale, iar doamna Hamilton o strânse la piept, legănând-o. Era o repetiţie, aproape identică a scenei din seara precedentă, din biroul lui Cordwink..

— Mămico!

— Ginny, scumpo! Fetiţă scumpă!

— O, *mămico*!

Meecham le urmări, dar de data asta se simţi complet detaşat, impasibil. Se întrebă cum ar reacţiona doamna Hamilton dacă ar afla în ce chip şi în ce scop încercase Virginia să facă rost de bani.

Se strecură foarte discret la volan şi apăsă pe accelerator. La acest zgomot doamna Hamilton reacţionă prompt şi exagerat, ca o actriţă amatoare la indicaţiile prea tardive ale suflerului.

— Domnule Meecham! O, domnule Meecham, stai o clipă!

Resemnat,Meecham închise contactul, puse frână de siguranţă şi se dădu jos din maşină a doua oară.

Doamna Hamilton se apropie de el, cu mâna dreaptă întinsă în semn de salut.

— Plecai?

— Da. Am nişte tre...

— Intră, te rog, să bem o cafea. Doar o ceaşcă. Treburile pot să aştepte. E un prilej atât de fericit pentru mine... Fata mea s-a întors acasă teafără.

Teafără. Lui Meecham îi veni să se strâmbe la acest cuvânt, care i se păru ridicol. Bănui că doamna Hamilton sesizase şi ea, iar cuvântul îi scăpase ca o ironie inconştientă.

— Aş bea cu plăcere o cafea, zise Meecham. E amabil că mă invitaţi.

Virginia intrase în casă. Mantoul îi căzuse de pe un umăr şi poalele lui atârnau în zăpada murdară.

— Arată îngrozitor, spuse doamna Hamilton cu voce schimbată. Ca şi cum n-ar fi mâncat şi n-ar fi dormit.

— Dumneavoastră aţi mâncat şi aţi dormit?

— Oarecum. Slavă Domnului că totul s-a terminat, în orice caz. S-a terminat, nu-i aşa?

— Da.

— Omul e vinovat, a dovedit-o?

— Din câte ştiu, da. Şeriful nu-mi face mărturisiri.

Răspunsul păru s-o satisfacă.

— Cred că ne-aţi adus noroc, domnule Meecham.

În casă era umed şi mirosea frumos, ca la florărie. Meecham văzu că în aşteptarea întoarcerii Virginiei, plantele fuseseră udate, dar din abundenţă, ca şi cum se încercase să se repare neglijenţa de mai înainte. Farfurioarele de sub ghivece erau pline ochi, iar de pe una din iederele fixate pe un suport agăţat în perete cădeau picături mici şi clare pe pardoseala de dale cernite.

Doamna Hamilton nu băgă de seamă că picură. Luă mantoul Virginiei şi-l atârnă în dulapul din perete. Se purta faţă de haină cu un fel de afecţiune nervoasă, ca şi cum ar fi avut o mare valoare şi n-ar fi fost sigură cum să umble cu ea. Pentru prima oară, Meecham privi atent mantoul. Desenul îndrăzneţ în alb şi negru te ameţea, dar materialul era ieftin.

Niciuna din cele două femei nu schiţă vreun gest de a-i lua paltonul sau pălăria, aşa că şi le lăsă pe un scaun. Era puţin iritat, fiind sigur că gestul însemna mai mult decât o

lipsă de maniere. Era expresia inconştientă a adevăratelor lor sentimente în privinţa lui. Se întrebă din nou de ce-l invitase doamna Hamilton la o cafea şi de ce acceptase împotriva voinţei.

— Ar trebui să organizăm ceva ca să sărbătorim evenimentul, spuse doamna Hamilton. Poate o mică petrecere astă-seară. Ţi-ar plăcea, Ginny?

Virginia ignoră sau nu auzi întrebarea. Se uita lung şi gânditor la Meecham, strângându-şi o parte din buza inferioară.

— Meecham, am o idee.

— Domnul Meecham, draga mea, o corectă doamna Hamilton. *Domnule*. Sună atât de grosolan să...

— Mămico, te rog. Eu vorbesc.

— Atunci vorbeşte ca lumea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mămico, e un lucru important. Se întoarse din nou către Meecham. — Cred c-am să-i dau în judecată fiindcă m-au arestat degeaba. Am trecut prin umilinţe oribile, nu? Mi-a fost ştirbită reputaţia. Am suferit prejudicii importante etc., etc. Ce părere ai, Meecham?

— Nu-i o idee prea grozavă, spuse Meecham.

— Ba da. E minunată. Aş putea să primesc o avere, dacă am să câştig procesul.

— Nu poţi să-l câştigi pentru că n-ai de ce să-i dai în judecată. Nu te-au persecutat, n-au fost răuvoitori, iar şeriful avea motive să te aresteze...

— Încetează! Doamna Hamilton vorbi încet, dar cu o astfel de forţă şi de mânie rece, încât Meecham se întrerupse la mijlocul frazei, iar Virginia se întoarse uimită, s-o privească.

— Mi-e ruşine de tine, Virginia! Ruşine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mămico, e dreptul meu şi...

— Să nu mai discutăm despre asta niciodată. Faţa

doamnei Hamilton se făcu din albă roșie, apoi la loc albă, ca şi cum s-ar fi petrecut ceva cu sistemul de circulaţie al sângelui, care ar fi răspuns prea repede şi prea violent la schimbările emotive. — Nu mai reluăm această discuţie niciodată. Ai înţeles, Virginia? Şi dumneata, domnule Meecham?

— Întregul proiect era, oricum, o himeră, răspunse Meecham

— Fireşte. Fireşte. Redeveni stăpână pe sine.

— Ai auzit, Virginia!

— Am auzit.

— Atunci fii cuminţişi du-te şi salut-o pe Carney. Nu poate să plece de la bucătărie.

Virginia se întoarse ascultătoare şi se îndepărtă, dar nu mai înainte de a-i arunca lui Meecham o privire limpede cum că o-să-mai-vorbim-noi-de-asta. Doamna Hamilton, trebuie să fi interceptat privirea şi s-o fi interpretat, dar nu spuse nimic până nu se aşează împreună cu Meecham în faţa căminului.

Între ei, atât de aproape încât avocatul de-abia îşi putea mişca picioarele, se afla o imensă masă de sticlă, pe trei etaje, care părea să cântărească o tonă. Fotoliul în care se scufundase Meecham era adânc, moale şi jos — unul din acele fotolii din care e greu să te scoli, chiar dacă nu ai înainte o masă ce-ţi blochează drumul.

Pe Meecham îl cuprinse pe neaşteptate şi fără niciun motiv, teama. Sentimentul îl năpădi ca un val, accelerându-i bătăile inimii şi brobonindu-i fruntea; simţi ceva umed şi rece la ceafă. Trebui să-şi controleze un impuls ca să nu doboare cu o lovitură de picior masa uriaşă, să nu verse cafeaua din cafetiera de argint, să nu spargă serviciul de porţelan şi etajele de sticlă. Violenţa e reacţia instinctivă a fricii. Dar pentru că frica nu avea un izvor şi nici nu era iminentă, violenţa era vagă şi iraţională. Scăpă din mână o scrumieră. O scăpă cu totul neintenţionat şi când văzu că

se sparge nu încercă niciun sentiment de satisfacţie, iar bătăile inimii îi deveniră iar normale.

Doamna Hamilton îi înlătură scuzele cu un gest. Părea iritată, dar nu de spargerea scrumierei, ci de faptul că-i întrerupsese gândurile.

— Înţelegi, nu, Virginiei îi vin câteodată idei cam trăsnite, spuse ea calm şi ferm. Nu trebuie să le iei în serios.

— Nici nu le iau.

— Povestea aceea cu arestarea pe degeaba n-o să meargă, înţelegi.

— Înţeleg perfect.

Nu era cazul să-i reamintească totuşi că spusese chiar el acelaşi lucru cel puţin de două ori.

— Virginia poate fi foarte uşor convinsă. Te rog, te rog stăruitor nu da atenţie cuvintelor ei. Nu-i conştientă de consecinţe — din nou publicitatea, o altă anchetă, poliţai care îşi vâră nasul peste tot.

— În ce, de pildă?

— În toate, zise ea, răşchirându-şi mâinile mici şi plinuţe. Paul a suferit destul. Telefoane de la nebuni, ziarişti care îl opresc pe stradă...

— Are să treacă.

— N-o să treacă, dacă Virginia mai face vreo prostie. De exemplu, procesul pe care intenţionează să-l intenteze.

— Niciun avocat n-are s-o apere.

Era pentru a treia sau a patra oară că-i dădea asigurări.

— Slavă Domnului, spuse ea şi Meecham îşi închipui că subiectul s-a închis, dar doamna Hamilton adăugă: De ce vrea Virginia bani cu atâta disperare?

— Mai bine aţi întreba-o pe ea.

— O să mă mintă.

— Poate.

— Nu c-ar fi o mincinoasă, o adevărată mincinoasă, dar uneori e plină de secrete, fiindcă nu înţelege ce mult ţin la

ea. Repetă cuvântul *mult* cu emfază, ca şi cum ar fi negat acuzaţia nerostită de a fi lipsită de afecţiune. — O înţeleg, e fiica mea. Am fost întotdeauna foarte apropiate.

— Înţeleg.

— Spune sincer, domnule Meecham. Ai cercetat vreunul din rapoartele privitoare la Virginia?

— Care rapoarte?

— În timp ce se afla la... În timp ce era... acolo, trebuie să i se fi pus întrebări, luat testuri, lucruri d-astea. Se fac de obicei, nu?

— Da.

— Nu ştii ce-au... descoperit?

— Nu.

— Mi-am închipuit că întrucât erai... Ei bine, de fapt n-are nicio importanţă. Fireşte, Virginia e normală. Puţin, răsfăţată, dar complet normală.

— De acord, spuse Meecham. Era inutil să mai adauge ceva.

Doamna Hamilton îl privi recunoscătoare. Primise răspunsul pe care îl dorea, iar acum venise vremea să schimbe subiectul mai înainte ca Meecham să-şi retragă sau să-şi modifice răspunsul. — Sordidă afacere! Mă bucur că s-a terminat şi presupun că şi dumneata te bucuri.

— Într-un fel.

— Trimite-mi imediat nota de plată. Nu ştiu cât mai stau aici. Îţi pot plăti chiar acum, bani gheaţă, dacă vrei.

— Nu-i nevoie.

Undeva în casă sună de două ori telefonul.

— Vii la petrecerea de astă-seară, domnule Meecham?

— Mulţumesc, dar mă tem că n-am să pot. Nu mai voia să pună piciorul în acea casă, să fie prizonierul unui fotoliu moale, al unei mese de sticlă şi al unei femei liniştite, dar impulsive. — Am unele treburi.

— Fireşte. Ai, cu siguranţă şi alţi clienţi. Sute.

— Oricum, am câţiva.

— Loftus ăsta... Are să primească, desigur, un avocat bun?

— Fie că are sau nu bani, o să primească totuşi un avocat..

— De ce spui *fie că e vorba de bani sau nu!*

— Dacă nu are posibilitatea să plătească, tribunalul are să numească doi avocaţi ca să-l apere din oficiu. Noi nu avem aici apărător din oficiu, ca la Los Angeles.

— Nici n-am ştiut că există aşa ceva. N-am avut niciodată ocazia să mă interesez de... astfel de probleme.

În hol răsunară paşi uşori şi repezi, iar peste o clipă Alice apăru în prag. Părea să fi muncit. Îşi strânsese părul peste urechi şi îl legase cu o panglică albastră, iar şorţul îi ajungea până aproape de glezne. Era încinsă la faţă, roşie şi drăguţă.

Doamna Hamilton se încruntă uşor, dar vizibil la Alice, ca o mamă care face o fetiţă să tacă, prevenind-o să nu întrerupă discuţia adulţilor. Sau, dacă ţine s-o întrerupă, să-şi scoată mai întâi şorţul.

— Dragă Alice, zise ea, ce-ai făcut?

— Am dereticat.

— Ştii foarte bine că nu-ţi cere nimeni să faci treabă în casă.

— Nu mă deranjează. Şi era nevoie de curăţenie.

Doamna Hamilton se întoarse către Meecham cu un zâmbet care părea forţat.

— Ce te faci cu o astfel de fată?

— Nu ştiu, răspunse Meecham. Îşi dădea seama aproape iraţional că apariţia lui Alice modificase ceva în cameră, zdrobise încordarea, rupsese un fir invizibil. Se sculă din fotoliu şi împinse masa de sticlă până ce picioarele ei de bambus începură să geamă în semn de protest. Masa era mai uşoară decât îşi închipuise.

Alice îl urmărea din prag cu un aer grav.

— S-a telefonat de la biroul dumneavoastră, domnule

Meecham. Treceţi pe acolo după discuţia cu Loftus.

— Mulţumesc.

În tăcerea care se lăsă, Meecham auzi iedera de pe perete picurând foarte încet şi foarte moale, ca ultimele picături de sânge dintr-o rană mortală.

Doamna Hamilton se ridicase şi ea gata să-l înfrunte pe Meecham.

— Cred că eşti o fiinţă foarte abilă şi ascunsă, domnule Meecham.

— Aşa e şi dihorul, dar n-am să mă deranjez spre a vă mulţumi pentru comparaţie, doamnă Hamilton.

— M-ai păcălit tot timpul, zise ea cu un glas rece şi plat. Ai de gând să fii avocatul lui Loftus, nu?

— Nu.

— Nu mă minţi. Spune mai departe. Toţi ceilalţi mint.

— Eu nu mint.

— Cum pot să te cred? Cum pot să mai cred pe cineva? Traversă încăperea, înaintând cu o încetineală chinuitoare, ca un vânător de perle ce-şi târăşte, pe fundul oceanului, picioarele legate cu plumb şi se luptă cu o presiune pe care n-o vede şi n-o înţelege. — Eu... Alice, cred c-am să mă duc la mine în cameră să mă odihnesc niţel. Ai grijă de domnul Meecham.

Meecham o urmări până când dispăru după colţul holului. Apoi întoarse capul şi o privi pe Alice; avu în acea clipă două dorinţe contradictorii, dar cu un scop comun: s-o ia cu el pe Alice din acea casă. Prima dorinţă ar fi fost să aibă un tată, sau o mamă, sau o familie, ca s-o poată invita pe Alice să stea cu ei. Dar cum n-avea familie, ar fi dorit ca doamna Hamilton să ia împreună cu Alice primul avion şi să plece acasă. Într-o zi, într-o zi îndepărtată, când va avea mai mult timp şi bani la dispoziţie, s-ar putea duce s-o vadă. Poate atunci ar găsi-o măritată şi cu mai mulţi copii: o mamă liniştită şi mulţumită de sine, — făcând cumpărături, ducându-se la cinema, la plajă. Această

proiecţie fu atât de vie, sentimentul pierderii fu atât de acut, încât simţi cum îl năpădeşte un val de furie, ca un flux şi reflux, lăsând în urmă un gust amar.

— Când pleci acasă? întrebă el brusc.

— Vreți să spuneţi la Los Angeles?

— Da

— Nu ştiu. Doamna Hamilton nu mi-a spus.

— Ai putea să-i spui tu. Spune-i că vrei să pleci.

— Dar nu vreau, protestă ea.

— Ai văzut-o pe Virginia.

— Da, acum câteva clipe. Era cu Carney.

— Să zicem că ţi-aş spune că Virginia e primejdioasă?

— Încercaţi să mă speriaţi? Nu înţeleg. Totul s-a aranjat, nu? Totul a fost pus la punct? Se retrase un pas de lângă el. — Sau nu-i adevărat? De ce vreţi să-l vedeţi pe Loftus, dacă nu sunteţi avocatul lui?

— Fiindcă m-a rugat.

— În calitate de vechi prieten?

— Mai mult sau mai puţin.

— Până aseară nu l-aţi mai văzut: cum de sunteţi vechi prieteni?

— Crede că am figură de om cinstit, zise Meecham, aşa că m-am împrietenit imediat. Se mai întâmplă, în special cu cei singuratici şi la ananghie. Şi eu sunt singuratic, şi am fost la ananghie aşa că ştiu câte ceva despre aceste lucruri. Îşi îmbrăcă paltonul. — Se pare că nu-i place nimănui ideea mea de-a discuta cu Loftus. Mă întreb de ce.

— Pe mine nu mă interesează, în orice caz. M-am mirat doar. Îşi vârî adânc mâinile în buzunarele şorţului prea mare. — Cred că bănuiesc pe toată lumea. Nu ştiu de ce.

— Asta-i Alice, nenorocirea cu bănuiala, infectează, până şi pe cei mai simpatici oameni. La revedere, Alice.

— La revedere.

Meecham se aplecă şi o sărută încet pe frunte. Alice nu reacționă deloc. Rămase nemişcată, părând surprinsă şi

puţin nedumerită.

Când se afla pe la jumătatea drumului spre centru îşi aminti că nu-şi băuse cafeaua. Dori să vireze şi să se întoarcă, nu din cauza cafelei pe care o uitase, ci pentru că dezlegarea problemei îi apăruse brusc. Era foarte simplă: vila aceea trebuia abandonată ca o corabie care se scufundă sub greutatea unei încărcături exagerate. Alice şi doamna Hamilton trebuiau să plece acasă, Carney să-şi găsească alt post, iar Paul să închirieze un cabinet undeva în centru. Iar Virginiei — nu exista decât o singură soluţie cu Virginia — să i se dea bani să fugă departe ele tot, într-un loc unde clima era mai plăcută.

Îşi aminti expresia ei când urmărise trenul ce trecea repede şi salutase cu mâna ultimul vagon. Mişcarea, schimbarea, viteza iată elementele esenţiale pentru Virginia. Ar fi trebuit să se afle veşnic într-un tren în mişcare, un tren care ocolea lumea, la infinit, şi care nu se oprea niciodată.

NOUĂ

MEECHAM nu se duse direct la închisoare. Prăvălia pe care dorea s-o viziteze mai întâi se afla în drum. O găsi, în sfârşit, după ce trecu de două ori de ea — o prăvălie mică, cu o singură vitrină, vârâtă discret între o popicărie şi o tutungerie.

Pe firma de deasupra uşii era scris cu litere verzi şi albe: *Doug Devine, Prop.* Nu exista alt semn de identificare şi nici nu era nevoie. În vitrină se îngrămădeau până sus de tot diverse fleacuri, speranţe şi lucruri inutile, dorinţele, temerile, îngrijorările şi răutăţile fiinţelor omeneşti. Verighete şi revolvere automate, mătănii şi cuţite de vânătoare, pantofi purtaţi şi viori; iar în fundul vitrinei, cadranul blând, străvechi al unei pendule. Pendula mergea şi arăta ora exactă: zece şi treizeci şi cinci de minute.

În prăvălie, un om de vârstă mijlocie şedea într-un fotoliu de răchită, şi cerceta o puşcă. Puşca era veche şi ruginită. Zece sau cincisprezece centimetri din ţeavă fuseseră retezaţi, iar restul cârpit cu izolier negru. O armă a disperaţilor, o armă care mai degrabă exploda când apăsai pe trăgaci, decât să tragă un glonte. Meecham se întrebă ce disperat o cumpărase şi o vânduse şi ce alt disperat la rândul lui avea s-o cumpere şi să adauge un alt capitol la istoria ei tenebroasă şi semnificativă.

Devine îşi ridică privirea de pe puşcă. Era un irlandez brunet, cu păr aspru şi cârlionţat, cu ochi strălucitori ca nişte răgace.

— Funcţionează, zise el scurt. Am încercat-o.

— A, da?

— Desigur. Dar nu poţi să ştii niciodată ce-ai să nimereşti cu ea. Ţinteşte-ţi nevasta şi rişti să împuşti peştele roşu, pasiunea vecinului.

— N-ar fi rău.

— Te cred. Nici nu încape discuţie. Nu există nicio lege care să-ţi interzică să împuşti peştii roşii. Se sculă şi aşeză cu atenţie puşca pe fotoliul de răchită. — Vă pot servi cu ceva?

— Poate.

— Aţi venit să vindeţi sau să cumpăraţi?

— Să cumpăr.

— Am bănuit că sunteţi detectiv de la asigurări, zise

Devine. M-am înşelat?

— Da.

— Fac rămăşag că nu prea mult.

— Foarte puţin.

— Ghicesc întotdeauna destul de bine. În fond, singurul lucru la care mă pricep pe lumea asta aiurită sunt oamenii, dar nu m-aleg cu nimic. Spuneţi-mi ce vă interesează. Dacă vreţi să luaţi lecţii de muzică, am un clarinet simpatic.

— Nu, mulţumesc. Mă...

— Tipul care mi l-a vândut mi-a spus c-a aparţinut lui Benny Goodman. Ciudat cum o groază de oameni toarnă aceeaşi poveste, închipuindu-şi că-i nouă. Nu există un clarinet în vreuna din prăvăliile de amanet din partea de răsărit a San-Francisco-ului la care să nu fi cântat Benny Goodman sau Artie Shaw. Avem nişte chilipiruri în materie de bijuterii.

— Mă gândeam la o ramă de tablou.

— Doar rama?

— Da.

— Avem câteva tablouri în ulei, de primă mână, câteva Manderheim autentice.

— N-am auzit de Manderheim.

— Nici eu, dar o să vă surprindă câte tablouri am vândut. Arătă spre un tablou cu o vază cu trandafiri şi iederă, proptit pe picioarele unui scaun întors. — Îl vedeţi? Dacă aş spune clienţilor că l-a pictat mătuşa Agnes a unui oarecare pe masa ei din bucătărie, nu l-ar cumpăra. Dar Manderheim, e altceva, e absolut de valoare. Chiar romantic. Vreţi să ştiţi de ce nu şi-a semnat tablourile? Ei bine, fiindcă a fugit cu nevasta unuia şi nu voia să fie recunoscut, deoarece soţul umbla după el să-l împuște. Da, domnule, oamenii sunt în stare sa creadă orice dacă e destul de ridicol. Adăugă cu o notă de tristeţe: Curios, până şi eu eram cât pe-aci să cred în Manderheim.

Şi Meecham era gata să creadă.

— Cu alt prilej poate c-am să cumpăr un Manderheim. Acum însă nu caut decât o ramă. Prietena mea s-a fotografiat săptămână trecută. Printr-o ciudată coincidenţă o cheamă tot Manderheim.

Devine nu mai zâmbea.

— Doriţi o ramă de argint?

— Da.

— Cam de douăzeci pe douăzeci şi cinci de centimetri?

— Cam aşa.

Devine rămase o clipă tăcut şi îşi frecă marginea bărbiei. Avea pielea aspră ca şmirghelul.

— Eu fac un comerţ straniu, domnule, şi mă pomenesc aici cu oameni stranii, căutând lucruri stranii. Evident, nu e nimic straniu în legătură cu o ramă de argint. Cumpăr ocazional câte una şi vând tot ocazional câte una. E straniu însă că de azi-dimineaţă, nu-i nicio oră de atunci, au venit trei care căutau o ramă de argint. Dumneavoastră sunteţi al treilea. Al doilea a fost un poliţist, iar primul o doamnă.

— Ce doamnă!

— Spuneţi-mi ce doriţi, domnule.

Meecham scoase o carte de vizită din portvizit.

Devine o luă, o citi, mârâi şi o aruncă.

— I-am spus poliţistului şi-am să vă spun şi dumneavoastră. Habar n-am cine era.

— Ai spus că te pricepi la oameni. Trebuie să fi observat ceva la ea.

— Fireşte, fireşte. Am bănuit că-i soră de spital, sau poate profesoară. Era comună, nici frumoasă, nici urâtă, nici bine îmbrăcată, nici prost îmbrăcată. Părea plânsă sau răcită bine. Era la intrare când am deschis la ora nouă. Mi-a spus că dorea, câteva fleacuri pentru casă şi mi-a cerut îngăduinţa să se uite. A răscolit toată prăvălia foarte metodic, ca cineva obişnuit să caute un lucru. I-au trebuit vreo douăzeci de minute să găsească ce căuta — o ramă de argint, un aparat de radio şi un serviciu de birou din onix.

Toate la un loc 48,40 de dolari. Pomană.

— Ai citit ziarele de azi-dimineaţă?

— Am patru copii, zise Devine. Când ai patru copii nu apuci să citeşti ziarul decât seara, când s-au culcat cu toţii. De ce?

Meecham nu răspunse.

— Să presupunem că-ţi aminteşti cine a vândut articolele pe care le-a cumpărat femeia.

— Sigur că-mi amintesc. Îmi amintesc şi-am şi scris în registru. E un tânăr, am mai făcut afaceri cu el. Uneori amanetează câteva lucruri, alteori le vinde de-a binelea, ca ieri de pildă, îl cheamă Desmond, Duane Desmond. Îl scrută pe Meecham.

— Un escroc, nu? Mi-am închipuit eu. Cum îl cheamă, de fapt?

— Earl Loftus.

— Şi de ce interesul ăsta subit pentru el? A murit sau ce s-a întâmplat?

— E arestat.

— Sigur? Devine nu păru surprins. — După cum se spune, se întâmplă şi în cele mai bune familii. Cine-i doamna care a cumpărat lucrurile vândute de el?

— Am crezut c-ai s-o recunoşti, spuse Meecham, zâmbind uşor şi sarcastic. A fost amanta lui Manderheim.

Devine se înroşi ca o fată.

— Ei, lăsaţi astea. Ce dracu! Îl întovărăşi pe Meecham până la uşă. — Lucrurile pe care le-am cumpărat de la Desmond... Loftus vreau să zic, sunt cu încurcături?

— Nu.

— M-am liniştit. Mă întreb de ce le-a cumpărat femeia?

— Poate ca să i le restituie. *Poate ea să-şi amintească de el cu ajutorul lor*, adăugă el încet. Îşi aduse aminte cum o văzuse în camera lui Loftus, cu capul în mâini, cufundată într-o durere tăcută.

— Nu era nicio fotografie în ramă?

— Ba da. O femeie simpatică, de vreo şaizeci de ani, cu păr alb. Mi-am închipuit că trebuie să fie mama lui Loftus. L-am întrebat de ce nu scoate fotografia s-o păstreze, iar el a spus că nu vrea. Aşa că bănuiesc că nu era mama lui.

— Eu cred că ea era.

— Ca să vezi, ce ciudat. Eram convins că toată lumea ţine să păstreze portretul mamei.

Era ciudat. Cu totul ciudat în cazul lui Loftus, fiul devotat.

— Ce-ai făcut cu fotografia?

— Am aruncat-o. Nu era o vampă, ce-aţi fi vrut să fac cu ea?

— Poate că-ţi aminteşti unde ai aruncat-o.

— Fireşte, dar la ce bun? Am aruncat-o în incinerator şi a ars cu restul de gunoaie. Era doar o fotografie obişnuită, a unei femei obişnuite. De unde să ştiu c-o s-o vrea cineva? De fapt, pentru ce vă trebuie?

— Nu-mi trebuie. Aş vrea doar să ştiu de ce n-a mai păstrat-o Loftus.

— Poate că era supărat pe ea. Şi eu mă supăr pe mama.

— S-ar putea să ai dreptate. Meecham deschise uşa. După atmosfera mucegăită din prăvălie, vântul de iarnă i se păru proaspăt şi curat. — Mulţumesc pentru informaţii.

— Cu plăcere. Mai veniţi.

— Am să vin.

Meecham ieşi în stradă şi rămase o clipă în faţa vitrinei ticsite pentru a-şi încheia paltonul. Când se uită din nou în prăvălie, văzu că Devine se întorsese la fotoliul de răchită şi stătea cu puşca veche pe genunchi.

ZECE

ÎL GĂSI pe Loftus într-o cămăruţă în faţa holului care ducea la biroul şerifului. Era singur şi foarte relaxat, deşi foarte relaxat, deşi înaintea uşii, pe coridor, se afla un poliţist.

Meecham îl cunoştea pe poliţist. Se numea Samuels. Se apropia de vârsta pensionării, picioarele şi labele picioarelor îl dureau şi mai avea şi crize de sughiţ, care uneori ţineau ore întregi. De câte ori îl apucau, colegii încercau să-l sperie, jucându-i farse complicate şi uneori hilariante. Însă fără vreun efect.

— Salut, Samuels, zise Meecham. Ce mai faci?

— Bău. Ai sosit tocmai la vreme. Îţi ia băiatul de aici.

— Unde-l duc?

— Doctorul spune că trebuie dus la spital. Aşa că de îndată ce primesc hârtiile de transfer, îl duc acolo, în altă regiune.

— Am să vorbesc mai întâi cu el. Te superi dacă închid uşa?

Samuels dădu din umeri, un gest de o indiferenţă supremă, care trăda că în ceea ce-l priveşte fiecare uşă trebuia închisă, iar întreaga clădire aruncată în aer.

Meecham intră şi închise uşa. Camera era foarte mică, mobilată cu o masă de jucat cărţi, trei scaune pliante, fiecare altfel, o lampă cu picior pentru bridge, o canapea cu două arcuri rupte şi un scaun rotativ tapiţat cu piele crăpată şi roasă. Toate obiectele din încăpere păreau aduse din alte camere şi birouri, până şi portretele aliniate pe pereţii fără ferestre — fotografii ale echipei Red Wings din Detroit, fotografia lui Abraham Lincoln, a unei bărci cu pânze, a lui Dizzy Dean şi a unei puzderii de magistraţi şi judecători anonimi şi uitaţi.

Loftus stătea pe unul din scaunele pliante, cu privirea

aţintită la ventilatorul din tavan, cu ochii obosiţi şi imploratori, ca şi cum dincolo de ventilator ar fi zărit cerul; iar dincolo de cer, imensa gaură a eternităţii, veşnic deschisă pentru el.

Loftus gemu slab, sunetul de protest al unui om care revine dintr-un vis.

— Îmi pare rău, Loftus, c-am întârziat. Te simţi bine?

— Am încercat să mă rog la Dumnezeu. Dar mintea nu mă ajută, zboară tot timpul, zboară prin spaţiu. Îşi coborî capul şi privirea lui o întâlni pe cea a lui Meecham. — Mă iau de aici. Cred că sunt pe moarte.

Ventilatorul fâlfâia ca nişte aripi.

— Nu, nu eşti pe moarte, Loftus. Cordwink crede c-ai să te simţi mai bine la spital, ai să te bucuri de o mai atentă îngrijire, de o hrană mai bună. Vorbi prea inimos, încercând să-şi ascundă convingerea că atât confortul cât şi grija de la spital erau tardive, iar hrana oricum inutilă pentru un om care nu putea să mănânce.

— Nu vreau să mă duc la spital. Vă rog. Nu vreau să mă duc, domnule Meecham.

— Nu-i pot împiedica să ia cele mai bune măsuri pentru dumneata.

— Nu sunt cele mai bune măsuri. Urăsc aerul de spital, mirosul de boală. Eu... ei bine, am să merg, desigur. Am să merg. N-am de ales. Se uită în jos la valiza de lângă picioare. Meecham o observă prima oară. — A venit Emmy să mă vadă azi-dimineaţă.

— Doamna Hearst?

— Da. N-au voit s-o lase să între, dar mi-au îngăduit să primesc lucrurile aduse de ea, nişte haine de-ale mele şi aparatul de radio. L-am vândut ieri.

— L-a cumpărat înapoi de la Devine azi-dimineaţă.

— Ea? Dumnezeule! Trebuie să fi descoperit ce nume am folosit.

— Poate că nu, spuse Meecham. Deşi eu am descoperit.

— Duane Desmond. Cum vă place numele ăsta pentru un om în toată firea? E caraghios, nu? Nu ştiu ce m-a apucat. Duane Desmond. Dumnezeule! Bătu cu pumnul în masa şubredă. Unul dintre picioarele mobilei se prăbuşi, masa o apucă într-o parte, dar nu căzu. Loftus se aplecă şi îndreptă piciorul, părând puţin ruşinat. — Nu-i spuneţi, vă rog lui Emmy.

— De ce să-i spun?

— Nu trebuie să afle. Nu ştie că sunt un caraghios. Îşi lăsă capul în mâini. Meecham zări urme de dinţi pe pumnii lui Loftus. Chiar şi la lumina slabă şi galbenă a vechii lămpi cu picior se distingeau limpede urmele de dinţi, iar într-un loc sângerau. Pentru Meecham sângele arăta ca oricare altul. Ştia că acest sânge e venin, că lunga noapte — când Loftus zăcuse pradă unei agitaţii tăcute, muşcându-şi pumnii — era doar începutul unei alte nopţi şi mai lungi.

Pe Meecham îl cuprinse un sentiment de disperare neputincioasă. Dorea să comunice cu Loftus, să-şi exprime simpatia şi prietenia lui, dar cuvintele ce-i veneau erau la fel de nepotrivite, cum sunt de nepotrivite cele din apropierea imanentă a morţii. Pentru întâi a oară în viaţă, Meecham încercă un sentiment religios, şi anume că singura cale prin care el şi Loftus puteau comunica, era prin intermediul unei a treia fiinţe, un translator al spiritului.

Loftus întoarse brusc capul:

— Aţi fost la prăvălia lui Devine ca să mă verificaţi, domnule Meecham.

— A trebuit să aflu ce s-a întâmplat cu articolele care lipseau din camera dumitale, dacă le-ai dat cadou, le-ai amanetat sau le-ai vândut.

— E aşa de important?

— E important fiindcă Cordwink crede, sau credea, că cineva te-a plătit ca să-l omori pe Margolis.

— Credeţi şi dumneavoastră?

— Nu. Eu cred c-ai vândut lucrurile acelea lui Devine fiindcă erai lefter. Dacă n-aveai bani înseamnă că n-ai fost plătit.

— Aş fi putut să vi-o spun.

— Fireşte. Ai fi putut să-mi spui orice, dar asta nu înseamnă că era neapărat adevărat.

— Mă credeţi mincinos, domnule Meecham?

— Eşti o fiinţă omenească.

— Nu trebuia să verificaţi. Nu cer favoruri. Sunt vinovat şi vreau să-mi primesc pedeapsa. Dar aceste scormoneli... nu erau necesare.

— Afirmaţiile dumitale nu constituie o dovadă dacă nu sunt sprijinite de fapte.

— Bănuiesc că aveţi dreptate. Dar indiferent de ce veţi descoperi, nu-i spuneţi lui Emmy.

— Ce dracu să descopăr?

Loftus nu răspunse. Îşi rodea din nou pumnii sângerânzi.

— Ţine foarte mult la dumneata, Loftus.

— Da, ştiu. Sunt sigur că ţine. Ce... ce-aţi vorbit cu ea aseară, ce-a zis de mine?

— A avut, fireşte, numai elogii. Cât eşti de amabil şi de atent şi mi-a povestit câte ceva din viaţa dumitale.

Pe coridor, în dreptul uşii, răsunară paşi. Se auziră slab, apoi se pierdură.

— E greu de recunoscut că eşti o nulitate, spuse Loftus. O recunosc acum. Viaţa mea a fost lipsită de sens, de scop sau de satisfacţii. N-ar fi trebuit să mă nasc. Tata nu voia copii, iar mama se simţea înlănţuită de răspunderi. Întreaga poveste a fost o greşeală de la început şi până la sfârşit. Mă tem de clipa când am să mor, mă tem îngrozitor. Dar sânt felicit c-am să mor. Citiţi versuri, domnule Meecham?

— Nu.

— Există o frază de Yeats. Am notat-o în carnet.

Scoase din buzunarul de la piept un carneţel negru şi îl răsfoi. Meecham observă că fiecare pagină era ticsită de sus până jos cu un scris atât de mărunt, încât părea cu neputinţă de citit cu ochiul liber. Se întrebă dacă o fi scrisul firesc al lui Loftus, sau dacă scria aşa dinadins ca să câştige spaţiu în carneţel.

— Uite, zise Loftus. Nu sunt absolut sigur ce înseamnă, dar în ultima vreme m-a urmărit mereu fraza; e ruptă din context: „Iar această lume ticăloasă, pragmatică şi ridicolă, în care oamenii sunt atât de vulgari, dispare într-o clipă, dacă schimbi şirul gândurilor”. „O lume ticăloasă, pragmatică şi ridicolă”, spuse el scuipând cuvintele, ca pe nişte sâmburi pe care i-a mestecat prea mult. Descrie starea mea. Am să fiu fericit să mor.

Se cufunda din nou în tăcere. În cameră nu se auzea decât bâzâitul ventilatorului, deşi exista o senzaţie de sunet şi de mişcare, ca şi cum dincolo de uşa închisă se petreceau multe lucruri, multe lucruri ridicole.

— De ce m-ai chemat? îl întrebă Meecham.

— Vreau să vă angajez ca avocat. O, nu ca să mă apăraţi, n-o să fie nevoie. Dar sunt câteva amănunte de care n-am să mă pot ocupa. Aş vrea să vă interesaţi dumneavoastră pentru mine.

— Ce, de pildă?

— Am nişte bani. Mi-am vândut maşina şi nişte fleacuri. Suma totală se ridică la 716 dolari. Vreau să-i primească mama.

— Unde-s banii?

— Are să vi-i dea Emmy. Sunt într-un plic într-un maldăr de scrisori. Reţineţi-vă onorariul, oricât ar fi, şi daţi mamei restul de bani şi scrisorile. Sânt scrisorile ei. Mi le-a scris când am venit aici. Spuneţi-i că... Ezită, încleștându-și şi descleştându-şi pumnii. — Spuneţi-i să le citească din nou, pe fiecare, să vadă... Nu, nu-i spuneţi, Lăsaţi-o să facă ce vrea cu ele. Oricum, e prea târziu. Daţi-i doar banii şi

spuneţi-i să se ducă undeva o vreme.

— De ce să se ducă?

— Nu prea poate să facă faţă lucrurilor. Mai bine dacă pleacă. Îi găsiţi adresa într-un ziar de dimineaţă. Îmi pare rău. Poate c-au încolţit-o ziariştii. Ei bine, Kincaid e un oraş mic şi crud.

— Am să-i transmit mesajul. Nu garantez însă c-am s-o conving să plece.

— Vă rog să încercaţi. Uite, am să vă scriu adresa ei.

— Lasă, am văzut-o în ziare, zise Meecham. Îşi aminti adresa, dar nu din vreun ziar, ci de pe eticheta de la biroul de expediţie Railway Express, lipită pe geamantanul lui Loftus: *„De la doamna Charles E, Loftus*, *Oak Street, nr. 231*, *Kincaid*, *Michigan, pentru domnul Earl Duane Loftus*, *Division Street*, *nr. 611*, *Arbana*. *Michigan. Valoarea conţinutului*: *50 de dolari”.*

— Ştiu că vă cer o groază de servicii, domnule Meecham. Aţi putea pleca astăzi, să treceţi mai întâi pe la ea, e numa la o sută cincizeci kilometri de aici.

— Am să mă duc astăzi.

— Vă mulţumesc. Loftus se ridică greoi, sprijinindu-se cu o mână de masa de jucat cărţi şi cu cealaltă de spătarul scaunului. — Vă mulţumesc foarte mult.

— De ce n-ai păstrat fotografia ei, Loftus?

— Am vrut să fiu singur. Cu desăvârşire, fără nicio fotografie. Puteţi să înţelegeţi?

— Nu-i bine să fii singur. Rudele sar în ajutor la nevoie. N-ai absolut pe nimeni, cu excepţia mamei dumitale?

— Am avut odinioară o soţie. M-a părăsit, a divorţat. Nu-i aduc o învinuire. Era o femeie voinică, înaltă, sănătoasă. Cel puţin aşa era pe atunci. N-am mai văzut-o de mult.

— Nu ţi-a trecut prin minte că mama dumitale ar dori să vină să te vadă ?

Loftus dădu indiferent şi plictisit din umeri:

— N-are să vină. Oh, o să vrea să vină, poate chiar, o să

plănuiască, să aranjeze totul. Ar putea chiar să ajungă până la autogară. Acolo are să tragă o duşcă să-şi destindă nervii. Puteţi ghici restul.

— Da. Îşi aminti de numărul mare de cărţi despre alcoolism din camera lui Loftus.

— S-a împotrivit întotdeauna, din răsputeri, alcoolului. Nici nu s-a atins de el până a ajuns aproape de cincizeci de ani. Tata o părăsise şi într-o bună zi mama s-a dus să cumpere o sticlă de vin ca să-şi calmeze nervii. Totul s-a petrecut, fulgerător. O înghiţitură şi s-a îmbătat. Fusese o beţivană aproape treizeci de ani, dar nu şi-a dat seama decât atunci. Pentru ea lumea a dispărut în acea clipă. N-a mai văzut-o. Şi nici n-are s-o mai vadă.

— Poate există tratamente. Loftus se mulţumi să clatine din cap. — Dacă ţii, am să mă îngrijesc personal să vină să te vadă.

— Nu, mulţumesc, spuse Loftus politicos. Nu vreau să văd pe nimeni.

Uşa de pe coridor se deschise şi intră Samuels. Luase cătuşele din tocul de piele, prins la curea, şi se juca cu ele, strângându-le şi desfăcându-le tot timpul, cum se jucase şi domnişoara Jennings cu inelul ei de chei, pentru acelaşi motiv, căci era plictisit şi puţin jenat.

— Aţi terminat, domnule Meecham? Am primit ordin să plecăm.

— Eşti gata! îl întreba Meecham pe Loftus, întorcându-se spre el.

— Cred că da, spuse Loftus.

— Anunţă-mă, dacă se întâmplă ceva. În orice caz am să vin să te văd, după ce termin afacerea pe care am discutat-o. Poate mâine dimineaţă devreme.

— Vă mulțumesc.

— Mă duc chiar acum s-o văd pe Emmy.

— Spuneţi-i să nu fie îngrijorată. Totul are să se aranjeze.

— Am să-i spun. Îţi doresc noroc.

Meecham rămase în pragul cămăruţei fără ferestre şi urmări pe cei doi cum înaintează pe coridor, încătuşaţi împreună, păşind încet şi în acelaşi ritm. Apoi se întoarse brusc şi o apucă, cât putu de repede, în direcţia opusă şi ieşi pe uşa din dos.

Venise amiaza, dar soarele nu apăruse. Cerul atârna jos, peste oraşul fumuriu, ca un vârf de cort ce se dezumflă şi are să răbufnească într-o zi, dezgolind bezna imensă a văzduhului.

Meecham aşteptă să se schimbe lumina semaforului. O maşină trecu pe galben şi aproape că rase o alta. Amândoi şoferii începură să înjure inutil, prin geamurile închise, ca nişte puşti care se ameninţă, aflaţi în siguranţă pe treptele casei lor. O femeie ieşi din magazinul general de peste drum, trăgând de braţ un ţânc ce plângea şi mergea împleticit în urma ei. Un bătrân în cârje înaintă pe trotuarul îngheţat, ajunse la margine şi rămase cu ochii aţintiţi, plini de ură şi furie, asupra maşinilor ce treceau în goană.

O coloană de amărăciune se înălţă ca mercurul în gâtlejul lui Meecham. O *lume ticăloasă,* îşi spuse el, *o lume ticăloasă şi ridicolă.*

UNSPREZECE

CÂND Meecham sună la uşă, îi deschise chiar Emmy Hearst, atât de repede, de parcă ar fi stat la pândă în dosul perdelelor de dantelă ale ferestruicii, aşteptând pe cineva

care n-avea să vină niciodată. Ochii i se limitaseră atât de rău încât nu mai semănau cu ochi omeneşti, ci cu două băşici de arsuri. Când vorbi, îşi duse mâna la gât, ca şi cum ar fi vrut să înnăbuşe o durere.

— L-aţi văzut?

— Da, răspunse Meecham dând din cap.

— Am încercat şi eu. N-au voit să mă lase. Au spus că nu am niciun drept.

Se agăţă de uşă să se sprijine — o femeie înaltă şi voinică, ce ajunsese brusc, într-o singură zi, la capătul forţelor.

— L-au transferat la spital, spuse Meecham.

— O să fie bine îngrijit acolo. Nu-i aşa?

— Desigur.

Dintr-una din camerele de la etajul doi izbucni un hohot de râs bărbătesc.

Doamna Hearst se uită nervoasă la casa scării.

— Nu vă pot invita înăuntru. Sunt... sunt ocupată. Am treabă.

— În orice caz nu puteam să stau, zise Meecham. Loftus m-a rugat să iau un teanc de scrisori pe care doreşte să le aduc mamei lui.

— Mama lui, spuse ea cu voce slabă. Întotdeauna mama lui. E ca un bolovan atârnat de gâtul lui, îl îneacă, e ca o... Da, am scrisorile. Sunt în bucătărie. Am să vi le aduc.

O apucă prin hol, ieşi pe uşile batante şi intră în bucătărie. Meecham o auzi scoţând o exclamaţie de surprindere.

— Am... am crezut că eşti sus.

— Ei bine, nu sunt sus. Te supără?

Uşile încetară să se mai bălăngăne şi se închiseră, înăbuşind valurile de sunete cu lemnul lor gros de stejar. Exclamaţia de surprindere a femeii răsuna mai departe, ca un semn de întrebare făcut din fum, apoi se destramă.

Meecham aştepta neliniştit şi deprimat. Uşa de la

intrare era încă deschisă; îşi dădea seama că doamna Hearst o lăsase înadins aşa. Vântul suflă prin hol şi urcă scările, mişcând perdelele de dantelă, paltoanele şi jerseele atârnate în cuierul demodat din hol. Jos, lângă cuier se află un maldăr de şoşoni şi de galoşi, o pereche de patine rablagite şi un pantof de gimnastică, având scris înăuntru cu cerneală numele *Kryboski.*

Meecham se uită la ceas, apoi tuşi, o tuse lungă şi intenţionată. După o clipă, uşa batantă se deschise din nou şi doamna Hearst înainta, cu un pachet cafeniu la subţioară. Se clătina uşor, de parcă ar fi cărat în pachet sau în suflet un obiect greu, care o făcea să-şi piardă echilibrul.

Îi vârî pachetul în mână. Era foarte uşor.

— Uitaţi-l. Plecaţi, vă rog. *Vă rog*!

— Fireşte, spuse Meecham. Dar era cam târziu. Din bucătărie tocmai ieşise un bărbat, un bărbat solid, roşu la faţă şi blond. Din capătul holului, părea destul de distins şi de energic. Dar în timp ce se apropia, raza de lumină din uşa deschisă dezvălui înşelătoria, ca un aparat de fotografiat de precizie. Trupul avea tendinţă spre îngrăşare, chipul îi era brăzdat de cute de nehotărâre şi de îndoială, ambiţia i se acrise ca şi viaţa. Ochii spălăciţi îi jucau tot timpul, ca nişte păsări pe mare, căutând un morman de ierburi marine pe care să se odihnească. Unul din acei oameni pe care Meecham îl identifică drept un tip comun: băiatul mătăhălos, a cărui minte şi emoţii nu reuşiseră niciodată să ţină pasul cu procesul de maturizare al corpului. O dată cu trecerea anilor, prăpastia se adâncea şi personalitatea se îngusta. Avea probabil patruzeci şi cinci de ani.

La apropierea lui, doamna Hearst întoarse capul ostentativ. Când vorbi din non nu se uită la niciunul dintre cei doi bărbaţi, ci păru că se adresează crinilor întunecaţi de murdărie ce se cățărau pe tapet..

— Soţul meu, Jim.

— Ascultă, ce înseamnă povestea asta? spuse Hearst. Ce Dumnezeu înseamnă? Pachete misterioase, poliţai, Emmy bocindu-se prin casă. Omul are dreptul să ştie, nu?

Trase, fără să-şi dea seama, de cravată. Costumul cadrilat îl strângea la şolduri, mânecile îi erau prea scurte, aşa încât încheieturile îi ieşeau mult în afară; nu erau însă firave, ca nişte ţevi, aşa cum sunt cele ale unui băiat în creştere, ci groase, acoperite cu păr aspru şi blond. Purtarea lui, expresia, toate trădau aerul unui ratat cronic — aerul unuia care a încercat şi a părăsit o sută de meserii într-o sută de locuri, veşnic incapabil şi inadaptabil.

— Da'ce, doar eu vorbesc aici? Nu că n-aş fi în stare să vorbesc doar eu. Am destule de spus şi de asemenea destule de întrebat.

— Gura, Jim! spuse doamna Hearst fără să se întoarcă.

— Acum îmi spune să-mi ţin gura. Să-mi văd de treabă, zice el. Poate că asta-i nenorocirea mea, că mi-am văzut de treabă. Am închis ochii la prea multe. Se uită la soţia lui. — La unele lucruri destul de nostime, nu, Emmy?

— Gura! repetă ea apatic. Domnul nu e poliţist, e avocat. Iar pachetul... Spuneţi-i, domnule Meecham. Spuneţi-i ce-i în pachet, fiindcă pe mine n-are să mă creadă.

— Sunt scrisori, răspunse Meecham. Scrise lui Loftus de mama lui. Le înapoiez mamei sale, la cererea lui Loftus.

Hearst păru dezamăgit.

— Doar un vraf de scrisori vechi, ai?

— Exact.

— Vreţi să spuneţi că n-au decât o valoare pur sentimentală?

— Da.

Meecham nu pomeni de banii care se aflau într-unul din plicuri. Avea impresia că dacă Hearst ar şti că sunt bani la mijloc, va încerca să-i obţină, chiar cu preţul unui scandal. Un scandal nu lipsit de sens, întrucât pachetul fusese lăsat

la el în bucătărie, iar Meecham nu avea niciun drept să-l ia, nefiind avocatul lui Loftus, şi pe deasupra nici măcar nu putea dovedi că pachetul îi aparţinea lui Loftus.

Dar Hearst pierduse tot interesul pentru pachet. O pândea pe soţia lui, mişcând mai tot timpul ochii, dar ţinând-o totuşi în raza lor.

— Loftus ăsta, e un tip foarte sentimental. Ce rău că nu sunt şi eu un tip sentimental, genul după care înnebunesc femeile. E şi bine crescut, are maniere cu adevărat frumoase, aşa că în preajma lui un om obişnuit se simte ca un vagabond. Eu unul nu sunt vagabond. Sunt un diamant brut, desigur, şi nici nu umblu cu cerşetoria. Nu, Emmy?

— Nu ştiu ce faci când nu eşti în oraş, spuse ea clar. Şi nici nu-mi pasă.

— Muncesc. Asta fac. Eu unul *muncesc*. Cuvintele păreau că-l îmboldesc să continue. Se întoarse înflăcărat brusc către Meecham. — Chiar acum fac reclama unui produs nou, pe care tocmai l-am lansat, un săpun fără spumă. Cel mai bun articol de pe piaţă. Se numeşte *Noscrub.* Sunt însărcinat cu reclama lui în afara oraşului.

— Împarţi mostre pe la uşi, spuse soţia lui, vorbind cu acelaşi glas limpede şi distinct, întocmai ca un profesor care corectează minciunile repetate ale unui copil mic.

— Aşa, calomniază-mă. Nemaipomenit. Ciudat cum e cineva în stare să-l apere pe Loftus, numai fiindcă citeşte cărţi în loc să muncească la fel ca orice bărbat. Cărţi şi cuvinte frumoase...

— Muncă de bărbat. Şi un copil de doi ani poate fi învăţat să împartă mostre pe la uşi.

Hearst se înroşi şi păru gata s-o lovească. Pentru prima oară arăta hotărât, sigur pe situaţie şi pe drepturile lui. Dar furia, întocmai ca şi alte emoţii de-ale lui, nu se maturizase destul. Se întoarse împotriva lui, devenind propria-i victimă.

— Aşteaptă să prindă noul articol, zise el. Aşteaptă doar.

— Da, Jim.

— Am să fiu directorul propagandei comerciale. Weber şi-a dat cuvântul de onoare.

— Da, Jim.

— Da, Jim, da, Jim, da, Jim. Clătină din cap, cuprins din nou de furie şi de o veche disperare.

— Ce dracu, încurajează-mă, Emmy! Încurajează-mă ca o adevărată soţie.

— Cu cât am să te încurajez mai tare, cu atât ai să pici mai repede.

— Dar pe *el* l-ai încurajat. Earl încoace, Earl pe dincolo, Earl eşti minunat...

— N-am spus niciodată că-i minunat.

— Ba da. Te-am auzit eu.

— Cei care trag cu urechea pe la uşi aud orice, iar cei care nu aud, scornesc.

— Nu era nevoie să trag cu urechea. I-ai spus chiar aici, sub nasul meu. Îşi mută privirea la Meecham. — Ce părere aveţi! Ţii în casă un tip, te porţi cu el cum te-ai purta cu o rudă...

— Nu i-ai spus în viaţa ta un cuvânt frumos. Doamna Hearst se uita din nou la tapet. — Niciun cuvânt frumos.

— I-ai spus tu destule pentru amândoi, nu? Ce, crezi c-ar fi trebuit să-i strâng mâna fiindcă mă făcea să mă simt ca un vagabond?

— N-am avut un prieten de când am terminat liceul, bărbat sau femeie, niciun prieten. Uite ce-a reprezentat Earl pentru mine, un prieten.

— Am văzut multe în viaţa mea şi ştiu una şi bună, nu există prietenie între un bărbat şi o femeie. Nu scrie nicăieri. E împotriva naturii.

— Împotriva naturii tale. Nu...

— Împotriva naturii oricui!

— Nu ţipa. Au să te-audă băieţii.

— N-au decât. Mai află şi ei unele lucruri.

— Dacă nu vă supăraţi, spuse Meecham, eu am să plec.

Niciunul nu-i dădu vreo atenţie. Erau absorbiţi, ca doi boxeri pe ring, fiecare căutând punctele slabe ale adversarului şi momentele de neatenţie.

Doamna Hearst îşi încrucişase braţele la piept, ca şi cum ar fi vrut să apere un punct vulnerabil.

— De ce mă acuzi! Spune!

— Am să-ţi spun.

— Foarte bine, spune. Spune-o în faţa domnului Meecham. E avocat.

— Sigur c-am să spun. Nu-mi pasă nici dac-ar fi preşedintele Statelor Unite.

— Ei, ce te măi opreşte? Hai, spune.

— Era amantul tău, spuse Hearst. Stârpitura aia nenorocită era amantul tău.

— Eşti un prost. Eşti *îngrozitor* de prost.

Începu să plângă foarte încet, apăsându-şi fruntea de perete. Din ochii umflaţi îi izbucniră lacrimi care împroşcară crinii murdari de pe tapet. Mişcă din cap, clătinându-l dintr-o parte într-alta, cu un gest dureros de negaţie.

— Emmy?

— Pleacă.

— Eu-i adevărat, atunci, nu, Emmy?

— Ce-ţi închipui? Un om bolnav... pe moarte... ce-ţi închipui?

— Eu... ei bine...

Se uită cu o nesiguranţă patetică la Meecham, ca un copil care a făcut-o pe mama lui să plângă şi caută să se încredinţeze că se va opri, în sfârşit, şi că totul va reintra în normal.

— Emmy? O atinse prudent pe umăr. — N-am vorbit serios, Emmy. Mă ştii tu, mă înfurii şi spun prostii, dar nu sunt în stare să-ţi fac cel mai mic rău. Dac-ai fi sinceră cu mine, Emmy. Dac-ai fi sinceră...

Meecham ieşi pe uşă cu pachetul la subţioară. Niciunul din cei doi nu-l observară şi nici nu le pasară.

Afară vântul sufla proaspăt, dar avocatul simţi în gâtlej şi în piept o senzaţie de greutate apăsătoare, ca şi cum feliile de viaţă pe care le văzuse în acea dimineaţă erau prea tăioase şi prea noduroase ca să poată fi înghiţite..

DOISPREZECE

ŞOSEAUA numărul 12 se îndrepta la apus, de la Arbana spre Kincaid, un drum de vreo 75 de kilometri, printr-un ţinut plat de ţară. În condiţii mai prielnice ar fi fost parcursă într-o oră. Dar camioanele grele şi vremea rea stricaseră şi desfundaseră şoseaua, iar dincolo de Jackson începu să ningă cu fulgi imenşi, care se lipeau de parbriz ca un clei. Din două în două minute, Meecham trebuia să încetinească pentru ca ștergătoarele să recapete forţă şi viteză.

Se făcuse cinci când ajunse la Kincaid, iar felinarele se aprinseseră. Ici şi colo în vederea Crăciunului, câteva case se şi împodobiseră de-a lungul verandelor cu ghirlande de becuri colorate, cu buchete de crengi de pin şi cu conuri agăţate la uşi. Prăvăliile şi străzile furnicau de oameni, iar mulţimea părea veselă, de parcă ar fi fost primenită de o zăpadă proaspătă.

Găsi uşor Oak Street. Traversă şoseaua principală la un semafor din centrul oraşului.

La numărul 232 era o clădire cu două etaje, un bloc de piatră albă, într-un cartier cu aer pretenţios, dar şi

părăginit, infectat de mahalalele dimprejur. Meecham parcă maşina şi trecu strada, ţinând la subsuoară pachetul cafeniu. Clădirea era bine întreţinută, iar la uşa de la intrare, alături de o ghirlandă de Crăciun, bătută în cuie, se afla o sonerie roşie de celuloid, înconjurată de ramuri de măceş artificial. Zăpada făcea ca ramurile şi măceşul să pară vii.

În holul mic văzu un şir de cutii de scrisori încuiate, iar pe zid o săgeată neagră îndreptată spre subsol şi un anunţ: *Biroul administratorului.* Cea de-a treia cutie de scrisori era a mamei lui Loftus: *Doamna C. E. Loftus*, *apartamentul* 5.

Meecham trecu prin hol. Covorul era tocit, dar curat iar în aer plutea un miros puternic de vopsea. Cineva din clădire avea evident o slăbiciune pentru anunţuri. Pretutindeni pe pereţi se vedeau indicaţii minuţios caligrafiate: *Apartamentele 1—5. Pe aici. Nu fumaţi pe coridoare. Vă rugăm să daţi radioul încet după ora 11. Cerşitul interzis. Vă rugăm, folosiţi soneria de noapte doar când e nevoie. Soneria de noapte.*

Apartamentul numărul 5 avea un stingător de incendiu atârnat de zid, chiar lângă uşa de intrare. Meecham apăsă pe sonerie, aşteptă o jumătate de minut, apoi apăsă iar, de două ori. Nu răspunse nimeni. Se înapoie în hol şi coborî treptele de la subsol, urmărind săgeata îndreptată spre biroul administratorului.

Un omuleţ trecut de vârsta mijlocie, cu o şapcă ascuţită de zugrav şi o salopetă pătată, stătea pe vine în faţa uşii şi învelea clanţa cu fâşii de leucoplast. Când auzi paşii lui Meecham se întoarse fără să se ridice sau să-şi piardă echilibrul nici măcar o secundă. Avea spinarea dreaptă ca o scândură.

— Ce doriţi, domnule ?

— Eşti administratorul?

— Da. Victor Garino.

— O caut pe doamna Loftus. Eu sunt Bric Meecham, un prieten al lui Earl, fiul ei.

În dosul ochelarilor, fără rame, ochii lui Garino păreau ceţoşi.

— A, da? Earl e un băiat simpatic. Aţi încercat la uşa ei?

— Da.

— Intraţi atunci, intraţi, vă rog. Deschise uşa, iar Meecham îl urmă într-o mică sufragerie. Camera era atât de ticsită de mobilă şi de fleacuri, că de-abia aveai loc să te mişti. Lângă un radiator electric, într-o lădiţă, erau mai mulţi pisoi abia fătaţi, care mieunau, în vreme ce pisica mamă dădea târcoale, cu demnitate şi mânie, de parcă s-ar fi ruşinat de purtarea puilor ei faţă de străin.

— Vă plac pisicile, domnule Meecham?

— Foarte mult. Nici nu-i plăcuseră, nici nu-i displăcuseră pisicile, dar la vederea trupurilor minuscule şi păroase se simţi emoţionat.

— Da, îmi plac toate animalele, dar pisicile sunt liniştite şi iuţi, şi nu le ţii degeaba. Nu primim niciodată plângeri că avem şobolani, adăugă Garino cu mândrie. Niciodată. Vreţi să luaţi loc? Atunci am să stau şi eu. Aşa, e mai bine. Aţi venit din partea lui Earl? Ce mai face?

— Ca de obicei.

— A, da? Aţi... Bătut în uşă foarte tare, nu? Câteodată aude greu. Doarme dusă şi...

— Se îmbată.

— E adevărat, spuse Garino cu o voce melancolică. Se îmbată foarte rău. Am intrat de multe ori cu cheia mea în camera ei, ca să văd dacă n-a dat foc la casă sau mai ştiu eu ce. E o doamnă simpatică, dar e o problemă.

— Îmi dau seama.

— Să vedeţi cum am aflat, eu şi nevastă-mea; datorită crematoriului de gunoi. Sticlele de rom. Veneau pe jgheab sticle de rom tot timpul şi făceau zgomot. Nevastă-mea a zis că sunt de la doamna Loftus. „Nu, am spus eu. Nu se

poate ca o doamnă atât de simpatică şi de distinsă să bea tot romul ăla!” Nevastă-mea a avut totuşi dreptate. Ochii lui Garino erau trişti ca ai unui câine. — M-am dus sus şi-am rugat-o pe doamna Loftus să nu mai arunce sticlele de rom pe jgheab. La început a negat, a părut de-a dreptul scandalizată. „Ascultă, Victore, a spus ea, ascultă Victore, ştii prea bine că eu nu mă ating de băutură. Trebuie să fie cuplul de însurăţei de la etaj”, a spus ea.

Pisica-mamă, care se aşezase alături de Garino pe canapea, începu să toarcă în somn.

— După aceea, spuse Garino, n-am mai găsit sticle de rom în crematoriu. Le lua cu ea şi le arunca în altă parte. Am văzut-o deseori plecând de acasă cu o sacoşă plină cu sticle. Ce caraghios, o doamnă, mergând pe stradă ca să-şi arunce „gunoiul”. Ne-a părut rău, şi mie şi nevesti-mii. Sticlele nu făceau cine ştie ce tămbălău, am fi lăsat-o să le arunce mai departe în crematoriul de gunoi.

— Poate că n-ar fi stricat.

— E prea târziu acum. Dacă m-aş duce şi i-aş spune că n-are decât să folosească crematoriul, nu s-ar mai putea *preface,* nu i-ar mai rămâne niciun dram de mândrie. N-ar fi bine. Oricum — Garino îşi întinse mâinile — nu ne dă prea mare bătaie de cap. Chiria ei e plătită cu regularitate, mi-o trimite Earl. Iar ea e liniştită. Nu face petreceri, nu aduce pe nimeni. Stă singură. Câteodată când uită să mănânce, îi duce nevastă-mea câte ceva sus, pe o farfurie. Nu e o beţivă ordinară, mă înţelegeţi. E o doamnă zdrobită de prea multe dureri. Pe unii durerile îi întăresc. Pe alţii îi frâng, ca pe nişte crăcuţe, îi zdrobesc, nu-i vina lor.

— Care dureri?

— Mai întâi şi-au pierdut averea, apoi soţul a plecat de acasă într-o după-amiază, când ea era la cinema. După aceea, a plecat fiul ei şi s-a căsătorit. A lăsat-o singură. A rămas aşa aproape un an, apoi Earl şi soţia s-au întors şi-au locuit împreună în apartamentul 5. A fost mai rău decât

când trăia singură, fiindcă se certau mereu, doar cuvinte, dar cuvinte violente şi urâte, între Earl şi soţia lui, între Earl şi mama lui, între mama lui Earl şi soţia lui. Certuri, certuri din orice.

— Cum o chema pe soţia lui?

— Îi spunea Birdie.[1] Ce nume caraghios. Nu semăna deloc cu o păsărică. Era o femeie voinică, mai în vârstă decât Earl şi destul de simpatică, dacă n-o supărai. Avea nişte crize groaznice, absolut groaznice. Poate că toate s-ar fi aranjat, dacă n-ar fi locuit laolaltă, dacă n-ar fi fost gelozie între cele două femei. Aşa încât Birdie a plecat din oraş — n-a stat aici decât vreo lună — iar în curând Earl a primit înştiinţare legală că Birdie a divorţat de el în alt Stat, cred că în Nevada.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo doi ani. S-a hotărât şi-a plecat la fel de neaşteptat ca şi domnul Loftus-tatăl. Earl a început apoi să se schimbe. Nimeni nu ştia că-i bolnav, se făcea tot mai liniştit şi nu mai ieşea din casă. La început am crezut că-i era dor de Birdie. O iubise la nebunie, iar când Birdie era bine dispusă se juca cu el de parcă ar fi fost un copil, îl răsfăţa ca o adevărată mamă. Mama lui nu-l trata ca pe un copil, fiindcă şi ea e destul de copilăroasă. Da, am crezut că Earl suferă din cauza dragostei. Dar el nu s-a mai vindecat. Într-o zi s-a dus la Arbana, voia să cerceteze nişte cărţi din biblioteca Facultăţii, era întotdeauna nebun după cărţi. Nu s-a mai întors. Îi scria mamei lui, îi plătea chiria, relaţiile dintre ei erau prieteneşti, dar nu s-a mai întors. Poate că-i adevărat ce mi-a spus doamna Loftus — că trebuia să stea acolo pentru tratament la spital. Dar avem şi aici spital. Aşa că... — suspină. Ei bine, Sunt un bătrân flecar. Trăncănesc tot mai mult. Se sculă de pe canapea, se aplecă şi mângâie pisica pe cap, ca şi cum s-ar fi scuzat că face o mişcare prea bruscă. — Mă duc s-o

1 *Birdie* — păsărică (engl.).

întreb pe nevastă-mea dacă n-a văzut-o pe doamna Loftus plecând.

Când deschise uşa bucătăriei, un miros puternic de ulei şi de usturoi se răspândi în încăpere, înecând pe cel al vopselei. Meecham se apropie de lada cu pisoi şi îngenunche alături. Pisoii adormiseră, aşezaţi alandala, unul peste altul, într-un colţ. Mângâie cu degetul mijlociu, foarte încet, pe unul din pisoi, iar pisica sări lângă ladă, cu aerul vigilent, dar şi nepăsător al unui poliţist care nu vrea să înceapă el scandalul, dar care are intenţia să stea prin apropiere în cazul când s-ar dezlănţui vreunul.

Garino se întoarse, urmat de o femeie micuţă şi bondoacă, îmbrăcată într-un capot de bumbac. Te izbea faptul că nu era italiancă, la fel ca soţul ei. Avea păr castaniu, ochi verzi, se mişca şi vorbea brusc, trudind o oarecare nerăbdare.

Garino începu să spună:

— Nevastă-mea zice că doamna Loftus a plecat devreme azi-dimineaţă. S-a dus la băcănie, aşa crede nevastă-mea, doar că nevastă-mea crede c-o să se întoarcă şi...

— Lasă că-i spun eu, Victore, zise soţia lui. Aruncă o privire lui Meecham. — La urma urmei, am şi eu gură. Bănuiesc că v-a vorbit Victor despre ea?

— Da.

— Ei bine, asta e. Când pleacă doamna Loftus de acasă nu ştiu niciodată când are să se întoarcă, sau cum are să se întoarcă, şi nici măcar dacă are să se mai întoarcă. Nimeni nu ştie. Nici ea nu ştie. Doamna Garino îşi încrucişă braţele la piept cu un gest agresiv, uşor exagerat. — A lipsit toată ziua. Ştii ce înseamnă asta, Victore?

— Da, draga mea.

Îţi aminteşti data trecută?

— Da, da draga mea.

— Ai face mai bine să pleci şi să începi s-o cauţi.

Garino îl privi pe Meecham cu aerul că-şi cere scuze.

— De obicei rămâne la ea în cameră şi bea liniştită de una singură. Dar alteori...

— Ca acum! se răsti la el soţia lui. Puneţi haina, Victore. Ai s-o găseşti. Avem şi alţi chiriaşi de care trebuie să ţinem seama. Ţii minte data trecută?

— Ce s-a-ntâmplat data trecută? îl întrebă Meecham pe Garino.

G arino îşi privi mâinile.

— A dat de încurcături, a fost arestată. După asta a stat în spital vreo două săptămâni. A fost bolnavă.

— A avut delirium tremens. Faţa doamnei Garino se înăssprie. — Grăbeşte-te, Victore.

— Am înţeles, am înţeles.

— Am să merg şi eu cu dumneata, zise Meecham. Oricum, trebuie s-o găsesc.

Femeia se întoarse şi-i aruncă o privire lungă şi directă.

— De ce?

— Am să-i dau ceva.

— Bani?

— Da.

Garino plecase în cealaltă cameră să-şi ia haina.

— O să-i cheltuiască în două zile, spuse doamna Garino cu glas scăzut. Victor socoate că mă înăcresc. Da, poate că m-am înăcrit. Trebuie să ţin seama şi de mine. Toată munca asta, în plus şi necazurile nu-mi folosesc la nimic şi fireşte că mă înăcresc. Victor însă — ha, Victor o consideră o „doamnă” şi doamnele nu ajung niciodată nişte beţivane ordinare. Ha, ha! Victor e aici, în țară, de douăzeci de ani şi încă mai gândeşte ea un italian, încă mai pomeneşte de „doamne”. Oamenii sunt la fel. Toţi oamenii.

Garino rămase în prag, cu pălăria şi cu haina pe el: se legase la gât cu un fular gros de lână.

— Vorbeşti prea mult, draga mea. Apoi se adresă lui Meecham: Scoțienele sunt geloase.

Doamna Garino se făcu albă la faţă.

— Geloasă! Eu, geloasă !

— Da, eşti geloasă. Garino se apropie de ea şi-o sărută drăgăstos pe frunte. — Am să mă întorc de îndată ce-am să pot.

— Crezi că-mi pasă.

— Ai putea să faci nişte cafea şi s-o ţii caldă.

— Nu-ţi fac cafea nici pentru toţi banii din lume.

— Nu-ţi ofer niciun ban.

— Eu, geloasă! Asta-i bună! Să-ţi fie ruşine!

— Ascultă, draga mea, vrei să-mi aduci o batistă curată?

Doamna Garino intră bombănind în camera alăturată. Când se întoarse, nu-i dădu batista, ci i-o aruncă din prag. Garino o prinse din zbor şi ieşi pe uşă zâmbind. Meecham în urmă în sus, pe trepte, prin hol şi apoi în stradă.

Garino continua să zâmbească.

— Nu trebuie să vă simţiţi stingherit, domnule Meecham. N-a fost o ceartă. Suntem căsătoriţi de douăzeci şi unu de ani. Când am să vin acasă am să găsesc cafea proaspătă, pe sobă, am să-i spun nevestei c-o iubesc, iar ea o să recunoască că e niţel geloasă.

— Asta-i tot, deci?

— La început n-a fost numai atât. Dar după douăzeci şi unu de ani am ajuns să ne înţelegem. Avem sistemul nostru.

— Maşina mea e vizavi, spuse Meecham.

— Putem să mergem pe jos. Cunosc câteva localuri unde se duce, Sunt la două, sau trei străzi de aici. Sau poate nu vă place să mergeţi pe jos?

— E foarte sănătos pentru femei şi copii.

Traversară strada şi se urcară în maşina lui Meecham.

TREISPREZECE

LA opt şi jumătate căutau încă, iar lui Garino i se făcuse foame şi începuse să se teamă de ce-o să-i spună soţia când va ajunge acasă.

— Până acum am găsit-o întotdeauna, zise Garino. Nu merge dintr-un local într-altul, o băutură aici, o băutură colo, ca unii. E timidă cu străinii. Nu se duce decât la vreo două, trei baruri mai mici.

Cele două sau trei baruri mici deveniseră douăzeci, de toate mărimile. Nimeni n-o văzuse şi nici nu-şi amintea s-o fi văzut pe doamna Loftus.

Meecham luă o hotărâre bruscă şi întoarse maşina la colţul străzii.

— Te duc acasă, Garino, trebuie s-o...

— Nu, nevastă-mea a zis s-o găsesc. Trebuie...

— N-are niciun sens să ne pierdem vremea amândoi şi chestiunea mă priveşte pe mine, nu pe dumneata, zise Meecham.

De fapt, deşi se bucura de tovărăşia lui Garino, acesta îl făcea să întârzie; părea a cunoaşte toată lumea din oraş, se oprea să discute, să dea mâna, să se intereseze de neveste şi de copii, ca un politician ce face turul oraşului, care nu uită amănuntele, în ciuda unor probleme mai importante ce-l frământă. Nerăbdarea lui Meecham se accentuase nu numai datorită vremii rele şi orăşelului urât, ci şi din

pricina celor doi Garino şi a doamnei Loftus. Femeia era o fiinţă demnă de milă, dar însăşi situaţia ei jalnică îl apăsa şi îl plictisea. Meecham dori să nu fi auzit de ea.

— E treaba mea, repetă el. Dumneata ai făcut ce-ai putut, Garino.

— Am făcut destul de puţin, răspunse Garino posomorât. Doamna Loftus nu mai are niciun prieten.

— Am să te conduc acasă.

— Ca să fiu drept, am crampe la stomac. A, da, şi pisicile.

Trebuie să am grijă de pisici. Ca şi de cazanul caloriferului; cred că trebuie curăţat şi soţia mea n-o poate face ca lumea, şi apoi încep să curgă plângerile, că nu-i căldură, că nu-i apă caldă...

Vocea i se stinse. Meecham o luă la stânga, în direcţia lui Oak Street, în timp ce Garino stătea ţeapăn şi jenat, de-abia atingând cu spatele spătarul banchetei, de parcă nu era obişnuit să meargă cu maşina şi se temea că la primul colţ îl pândeşte o nenorocire.

— Credeţi c-o s-o găsim? întrebă Garino.

— Da.

— Şi-apoi? Apoi o s-o aduceţi acasă, o să se culce, iar a doua zi dimineaţa o s-o ia de la început. Toate zilele sunt la fel pentru ea. Câteodată, adăugă el posomorât, câteodată mă gândesc... ducă-se la naiba toată povestea asta.

Meecham opri maşina în faţa blocului de cărămidă albă. O văzu pe doamna Garino uitându-se pe furiş pe fereastra demisolului. Îşi lipise chipul de geam, cu mâinile adunate în jurul ochilor, ca să se ferească de lumina bucătăriei din spatele ei. Când văzu maşina şi pe Garino coborând, îşi retrase capul cu o grabă plină de vinovăţie.

— Sper s-o găsiţi în curând, spuse Garino nervos.

— Sper şi eu.

— N-am să mă culc, am să aştept să văd ce se întâmplă. Unde vă duceţi?

— Nu ştiu bine, răspunse Meecham.

Era destul de sigur, totuşi. Demară şi încercă să-şi reamintească cuvintele lui Loftus despre mama lui: „Poate c-ar vrea sa vină, poate c-ar pregăti totul, poate c-ar ajunge chiar până la autogară”.

Autogara se afla pe o străduţă în partea de apus a oraşului.Jumătatea din săliţa de aşteptare era plină de şiruri de bănci, iar cealaltă se aflau standuri cu ziare şi o tejghea de bar. Un autobuz tocmai plecase, sau se umpluse şi se pregătea de plecare, fiindcă băncile erau goale cu excepţia unui bărbat şi a unei fetiţe de vreo zece ani. Atât bărbatul cât şi fetiţa erau cufundaţi în lectura unor comicsuri.

Meecham se aşează la tejghea şi comandă o cafea. Nu mai era decât un singur client, un tânăr cu privire fixă, cu coşuri pe faţă şi îmbrăcat într-o uniformă de şofer de autobuz.

— Mai am câteva minute, zise el. Mai dă-mi o Coca Cola,Charley.

— Bei atâta, încât ai să-ţi îngroşi maţele. Charley îi aşează băutura pe tejghea şi îşi şterse mâinile pe şorţ. Era un tip voinic, mătăhălos, cu o faţă rotundă şi cu un zâmbet slab şi trist. — Am auzit la radio c-o să ningă iar.

— Zăpada nu mă deranjează. Ci ăia care tot pun la întrebări, îşi sucesc gâtul mereu şi vor să conducă ei autobuzul.

— Ascultă, s-a urcat în autobuz cucoana aia bătrână?

— N-am văzut nicio cucoană bătrână.

— A cumpărat bilet. Poate că e la toaletă şi n-a auzit când am anunţat plecarea. Du-te mai bine şi vezi, Roy.

— Ascută, Charley, eu conduc autobuzul şi nu cucoane bătrâne acasă. Dacă ai chef să vezi, n-ai decât să te duci tu.

— Dumnezeule, doar eu trebuie să mă deranjez aici.

Charley îşi scoase şorţul, tichia şi se îndreaptă spre

toaletă.Meecham se ridică şi îl urmă.

— Te-am auzit discutând, spuse Meecham. Despre o cucoană bătrână.

Charley se opri la uşa toaletei, cu mâna pe clanţă:

— Ei şi?

— Caut pe mama unui prieten, o femeie de aproape şaptezeci de ani, cu părul alb, cu o înfăţişare simpatică, o femeie distinsă.

— S-ar putea să fie ea. Eu unul nu prea urmăresc cucoanele bătrâne.

Charley se uită cu atenţie de jur-împrejur ca să se încredinţeze că nu mai intrase nimeni, că bărbatul şi fetiţa nu-l urmăreau şi doar atunci deschise uşa de la toaletă.

Era o cămăruţă păstrată, mobilată cu un scaun şi o canapea mâncată de molii, totul mirosind violent a prosoape de hârtie ude şi a dezinfectant.

Femeia zăcea pe canapea, culcată pe spate, cu ochii închişi — o femeie micuţă, slabă până la atrofiere. Chipul trăda aceeaşi expresie de fragilitate şi nevinovăţie ca şi cel al fiului ei, pomeţi înalţi, obraji scobiţi, o frunte largă şi senină, gene şatene dese şi ţepene ca nişte peri. Era îmbrăcată ca pentru iarnă, cu un palton negru de stofă, cu guler de miel, cu cizme înalte de catifea, căptușite cu blană de iepure vopsită în negru. În locul unde cişmele se frecau de pulpele ei firave, blana se rosese cu totul. La picioarele canapelei, pe jos, se găseau o pungă de hârtie şi o poşetă de viţel pătată şi jerpelită, cu un lanţ în chip de mâner.

— N-am intrat niciodată aici, zise Charley curios. Sper că femeile nu scriu porcăriile pe pereţi.

— Doamnă Loftus, zise Meecham.

Respirația femeii se opri la pronunţarea numelui doar o fracţiune de secundă, apoi continuă ca mai înainte, grea şi inegală. Îşi ţinea mâinile pe lângă trup, cu palmele în sus, într-un gest de implorare, ca şi cum ar fi cerşit ajutor,

milă, bani, dragoste sau o nouă băutură. Purta mănuşi scurte de piele de căprioară, iar din mănuşa dreaptă îi ieşea biletul de autobus. Nu-l pusese în poşetă, cum ar fi făcut orice femeie adultă, ci în mănuşă, ca să nu-l piardă. Meecham îşi reaminti de colecta de la Şcoala duminicală, când era mic şi ducea în vârful mănuşii într-unul din degete sau în vârful pantofilor bănuţul de zece cenţi; îşi reaminti de senzaţia neplăcută, dar minunat de înălţătoare că are în vârful pantofului un bănuţ pentru Dumnezeu.
Bătrână doamnă şi vechile amintiri îl pătrunseră ca nişte săgeţi, trase dintr-un arc lung.

— Hei, cucoană! zise Charley. Scoală-te! îţi pleacă autobusul.

Doamna Loftus îşi lăsă capul într-o parte, pălăria îi alunecă şi îi apăru părul alb şi mătăsos, îngălbenit ici şi colo din cauza neglijenţei şi a fierului de frizat. Charley se întinse să ridice pălăria dar nu ajunse până la ea. Se îndreptă bombănind mirat:

— Ce dracu, e beată. Mirosiţi-i răsuflarea. E criţă.

Şoferul intrase şi el în cameră. Se uită în jos la femeie şi îşi strâmbă buzele palide, în semn de dezaprobare.

— Frumos, nu, ca astfel de oameni să dea târcoale autogării?

— Hai, cucoană. Scoală-te, acu...

— Nu-ţi mai bate capul, Charley. N-am de gând s-o iau în autobusul *meu,* nici dac-ar avea treizeci de bilete.

— Pliscul! Fă-i bătrânei un serviciu. E mama cuiva.

— Câtă vreme nu-i mama mea, zise şoferul, cred că n-ar strica să chemăm poliţia. Ştiu ei cum să se poarte cu d-ăştia.

Faţa lui Charley se înăspri.

— Dacă chemi poliţia, te cotonogesc. Întinde-o.

— Nu-ţi dau voie...

— Cară-le. Hai, cară-te...

Şoferul ieşi de-a-ndăratelea din odaie, continuând să

vorbească, dar bombănind neclar.

— Craiul ăsta împuţit, zise Charley. Am mare chef să-l pocnesc, dar nu vreau să-mi învineţesc pumnii.

Meecham se aplecase peste doamna Loftus. Îi scoase mănuşile şi îi freca mâinile mici şi osoase. Simţea pielea foarte uscată şi rece, ca o frunză de toamnă.

— Doamnă Loftus, mă auziţi?

Bătrâna se mişcă slab şi rosti un nume, fără să deschisă ochii:

— Tu eşti, Victore?

— Vă duc acasă, doamnă Loftus.

Bătrână nu-i răspunse.

— N-ar strica să deschid fereasta, spune Charley, o să-şi revină mai repede.

— Bună idee.

Charley se duse şi ridică fereastra de deasupra chiuvetei. Zăpada proaspătă de pe pervaz pătrunse în cameră, asemeni unui zbor de insecte cu aripi albe, venite să se odihnească.

— Vedeţi, n-am ştiut că-i beată. A intrat aici de mai multe ori azi, am crezut că aşteaptă pe cineva şi că nu ştia cu ce autobus o să vină. Apoi, cam acum o oră, a intrat a treia oară, a cumpărat un bilet pentru Arbana şi s-a aşezat să aştepte. M-am uitat din când în când la ea, fiindcă părea bolnavă şi se purta ca o bolnavă; tot intra la toaletă şi ieşea. N-am bănuit o clipă că se îmbată.

Meecham ridică punga de jos şi se uită înăuntru, văzu o sticlă de trei sferturi, plină pe jumătate, cu rom ieftin. Închise punga la loc şi-i dădu drumul în lada de metal pentru gunoaie.

— Nu vreau să vă scot cu forţa de aici, domnule, zise Charley. Nici nu-mi trece prin gând. Atât că dacă e mama unui prieten, cum aţi spus, poate c-ar trebui să-i telefonaţi prietenului.

— E plecat din oraş Am s-o duc chiar eu acasă.

— Nu vreau să vă grăbesc. Ştiu că sunteţi într-o situaţie neplăcută. Atât doar că dincolo e o fetiţă cu tatăl ei. Ştiţi cum sunt copiii, mereu vor afară. Dacă intră aici şi-o vede pe bătrână, s-ar putea speria.

Meecham îşi aminti de coperta oribilă a comicsului pe care îl citea fetiţa, dar răspunse amabil.

— Da, s-ar putea speria. Am să fac tot ce e cu putinţă.

O privi din nou pe doamna Loftus, căzută în coma ei, provocată de rom şi de ruina fizică. Se întrebă dacă Virginia nu arătase la fel în noaptea când fusese asasinat Margolis, iar Loftus văzând-o, o identificase inconştient cu mama lui şi îl atacase pe Margolis, socotindu-l duşmanul lui, rivalul lui. Meecham avu sentimentul că această idee explica mai bine crima, că sintetiza motivele cam vagi şi filosofice ale lui Loftus într-o justificare mai serioasă şi mai convingătoare din punct de vedere sentimental. Loftus era un om pasiv, un om al ideilor. Ca să devină agresor, ca să comită un act atât de hotărât şi de definitiv cum e o crimă, însemna c-a avut un motiv bine determinat; nu de ordinul banilor, cum credea Cordwink şi nici pretextul copilăresc că ar scăpa lumea de un tip nesuferit: ci ura, contrariul fricii şi al mâniei, contrariul neputinţei.

— Tu eşti, Victore? întrebă doamna Loftus din nou.

Îşi deschisese ochii şi se uita lung la tavan, într-un punct anume, ca şi cum şi-ar fi dat seama că se află într-un loc străin, şi se temea să arunce o privire împrejur ca să descopere unde se găseşte.

— Victor nu e aici, zise Meecham. Vă aşteaptă acasă. Am să vă conduc eu.

— Sunt la spital?

— Nu, la autogară.

— Autobuzul? Autobuzul? Se strădui să se ridice, dar îşi pierdu echilibrul şi se aşeză din nou, greoi, pe canapea. — Biletul meu de autobuz! Unde-i biletul de autobuz? Trebuie să plec să-l văd pe Earl. Trebuie să-mi văd băiatul!

Meecham îşi lăsă mâna pe braţul ei pentru a o sprijini; îl simţi descărnat ca o coadă de mătură.

— Autobuzul a plecat, doamnă Loftus. În afară de asta, nu vă simţiţi destul de bine ca să călătoriţi singură.

— Nu mă simt bine. Ochii ei rotunzi căpătară o expresie şireată. — Sunt bolnavă, nu?

— Da.

— Am leşinat. Îmi amintesc. M-am simţit aşa de slăbită, încât m-am întins şi m-am odihnit o clipă până ce-a trecut criza. E firesc, nu?

— Desigur.

— Nu uitări să-i spuneţi lui Victor. Victor a început să-şi facă unele idei foarte ciudate. Îşi ridică de jos poşeta, ţinându-se de mâneca lui Meecham ca să-şi păstreze echilibrul când se aplecă. — Unde mi-e bagajul?

— Nu l-am văzut, răspunse Meecham. Poate l-aţi lăsat la biroul de bagaje...

— L-am avut cu mine. Într-o pungă de hârtie. Nu mi-am găsit geamantanul, aşa c-am împachetat câteva lucruri într-o pungă mare de hârtie. Începu să tremure violent, din tot trupul. Genunchii, gura, mâinile şi umerii i se zbăteau, iar capul i se bălăbănea, ca şi cum gâtul i-ar fi fost prea firav ca să-l mai susţină, alunecând nesigur, ca o minge pe nasul unei foci dresate. — Nu erau cine ştie ce lucruri, peria de dinţi, prosopul, câteva fleacuri de-astea... Dar e o problemă de principiu. Îmi vreau bagajul. Vreau bagajul *meu!* Se uită direct la Charley — Dumneata eşti îngrijitorul de aici?

— Eu? întrebă Charley. A, da, eu sânt.

— Du-te, te rog şi spune-i şefului autogării că vreau să-i vorbesc.

— Nu-i aici.

— Atunci am să aştept. Nu-mi place să insist, dar nu pot să trec cu vederea aşa ceva. Îmi vreau bagajul. E o problemă de principiu. Vreau...

— Ce se tot smiorcăie, zise Charley, daţi-i o dată sticla aia...

O clipă se lăsă o tăcere de moarte. Apoi doamna Loftus se aşează la loc şi îşi acoperi ochii cu mâini tremurătoare.

— Vă rog. Îmi vreau bagajele.

— Am să arunc o privire, să văd dacă nu vi le găsesc eu, zise Meecham. Se prefăcu că se uită sub canapea şi deasupra raftului cu prosoape de hârtie. Apoi se aplecă spre lada de gunoi şi trase dinăuntru punga.

— Asta e, doamnă Loftus?

Doamna Loftus înălţă capul şi privi punga cu nervozitate, dar şi cu ură.

— Da, asta e. Daţi-mi-o.

Nu aşteptă ca să i-o dea. Se ridică şi merse împleticit spre Meecham, cu braţele întinse înainte. Înşfacă punga. O pipăi neliniştită, apoi uşurată, ca o mamă care pipăie oasele unui copil ce-a căzut şi poate s-a rănit.

— Da, asta e. Sunt toate înăuntru — peria de dinţi, prosopul, vă mulţumesc, domnule. Încetase să mai tremure violent. Vederea sticlei o mai liniştise, aşa cum vederea uscatului linişteşte un marinar bolnav de rău de mare. Vă mulţumesc, foarte, foarte mult.

— N-aveţi pentru ce, zise Meecham.

— Acum, vă rog să mă iertaţi, vreau să mă aranjez niţel. La urma urmei, suntem la toaleta doamnelor. În primul rând nici nu ştiu cum de-aţi intrat aici! Administraţia trebuie să fie foarte neglijentă.

Cei doi bărbaţi ieşiră în sala de aşteptare. Charley se îndreptă spre tejghea, iar Meecham spre una din băncile tari de lemn. Se aşează, îşi aprinse o ţigară şi rămase cu ochii la uşa pe care stătea scris *Doamne*.

Doamna Loftus ieşi după cinci minute. Îşi pusese pălăria, mănuşile şi se rujase. Indiferent cât înghiţise din sticlă în decursul celor cinci minute, băutura exercitase asupra ei un efect magic şi tenebros. Părea stăpână pe sine şi când

se apropie de Meecham, mergea vioi, ca o tânără fată. Această maimuţăreală a tinereţii, la o femeie bătrână cu un trup ruinat şi lacom de băutură era grotescă.

— Aici erai, tinere. Vorbea rar, pronunţând cu grijă fiecare consoană, ca un pescar care trage un năvod încetul cu încetul, nesigur de ce va găsi pe fundul lui. — Sunt gata de plecare, dacă eşti şi dumneata.

— Maşina mea e peste drum.

— Ce bine! Nu va mai trebui să plătesc un taxi. De câte ori am una din micile mele crize, mă caută Victor şi luăm un taxi. Eu nu ţin să merg cu taxiul. Şoferii pot fi extrem de nepoliticoşi.

Ieşiră împreună din autogară. Când traversară strada, se ţinu de braţul lui Meecham. Era uşoară ca o păsărică, dar Meecham avea senzaţia că târăşte un bolovan, cărat vreme îndelungată de mulţi alţii, astfel încât se făcuse tot mai mare şi mai greu, adunând pe drum la murdării, încât ajunsese să atârne, ca acum, o tonă.

PAISPREZECE

GARINO aştepta la uşa de la intrare. Toate luminile ardeau în hol şi pe verandă, iar aleea fusese curăţata de zăpadă şi presărată cu cenuşă. Când văzu că maşina opreşte, coborî treptele şi deschise uşa doamnei Loftus.

— Uite-l pe Victor, zise ea, de parcă l-ar fi căutat prin întregul oraş.

— Da, eu sunt, răspunse Garino cam supărat. Aţi mâncat? E ora noua.

— S-a făcut nouă? Dumnezeule. Mă mir ce repede trec zilele. Pur şi simplu...

— Aţi mâncat?

— Nu mi-e foame.

— Am să vă aduc sus, ceva.

— Am *spus* că nu mi-e foame, Victore.

— Foarte bine, să intrăm.

Meecham îi urmă în hol, ţinând la subţioară pachetul cu scrisori.

— Acest *gentleman,* extrem de amabil, m-a condus acasă. Mi-e cu totul necunoscut. Dar mi se pare totuşi că necunoscuţii sunt deseori mai amabili.

— Unde aţi fost?

— Unde să fiu, dragă Victore? Am fost la autogară, fireşte. Când trebuie să iei un autobuz, te duci la autogară.

— Care autobuz?

— Autobuzul de Arbana, ca să-l văd pe Earl. Am primit scrisoarea aceea ciudată, de la el azi-dimineaţă şi-am tras concluzia că Earl are nevoie de mine. Un fiu are nevoie de mama lui când intră în încărcături.

— Ce încurcături?

— N-a pomenit nimic clar, dar ştiu să citesc printre rânduri. Era cum nu se poate mai limpede. „Earl are nevoie de mine” mi-am zis. Nu-mi pot abandona fiul. Trebuie să mă duc şi să-l ajut. Dar... Vocea i se împletici iar faţa i se schimonosi de stupefacţie. — Dar nu m-am mai dus. Nu m-am dus, nu-i aşa?

— Bine aţi făcut. E mult mai bine dacă staţi aici.

— Dar fiul meu...

— Earl e băiat cuminte. N-o să între niciodată în încurcături.

Garino descuie uşa camerei ei, o împinse cu cotul drept şi întoarse comutatorul cu mâna stângă, cu mişcări uşoare, de expert, de parcă le-ar mai fi practicat de sute de ori.

— Domnule Meecham, vă rog să intraţi.

Meecham intră, dar nu închise uşa în urmă. În cameră domnea un miros insuportabil. Era evident că cineva — probabil chiar Garino — încercase să strângă prin cameră

în grabă şi nu mai avusese timp să cureţe căminul. Era plin cu tot felul de gunoaie: mucuri, ziare, coceni de mere, o portocală întreagă mucegăită, o frunză de salată chircită, o sticlă de ketchup goală şi înnegrită de foc, o felie de brânză, pătată de ulei. Fiecare mobilă purta cicatricele luptelor zilnice ale doamnei Loftus cu sine — arsuri, pete, zgârieturi, găuri şi arcuri rupte.

— Dumnezeule, spuse bătrână, doamnă. Ce bine e acasă. Cred c-am să mă duc să fac nişte cafea. O luă spre bucătărie, ţinând strânsă la piept cu amândouă mâinile punga, de parcă ar fi dansat cu ea.

Garino o opri la uşă.

— Fac eu cafeaua. Staţi jos.

— Dar vreau s-o fac eu. Mă simt foarte bine...

— Daţi-mi sticla, zise Garino.

— Care sticlă?

— Daţi-mi-o.

— Dacă vorbeşti de siropul de tuse pe care l-am cumpărat azi după-masă... ştii că am o tuse. Nu mă simt bine, Victore, ştii tu. Nu mă simt bine. Am avut o criză la autogară. Întreabă-l pe tânăr. Are să-ţi confirme.

Garino se uită la Meecham întrebător peste capul bătrânei doamne. Avocatul dădu neputincios din umeri şi se depărtă.

— Da, zise Garino. Cred c-aţi avut o criză.

— Te asigur c-am avut, Victore. Am presimţit-o de la prânz. Am început să tuşesc. Ştii ce tuse urâtă am şi ţii minte că mi-ai spus întotdeauna să cumpăr un sirop împotriva ei?

— Da, spuse el. Da.

— Ei bine, în cele din urmă am cumpărat. Vezi? Ţi-am urmat sfatul. Mă port tot mai frumos, nu?

— Da, fireşte.

Din hol se auzi un zgomot. Meecham ridică privirea şi o văzu pe doamna Garino în prag cu un pulovăr vechi de

lână aruncat pe umeri. Nu vorbi, şi nici nu-şi trădă prezența. Stătea şi îi urmărea pe soţul ei şi pe doamna Loftus cu ochi plaţi, duri şi metalici, ca nişte monede.

— Dar siropul nu mi-a priit. Am început să mă simt tot mai slabă. Apoi am *leşinat,* Victore.

— Leşinaţi deseori, spuse doamna Garino liniştit.

Doamna Loftus se întoarse cu o smucitură şi scoase o exclamaţie de surpriză.

— A, ai venit, Ella! Tocmai îi spuneam lui Victor că...

— V-am auzit.

— Trebuie să faci cunoştinţă cu acest tânăr simpatic, Ella. Nu ştiu cum te numeşti, tinere, dar îţi prezint pe una din cele mai bune prietene ale mele.

Doamna Garino nu se uită la Meecham. Înaintă prin cameră strângând la piept pulovărul vechi.

— Aşadar aţi leşinat iar.

— Da. Da. Am leşinat, într-adevăr, Ella. Îţi jur că...

— Scumpa mea, zise Garino. Te rog, du-te acasă.

— Nu încă.

— Te rog, nu trebuie să...

— Ce nu trebuie?

— Mai bine să nu spun.

— Asta a fost metoda ta mereu. Ţi-a reuşit grozav, nu?

Garino se uită în jos, tăcut.

— Când au să înceteze toate astea, Victore? Toată prefăcătoria, toată farsa asta stupidă şi ridicolă pe care am jucat-o? Crezi că-i foloseşte la ceva? Aruncă-ți o privire prin camera asta împuţită şi dezordonată. Uite cum miroase.

— Liniștește-te, te implor, spuse Garino. O să-ţi pară rău după aceea, ai să...

— Pe cine vrea să păcălească, la urma urmei? Dureri de cap; tuse, nevralgii, crize de leşin, tot ce vrei. Orice, mai puţin adevărul. Nu poate să continue astfel la infinit. Într-o bună zi cineva trebuie să-i spună adevărul.

— Cred că adevărul poate să aştepte până mâine, zise Meecham.

— Am aşteptat ani de zile, răspunse doamna Garino, adresându-se însă soţului ei. Hai, spune-i, Victore.

— Nu! Nu, linişteşte-te !

— Spune-i că-i o beţivană. Spune-i că ştii, că şi eu ştiu, că ştim de ani de zile şi că fel ştie toată lumea din oraş.

Radiatorul începu să zdrăngăne ca nişte ţimbale care anunţă adevărul.

— Şi mai întreab-o şi altceva. Întreab-o de ce-a plecat Earl, de ce-a plecat Birdie, de ce-au plecat toţi, cu excepţia noastră ! A dat vina pe Birdie fiindcă se certa cu ea, nu-i aşa? Aşa cum dă acum vina pe mine. Ei bine, nu există decât un singur vinovat. Uite-l! Întinse mâna şi smulse punga de hârtie din mâna doamnei Loftus — *Uite-l!*

— Nu, nu! Doamna Loftus se clătină ca un turn din cuburi colorate, gata să se prăbuşească. — Dă-mi-o! E doctoria mea.

— Doctoria! Pe cine credeţi că păcăliţi cu excepţia dumneavoastră? Uneori mi se pare c-aș putea să suport orice, mai puţin înşelătoria asta continuă. De ce nu vreţi să recunoaşteţi măcar o dată ceva, o vorbă adevărată? Ce e în sticlă? Gin? Whisky? Alcool de frecţii?

Bătrână doamnă se îndreptă încet spre un scaun şi-l apucă de spătar cu amândouă mâinile, agățându-se de el ca o balerină în vârstă, de o bară, ca să-şi recapete încrederea în sine şi forţe noi.

— Nu te porţi ca o doamnă, Ella, spuse ea în şoaptă. Faci observaţii calomnioase.

Doamna Garino îşi aruncă capul pe spate şi începu să râdă; întreg trupul i se zgudui de râsul metalic şi aspru. Garino nu scoase nicio vorbă. Se apropie de ea, îi luă punga din mână şi o puse pe masă. Apoi o apucă cu braţul de talie şi ieşiră amândoi în hol, Garino potrivindu-și paşii după ai ei.

În clipa când uşa se închise, doamna Loftus scoase sticla din pungă, o destupă şi o duse la gură cu un gest foarte delicat: o doamnă rafinată care soarbe ceai dintr-o ceaşcă de porţelan fin. Se petrecu o schimbare bruscă, aceeaşi pe care o observase Meecham şi la autogară; o revitalizare, roşeaţa ce-i năvăli în obraji, ca şi cum băutura înghiţită ar fi fost sânge injectat direct în vene.

Doamna Loftus lăsă sticla jos şi se uită cruciş prin cameră la Meecham, cu ochii strânşi ca o dungă, încercând să-şi concentreze privirea.

— Eşti încă aici?

— Da.

— Vrei să bei ceva?

— Nu acum, mulţumesc.

— E rom, răspunse ea, Ella s-a înşelat. Nu mă înşel pe mine şi nu mă deranjează să recunosc în faţa celor care merită că mai iau câte o înghiţitură din când în când, dacă se face frig afară.

Sau dacă se face cald, adăugă Meecham în gând, *sau dacă bate vântul, sau e uscat; în zilele de primăvară ploioasă, sau în după-amiezile însorite, în dimineţile fumurii de toamnă, în zilele excepţional de calde, pe la sfârşitul toamnei, sau de Paşte.*

În orice anotimp e frig, în fiecare zi e iarnă.

Meecham se duse şi se aşeză în vechiul fotoliu balansoar din lemn de cireş, în faţa doamnei Loftus.

— Ştiu că e târziu, dar am venit să vă vorbesc. M-a rugat Earl.

— Earl? Repezi o mână la gât, de parcă numele ar fi înţepat-o ca un ac. — Autobuzul meu! Am pierdut autobuzul. Trebuie...

— Mai sunt şi alte autobuze, zise Meecham. Chiar dacă ar fi fost o mie de alte autobuze, n-avea să mai ia vreunul. Îşi dădu seama cât de disperată era misiunea lui; n-o putea convinge să părăsească oraşul, cum voia Loftus, şi nici nu-i

putea da banii, fiindcă se dovedea evident incapabilă să-i folosească.

— Da, desigur, mai sunt şi alte autobuze, nu? Am să plec mâine dimineaţă devreme. Dar, mai întâi, trebuie să deretic niţel. Nu vreau ca individe ca Ella să-mi calomnieze casa. Ai auzit ce-a zis?

— Da.

— A minţit şi în privinţa plecării lui Birdie. Birdie n-a plecat; eu am gonit-o. „Nu eşti destul de bună pentru fiul meu Earl. Fă-ți bagajele şi cară-te, n-avem nevoie de ajutorul tău ca să ne descurcăm”, i-am spus.

— Ce fel de ajutor?

— Bani. Earl n-a avut o vreme servici — firma la care lucra şi-a încetat activitatea — iar Birdie s-a angajat chelneriță. Atunci au venit sa locuiască la mine. Birdie ţinea toţi banii, nu mă lăsa să fac o cumpărătură, mă trata ca pe un copil. Îmi dădea o alocaţie. Vrei să ştii cât îmi dădea? Un dolar. Un dolar pe săptămână. Mi-l dădea în fiecare sâmbătă şi-mi spunea sarcastic: „Nu-l cheltui pe tot într-un singur loc”. *Un dolar*. Ce poţi să cumperi cu un dolar?

Două sticle de vin roşu prost, îşi spune Meecham.

— Apoi a început să mă acuze că-i şterpelesc, că-i iau bani din poşetă. I-a spus lui Earl, Earl a venit la mine, şi i-am spus: „Earl, eu sunt doar mama ta, dar am unele drepturi şi ce vrei să fac când n-am un cent? Nu-i frumos să-i ceri bietului băieţel cu ziare să vină mereu, când poşeta lui Birdie îmi stă în faţă”, i-am spus. Earl a priceput perfect. Ştii ce s-a întâmplat? Râsul ei semăna a croncănit. — Mi-au ridicat alocaţia la cinci dolari. Am învins-o pe Birdie cu propriile ei arme, nu?

— Cred că da, răspunse Meecham.

Mica povestire, cu amănuntele ei false şi adevărate, umoristice şi sordide, era apăsătoare. Bătrână doamnă insistase zdrobitor de convinsă că are dreptate şi că actele

ei sunt justificate. Să se ocupe ea cu găinării ? Niciodată. Îl scutea doar pe sărmanul băieţel cu ziare de a mai veni o dată. Fireşte. Meecham simţi un val de simpatie pentru Birdie cea dispărută.

Doamna Loftus destupă din nou sticla. De data asta nu mai sorbi delicat ca mai înainte, şi nici reacţia nu se dovedi atât de rapidă şi de vizibilă. Se făcu simţită treptat, în felul de-a vorbi al doamnei Loftus, în purtarea ei; uneori rostea „s”-urile ca pe „ş”, astfel încât nu se mai auzeau ultimele consoane ale unui cuvânt, făcea gesturi măreţe, dar vagi, iar ochii i se deschideau şi i se îngustau întruna, încercând să şteargă de pe pleoape un voal care nu se afla acolo. Meecham ar fi vrut să-i ia sticla şi s-o ascundă undeva, cel puţin pentru o vreme, ca să nu se îmbete prea rău şi să nu mai poată vorbi. Îl cuprinse o dorinţă ciudată şi iraţională de a afla şi altele despre Loftus şi Birdie, ca şi cum legătura lui Earl cu soţia şi cu mama lui i-ar fi oferit date suplimentare asupra asasinării lui Margolis. Era totuşi sigur că nu exista nicio legătură, cel mult una psihologică — efectul lui A şi B asupra lui C determinase purtarea lui C asupra lui D.

— Te asigur c-am învins-o cu propriile ei arme. Da, domnule, continuă bătrână doamnă. Birdie nu m-a dus niciodată. Am dibuit-o de când am văzut-o prima oară. N-avea douăzeci şi opt de ani, cum i-a spus lui Earl, şi nici nu era fecioară. Orice femeie ar fi dibuit-o, dar nu Earl. Earl a fost întotdeauna băiat bun, un băiat pur, semăna cu cei din familia mea. Nu fuma, nu bea ca alţii, nu mergea la chefuri. Stătea noaptea acasă şi citea, sau jucam cărţi. Ducea o viaţă cuminte şi nevinovată până în ziua când a întâlnit-o pe Birdie. Nu mi-a spus c-a întâlnit-o, n-a suflat o vorbă despre ea până când a adus-o acasă şi mi-a spus: „Ţi-o prezint pe soţia mea”. Chiar aşa. „Ţi-o prezint pe soţia mea”. Iar ea stătea acolo, cu părul vopsit în roşu şi cu mutra aia aspră; avea patruzeci de ani, cel puţin patruzeci,

iar el era doar un copil.

Se şterse la ochi cu dosul mâinii, un gest lipsit de orice semnificaţie. Lacrimile pe care le vărsase se uscaseră demult şi formaseră o crustă de sare peste o emoţie de mult moartă.

— Dacă l-ai cunoaşte pe Earl cât e de bun, cât de adânc e sentimentul de dragoste din inima lui... Dar l-a dăruit pe tot lui Birdie. N-a văzut-o niciodată cum era în realitate, o femeie dură şi trecută prin multe. În ziua când a primit hârtiile de divorţ trimise de ea din Nevada, a rămas în camera lui. A stat acolo toată ziua, şi s-a uitat pe fereastră. Ai fi crezut c-aşteaptă s-o vadă trecând prin faţa casei. Ei bine, n-a trecut. N-avea cum. Era în Nevada. Nu-i aşa? Ei, ce zici?

— Cred că aveţi dreptate.

— Nici vorbă că am. Bine că am scăpat de femeia asta vulgară. „Cară-te", i-am spus. Şi s-a cărat. S-a... Mâna îi căzu de-a lungul trupului.

— Cară-te şi dumneata. Sunt obosită. Pleacă acasă.

— Am să plec imediat. Aţi mai primit veşti de la Birdie de când a plecat?

— Nu.

— Nici Earl?

— Earl? De ce? De ce să primească Earl?

— I-a scris cumva lui Earl? întrebă Meecham plin de răbdare.

— Nu era în stare să-şi scrie nici măcar numele. O ignorantă, pricepi? O ignorantă. De ce nu te cari acasă, la dumneata?

— Plec. Îşi lua paltonul şi pachetul de scrisori. Rupse ambalajul de hârtie cafenie. Înăuntru se aflau vreo cincizeci sau şaizeci de scrisori, aranjate, după cum putu Meecham să-şi dea seama, cronologic. Erau adresate lui Earl Loftus, şi scrise cu litere largi şi tremurătoare, ca ale unui şcolar. „Spuneţi-i să le recitească" îl rugase Loftus,

apoi se răzgândise. „Nu, nu-i spuneţi nimic”.

Unul dintre plicuri era alb şi nou, şi mai greu decât celelalte.Meecham îl vârî în buzunar. Îl cuprinse un fel de furie neputincioasă împotriva lui Loftus fiindcă îl însărcinase să dea banii, ca şi împotriva doamnei Loftus, care bâjbâia în lumea ei crepusculară, acolo unde banii nu puteau cumpăra decât un singur lucru: bezna.

Bătrână doamnă închisese ochii; capul, ca al unei broaşte ţestoase, i se cufundă în gulerul de blană tocit al paltonului.

— Doamnă Loftus, mai ascultaţi-mă o clipă.

— De ce nu te cari acasă?

— Am aici scrisorile dumneavoastră. Vi le las pe masă. Am şi nişte bani pentru dumneavoastră. Am să-i dau lui Garino să-i ţină. De fapt, aţi avut dreptate în privinţa lui Earl. Are încurcături. În orice caz, o să auziţi de ele foarte curând. Dacă e mai uşor pentru dumneavoastră, am să vi le comunic chiar acum, pe loc. Doamnă Loftus! Hei, doamnă Loftus!

Bătrână doamnă scoase un sforăit delicat. Bezna fusese cumpărată.

Blestemând în surdină, Meecham îşi îmbrăcă paltonul, stinse plafoniera şi ieşi în hol. Doamna Garino tocmai urca scările locuinţei ei de la demisol. Arăta palidă şi liniştită, ca o mare după furtună. Ducea o tava de metal, cu o ceaşcă de cafea şi un sandviş tăiat artistic, asemeni unui diamant şi împodobit cu o ridiche crestată în formă de trandafir.

— A adormit, spuse Meecham.

— Am s-o trezesc. Trebuie să mănânce.

— Ar trebui internată în spital.

— Dumneavoastră ştiţi ce înseamnă să obţii hârtiile de internare pentru beţie cronică? Cămaşa de forţă, asta înseamnă, adăugă ea cu amărăciune. I-aţi dat banii pe care i-aţi adus?

— Nu.

— Câţi sunt?

— Peste şapte sute de dolari.

— De unde a făcut Earl rost de atâţia bani?

— Şi-a vândut maşina, răspunse Meecham. Şi alte câteva lucruri.

— Dar Earl o cunoaşte pe mama lui. N-are sens să-şi vândă lucrurile şi să-i trimită atâţia bani deodată. Ştie ce are să facă cu ei.

— Voia ca mama lui să ia banii şi să plece din oraş pentru o vreme, să-şi ia o mică vacanţă.

— O vacanţă? Unde?

— N-are nicio rudă pe care s-o viziteze?

— Pentru Dumnezeu, domnule Meecham! Dacă ar fi rudă cu dumneavoastră, aţi invita-o să vă viziteze? Earl trebuie să fie înnebunit. *O vacanţă!* Trebuie să...

— În ce priveşte banii, spuse Meecham, nu vreau să-i ţin eu. De-abia îl cunosc pe Earl, nu-i clientul meu, şi nu primesc niciun sfanţ pentru drumul ăsta.

Doamna Garino îl privi bănuitor.

— Cred că aveţi unele motive, devreme ce-aţi venit.

— Să spunem că am făcut-o din curiozitate. Oricum, am venit şi n-am realizat nimic.

— Aţi găsit-o şi aţi adus-o acasă. Asta înseamnă mult şi vă sunt recunoscătoare. Dar ştiu ce aveţi de gând în privinţa banilor şi refuz să-i ţin eu. N-am s-o fac pentru ea.

— A fost doar o idee care mi-a trecut prin minte, spuse Meecham sec.

— De ce să-i ţin? Ca să-i dau cu ţârâita, câte zece sau douăzeci şi cinci de cenţi, să vină la mine cerşind? Nu, nu vreau. Duceţi-l banii înapoi lui Earl. Sau trimiteţi-i câte puţin de fiecare dată, să nu moară de foame.

— Chiria e plătită?

— Până la Anul Nou.

— Am să vă plătesc atunci şi pe ianuarie, şi-am să vă dau

o sumă pentru hrana ei.

— Îi plăteşte Earl chiria.

— N-o să i-o mai plătească.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Meecham îi povesti, în timp ce ea rămase cu tava sprijinită de balustrada scării. Nu trăda nici uimire, nici neîncredere, cum se aşteptase el şi cum manifestaseră alţii care îl cunoscuseră pe Loftus.

Când Meecham termină, doamna Garino spuse calm:

— Ia-ţi spus şi *ei?*

— Am încercat. A adormit.

— Mai bine.

— Va. Trebui să afle într-o zi. Scrie probabil în ziarul de astă seară din oraşul dumneavoastră.

— Poate. Nu l-am citit încă. Oftă şi se întoarse. — Am să-i spun chiar eu, mâine.

— S-ar putea să se resimtă după această ştire.

— Credeţi? Vă înşelaţi. Nu mai are sentimente umane. E asemenea acelor fiinţe monstruoase de la bâlci, conservate în sticle cu spirt. Nu ştiu de ce mă chinui s-o mai ţin în viaţă. Se uită posomorâtă la tavă. — Nu ştiu.

Meecham scoase o hârtie de o sută de dolari din plic şi o puse pe tavă.

— Să vă dau chitanţă, zise doamna Garino. Aşteptaţi o clipă.

— Nu-i nevoie.

— Ciudat fel de-a face afaceri.

— Nu e chiar o afacere. *Nu-i afacere*, îşi spuse el, *e viaţă; şi nu sunt hani la mijloc, ci fiinţe omeneşti.* Sandvişul frumos, împodobit cu o ridiche crestată în formă de trandafir ar fi putut fi cumpărat nici cu o mie de dolari.

CINCISPREZECE

A DOUA zi dimineaţa,Meecham ajunse la birou puţin după ora zece. Secretara, care lucra şi pentru ceilalţi doi asociaţi ai firmei, bătea la maşină. Era o fată vioaie, subţirică, cu păr aspru şi purta ochelari!

Îl privi pe Meecham cu o surprindere exagerată.

— Dumnezeule, iată-l pe domnul Meecham. Mai să nu vă recunosc, aşa de mult aţi lipsit.

— Sunt prea obosit ca să apreciez glumele în dimineaţa asta, doamnă Christy.

— Aţi petrecut azi-noapte?

— Nebuneşte.

— La vârsta dumneavoastră! Foarte bine. Iată agenda de azi: domnul Cranstom e formidabil de furios fiindcă soţia lui a cumpărat un *secretaire*, domnul Post a plecat acasă cu dureri de cap, iar procesul Dorsetto a fost anulat. În birou vă aşteaptă o fată, blondă.

— Cine e?

— O oarecare domnişoară Dwyer. Aşteaptă de aproape o oră. I-am dat un număr din *Fortune* să citească. Pare să fie intelectuală.

— Nu e.

Deschise uşa cu geam opac de la biroul lui. Pe ea, scria numele său, *Eric J.Meecham*, cu litere negre, ferme, şi de câte ori le citea se simţea şi el mai ferm, mai energic, mai limpezit la minte.

Biroul era mic, încărcat cu mobilă, dar avea o fereastră largă, o banchetă capitonată cu piele, lungă cât o sofa, pe care puteai sta şi urmări ce se petrece pe stradă, cinci etaje mai jos, sau cerul, la o aruncătură de piatră.

Alice se uita în stradă, ţinându-şi bărbia în palmă.

Soarele dimineţii îi transformase părul în beteală, iar Meecham se întrebă dacă nu şi-l decolora niţel. Se bucură la gândul că fata era în stare de această mică înşelătorie. I se părea încântător şi feminin ca o femeie să corecteze natura.

— Bună!

Alice sări sprintenă la sunetul vocii lui şi dădu să se ridice.

— Nu, nu te mişca, spuse Meecham. Ce frumos arăţi!

— Serios?

— Sunt gata să te angajez să vii aici şi să stai cu ora.

Alice îl privi fără să zâmbească.

— N-aş vrea să-mi mai spuneţi amabilităţi.

— De ce nu?

— Mă jenează, mă face să cred că sunteţi un om obişnuit. Oricine poate spune amabilităţi, nu-s decât vorbe goale.

— Eşti supărată fiindcă te-am făcut să mă aştepţi.

— Poate, spuse ea puţin supărată.

Avocatul se aşeză alături, pe prichiciul ferestrei.

— N-ar trebui să fii supărată.

— Am pândit să vă aud paşii. E semn rău, nu?

— Foarte rău.

Îi luă mâinile şi i le strânse la piept. Se uitară împreună ca îngerii de pe un nor la strada de dedesubt, îndepărtată şi senină.

Alice se desprinse cea dintâi.

— Natural, n-are niciun sens.

— Natural. Ce n-are sens?

— Ştiţi... Chiar dacă aveţi aceleaşi sentimente ca mine. Totul e împotriva noastră. Nu-mi place oraşul, clima e oribilă şi sunt atât de departe de acasă. Nu sunteţi prea tânăr şi se spune că un bărbat cu cât e mai în vârstă, cu atât se adaptează mai greu menajului. Natural, n-are sens.

— Natural.

— Nu trebuie să repetaţi mereu acest cuvânt.

— De acord cu tine. Dar ce să fac, eşti o fată atât de inteligentă! Fireşte, mai sunt şi alte criterii, de care n-ai pomenit. Mai întâi, nu ştii să găteşti. Pe urmă îţi decolorezi părul.

De unde ştiţi? Oricum, e doar uşor decolorat.

— Apoi, bătrânul meu unchi James era ţicnit. N-am nici măcar casă. N-am mulţi bani şi...

— O, Meecham...

— Am uitat ceva ?

— O, Meecham, te iubesc.

— În clipa asta cred c-ar trebui să te sărut, dacă n-aş fi cu un picior în groapă.

— N-am spus că eşti cu un picior în groapă. Am spus că nu eşti foarte tânăr şi maleabil şi...

— Primesc scuzele.

O luă în braţe şi o sărută îndelung, de pavea n-ar mai fi sărutat nicio fată mai înainte, atât era de ciudat şi de perfect acest simţământ.

Alice stătea foarte solemn.

— Am să te iubesc veşnic, Meecham.

— N-ar fi rău. Eşti fericită?

Alice clătină din cap.

— Dar bine, pentru numele lui Dumnezeu, exclamă el disperat, de ce nu eşti?

— Pur şi simplu, nu sunt fericită. Mă simt îngrozitor.

— Dar, pentru...

— N-am ce-i face. Toate poveştile acelea dulcege scrise despre dragoste, şi uite cum mă simt *eu,* absolut îngrozitor. Sufăr, îmi simt stomacul gol, de parcă aş mânca la nesfârşit, atât că nimic nu mă satură, iar vederea mâncării îmi face greaţă. Am să mor probabil de foame. Oricum sunt şi prea slabă.

— Nu eşti prea slabă. Eşti perfectă.

— Nu, nu sunt. N-am o siluetă grozavă, ştii?

— Nu prea mă pricep.

— Arăt oribil în rochie de seară, fără bretele. Am încercat o dată una într-un magazin. Mi se văd claviculele.

— Culmea e că mie îmi plac la nebunie claviculele care se văd. Am dezvoltat un adevărat complex...

— Ştii la ce mă refer. Vreau să fiu perfectă pentru tine. Aş vrea să fiu perfectă şi toate lucrurile să fie perfecte.

— Dacă şi tu şi toate celelalte lucruri ar fi perfecte, nu te-ai mai uita a doua oară la mine.

— Ba da, răspunse ea cu pasiune. Te iubesc prea mult.

— Oraşul nu e atât de rău. Există regiuni cu climă şi mai neplăcuta şi n-ai decât să te duci acasă când vrei să-i vezi pe ai tăi...

— Ştiu.

— Putem aranja. Nimic nu se aranjează de la sine.

Alice ridică privirea spre el, încă palidă şi încă solemnă.

— Iar pe deasupra, eşti simpatic, nu-i aşa?

— Aşa cred şi eu câteodată. Dar nu prea des.

— Clima... e un lucru cu care te obişnuieşti, nu? Şi sunt sigură că-i foarte frumos aici primăvara, nu?

— Foarte frumos.

— Pretutindeni pomi înmuguriţi şi boboci de flori. Cred că asta o să-mi placă cel mai mult.

— Sunt sigur.

— Oricum, nu mai mă simt atât de singură.

— Îmi pare bine.

Îi ridică părul ca beteala şi îi sărută unduitura cefei. Cu buzele lipite de pielea ei, i se păru că iubeşte toate femeile, tocmai fiindcă o iubea pe Alice.

— N-am avut nici măcar o întâlnire, spuse ea. Nu-i ciudat,Meecham?

— Ba da.

— N-am avut prilejul să ne îndrăgostim. Ce s-a întâmplat? Cum a fost cu putinţă?

— Dac-aş şti, m-aş duce şi aş spune la toată lumea.

Soneria de pe birou zbârnâi brutal şi neaşteptat, ca un deşteptător care te trezeşte din vis.

Meecham se aplecă şi deschise interfonul.

— Da.

— La telefon e o doamnă Hamilton, spuse doamna Christy. Vreţi să vorbiţi cu ea?:

— Nu vreau, dar am să vorbesc.

— Perfect, aveţi legătura.

Închise interfonul şi întinse mâna după telefon. Alice îşi lăsă mâna pe braţul lui ca să-l oprească.

— A spus că-i... doamna Hamilton?

— Da.

— Spune-i că nu sânt aici. Spune-i că nu m-ai văzut şi că n-ai auzit de mine.

— Foarte bine, dacă aşa vrei. Ridică receptorul.

— Alo!

— Domnule Meecham, aici e doamna Hamilton. Ce mai faci?

— Bine. Dar dumneavoastră?

— Bine şi eu. Totul e bine. Buna ei dispoziţie suna atât de fals încât se întrebă dacă situaţia era atât de bună pe cât voia tonul ei s-o arate. — Se pare că legătura e proastă, domnule Meecham. Vreţi să vorbiţi mai tare?

— De acord.

— De fapt, am o mică îngrijorare. Cred că e absurd să te necăjeşti din pricina unei fete inteligente cum e Alice. Dar se întâmplă ca şi cei inteligenţi să facă şi să spună prostii, nu?

— Uneori.

— Ai văzut-o cumva azi-dimineaţă?

— Nu, n-am văzut-o. Se uită peste birou la Alice. Se aşezase iar pe prichiciul ferestrei, cu ochii ei mari şi neliniştiţi aţintiţi asupra lui. Îi zâmbi încurajator, dar fata nu-i întoarse zâmbetul. — Ce vă nelinişteşte, doamnă Hamilton?

— Poate că n-am motiv. Nu sunt sigură. Alice se poartă ciudat.

— Cum adică?

— E greu de... Ei bine, cred că mă evită. Azi-dimineaţă, de pildă, a plecat de acasă fără să-şi ia micul dejun, fără să spună cuiva o vorbă. Pur şi simplu a dispărut.

— Probabil că e în centru, după cumpărături.

— Atunci de ce nu mi-a spus unde pleacă? Desigur, ar fi fost lucrul cel mai firesc. Luam micul dejun în sufragerie, împreună cu Virginia şi Paul, iar Alice a ieşit pe uşă şi de-atunci n-am mai văzut-o. Ciudat, nu?

— Totul pare ciudat până se explică.

— În afara celor din familie, dumneata eşti singurul pe care îl cunoaşte în oraş. Mi-a trecut prin minte c-ar putea să vină la dumneata, dacă se întâmplă ceva... dacă ar fi preocupat-o ceva.

— Ce s-o preocupe?

— N-am nici cea mai vagă idee. Era o afirmaţie fermă, şi totuşi neconvingătoare.

— S-ar putea să vină aici. Dacă are să vină, am să vă anunţ.

— Îţi mulţumesc. Îţi dai seama că ţin foarte mult la Alice, e o fată foarte scumpă. Se opri. O pauză semnificativă, îşi spuse Meecham, şi aşteptă să audă cuvântul *dar*... Cuvântul veni.

— *Dar* n-am angajat-o ca să fugă în chipul acesta.

Sublinie cu mare grijă *angajat-o*, de parcă ar fi vrut s-o pună pe Alice la locul ei, îşi spuse Meecham, pe care îl indispuse tonul; dar, mai puternic decât indispoziţia, era sentimentul că doamna Hamilton era o femeie disperată, care luptă cu spatele la zid împotriva unor umbre invizibile pentru Meecham şi a unor siluete pe care nu le recunoştea. Se gândi la doamna Loftus pierdută în lumea ei crepusculară, unde totul era o umbră, iar siluetele se vedeau difuz şi vag. Cele două femei nu aveau comun

decât disperarea. Şi totuşi, undeva, parcă, într-un punct oarecare, lumile lor diferite se ciocniseră ca nişte planete rătăcitoare; una din ele îşi pierduse o parte din substanţă, iar cealaltă pleznise în două.

— Domnule Meecham, eşti încă la telefon?

— Da.

— O să mă anunţi dacă apare Alice?

— Am să vă anunţ. La revedere.

— La revedere, domnule Meecham.

Meecham aşează receptorul la loc pe birou, îl privi gânditor apoi mută telefonul cu un centimetru mai la dreapta.

— Ar fi trebuit să-i spui că te duci după cumpărături.

— N-am vrut să dau ochii cu ea.

— De ce?

— Nu mai am încredere în ea. S-a schimbat.

— De-asta ai venit atunci aici, ca să-mi spui. Că s-a schimbat?

— Nu. Alice se întoarse şi se uită în jos la strada plină de trecători.

— A venit un om s-o vadă aseară. L-am văzut şi cred că ştie că l-am văzut.

— Cine era?

— Nu ştiu. Dar sunt sigură că nu voia să-l văd, că întâlnirea trebuia să fie tainică.

— Cum ai apucat să-l vezi?

— Am auzit o lovitură în uşa de la intrare şi nu soneria, o lovitură scurtă, ca un semnal. Stăteam în pat, la mine în odaie, analizând situaţia. Când am auzit lovitura, m-am sculat ca să deschid fiindcă... ei bine, m-am gândit c-ai putea să fii tu. Alt semn rău, nu? De câte ori sună telefonul, bate cineva la uşă sau aud paşi pe trotuar, de fiecare dată când se opreşte o maşină îmi închipui că s-ar putea să fii tu.

— Din ce în ce mai rău, spuse el zâmbind. Continuă.

— Mi-am pus halatul şi papucii şi-am hol. Am ajuns până la colţul holului, şi atunci am auzit voci. M-am uitat după colţ şi-am văzut-o pe doamna Hamilton în prag vorbind cu un om, un necunoscut. Fără să vreau, mi-am dat deodată seama că spionez. Dar nu spionam şi nici nu trăgeam cu urechea. Nici măcar nu auzeam ce spuneau. Am avut sentimentul că întâlnirea era oarecum ciudată şi că omul n-ar fi trebuit să fie acolo la acea oră din noapte.

— Ce oră era?

— Aproape unsprezece.

— Unde se aflau ceilalţi din casă?

— Carney doarme în altă parte, iar bucătăreasa era în camera ei. Are un televizor din faţa căruia nu se clinteşte. Virginia plecase cu Paul la cinema. Petrecerea dată în cinstea eliberării ei din închisoare a eşuat lamentabil. Virginia a fost îngrozitor de nervoasă, aşa că cineva a propus să mergem cu toţii la cinema.

— Cine anume a propus? ’.

— Cred că la început doamna Hamilton. Virginia a admis că-i o idee excelentă şi m-a invitat să-i însoţesc. Foarte abil din partea ei, nu?

— Foarte. Dar mă întreb în ce constă abilitatea.

— Vrei să spui că Virginia şi doamna Hamilton încercau să scape de mine în acea seară?

— Nu ştiu. E cu putinţă. E, de asemenea, cu putinţă ca Virginia să te fi invitat fiindcă a apucat-o simpatia faţă de tine. Are reacţii imprevizibile.

— N-a apucat-o nimic faţă de mine, nici simpatie, nici antipatie. M-a ignorat până s-a ivit propunerea cu filmul; atunci a încercat să fie foarte amabilă şi prietenoasă. Nu ştiu, poate că era într-adevăr amabilă şi prietenoasă. Nu-mi dau seama. Nu mai sânt în stare să-i judec pe alţii, aşa că nu pot să mă încred în...

— Nu te enerva. Îi puse mâna pe umăr ca s-o liniştească. — Ai refuzat invitaţia?

— Da. I-am spus că mă duc devreme la culcare, şi chiar m-am dus. Dar n-am putut să adorm. Mă gândeam la tine şi la ce mi-ai spus, să mă întorc acasă cât mai repede cu putinţă. Nu mă necăjea gândul că încercaseră să scape de mine în acea seară. Mă necăjea doar faptul că tu încercai să scapi definitiv de mine.

— Se pare că n-am reuşit.

— Absolut deloc.

— E cel mai plăcut eşec al meu de până acum. S-ar putea să regreţi totuşi.

— Meecham, încerc să-ţi spun ceva, am impresia că totul se învârtește în jurul nostru. Se încruntă. — Ar trebui să fiu impersonală, nu crezi f

— Neapărat. Fii impersonală.

— Eu... Atunci nu te uita la mine.

— Am înţeles. Se uită spre perete. — Continuă...

— Ei bine, au rămas în hol şi au discutat mai departe. Omul putea fi oricine, un prieten sau un agent care vinde asigurări, cărţi poştale de Crăciun, sau ceva asemănător. Dac-ar fi venit ziua nu l-aș fi remarcat, nici nu m-aş fi gândit de două ori la el. Aerul lor tainic m-a neliniştit... ora târzie, lovitura uşoară din uşă, în loc să sune, vocile scăzute şi grăbite. N-am încercat să aud ce spuneau. M-am dus înapoi la culcare. Apoi, peste câteva minute, doamna Hamilton a traversat foarte încet holul. Dacă n-aş fi tras cu urechea, cred că n-aş fi auzit-o. Nu s-a dus direct la ea în cameră. S-a oprit la uşa mea. I-am auzit până şi respiraţia, foarte grea, o respiraţie chinuită, ca a cuiva căruia i s-a tăiat aerul, care se înăbuşe. Nu cred... Nu cred totuși că se *înăbuşea.*

— Dar ce crezi?

— Că primise un şoc, un şoc puternic şi că mă controla ca să se încredinţeze dacă am văzut sau am auzit ceva.

— Dar n-ai auzit nimic.

— Nu.

— Şi n-ai zărit decât un necunoscut la uşă. Lumina din hol era aprinsă?

— Doar o lampă.

— Atunci înseamnă că l-ai văzut foarte clar.

— Numai o clipă. Era un bărbat înalt, destul de arătos, blond şi cu faţă roşcovană. Cred că avea vreo patruzeci de ani şi purta un palton verde aprins, în carouri. Nu m-am gândit până acum, dar s-ar putea să fi fost un poliţai.

— Nu-i exclus, zise Meecham. Ştia însă că nu fusese un poliţai. Îşi aminti de bărbat şi îşi aminti de paltonul verde în carouri, atârnând alături de altele în cuierul din hol, şi clătinându-se în vântul ce pătrundea prin uşa deschisă. „Soţul meu, Jim”.

Jim Hearst şi doamna Hamilton. O altă ecuaţie ce trebuia rezolvată, îşi spuse Meecham, iar fiecare ecuaţie nouă conducea la o alta, şi aşa mai departe, până la infinitul minţii omeneşti. Se simţi năucit, dezorientat, un inginer fără riglă de calcul, un chimist fără formule.

— Fireşte că era un poliţai, spuse Alice, cu voce iraţional de încântată, de parcă ar fi descoperit o ecuaţie şi o rezolvase simplu de tot, numărând pe degete. Cred c-am fost doar deprimată şi-am visat toate prostiile astea, nu?

O clipă, Meecham nu putu să-i răspundă. Fu era hotărât să-i spună despre ce era vorba, de fapt se întreba cât de mult ştia el însuşi.

— Nu, Meecham?

— Cred că da.

— Lucrurile par mult mai negre noaptea, în beznă.

— E adevărat, mai ales când eşti singură..

— N-are să-mi fie niciodată frică alături de tine, Meecham.

— Nu.

O luă în braţe. Era caldă şi moale în inocenţa ei, pasionată în dragostea ei nouă, care avea să ţină o veşnicie, să ardă în întunericul nopţii ca şi în frigul iernii.

Meecham se întrebă, cu o detaşare mai crudă faţă de el decât faţă de ea, cât are să ţină dragostea lor.

— Mai bine ai pregăti o poveste pentru doamna Hamilton, zise el.

— De acord. Ce să-i spun?

— Că te-ai dus la coafor să-ţi faci un permanent.

— Dar nu l-am făcut.

— Atunci. Du-te şi fă-l.

— Bine, spuse ea supusă. Meecham, de unde ai ştiut? Vreau să spun de unde ai ştiut că-mi decolorez părul?

— Mi-au spus păsărelele mele care spionează prin tot oraşul.

— Nu. Vorbesc serios. Cum de-ai ştiut?

— Am spus-o la întâmplare, draga mea.

— N-aş vrea să-mi închipui că ştii prea multe despre femei, spuse ea încruntându-se. Despre alte femei, vreau să spun. Nu-mi pasă ce ştii pe seama mea. Fireşte, uneori am să încerc să fiu misterioasă.

— Când ai s-o faci, îţi promit c-am să mă las păcălit.

— O, Meecham. Mă simt, mă simt zdrobită sub atâta dragoste. Crezi că fac o greşeală fiindcă îţi spun asta? N-ar trebui să te las să ghiceşti?

— E cam târziu pentru aşa ceva, răspunse Meecham. Pe deasupra, am obosit tot ghicind. Ar trebui să-mi cumpăr o riglă de calcul nouă, sau să încep, să număr pe degete, ca tine.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. O sărută uşor pe tâmplă. — Fugi şi fă-ţi un permanent.

— Când te mai văd? N-am putea să luăm masa de prânz împreună?

— Nu azi. Trebuie să mă duc la spital, să-l văd pe Loftus.

— Iar Loftus, spuse ea plictisită.

— Iar Loftus.

— De ce te duci?

— Am nişte bani care îi aparţin. Vreau să ştiu ce să fac cu ei.

— Dar de ce ţi-a dat banii! De ce te mai amesteci cu el în chestiuni d-astea?

— Nu mă amestec deloc.

Ştia totuşi că se amestecă. Se amesteca în primul rând din punct de vedere moral şi psihologic apoi, treptat, şi fizic, prins într-o reţea de legături umane. Oricum se întorcea, găsea alte noduri în reţea. Nu putea să lupte împotriva ei să scape prin argumente sau să-şi asigure scăparea plătind cu bani; fiecare nod, mai strâns şi mai încâlcit decât cel dinainte trebuia desfăcut fir cu fir — bătrână doamna, familia Garino, Virginia, şi mama ei, Margolis cel mort, Emmy Hearst şi soţul pe care îl dispreţuia, şi chiar Loftus, primul şi ultimul nod, cel mai dificil din toate.

ŞAISPREZECE

SPITALUL regional era compus dintr-un grup eterogen de clădiri noi şi vechi, cam la vreo cinci kilometri la sud de oraş.

Aşa-numitul spital al închisorii nu era un spital propriu-zis, ci o clădire din cărămidă galbenă cu două etaje, despărţită de celelalte corpuri printr-un teren lat de vreo cincizeci de metri şi printr-un gard de oţel. La început, locuise acolo familia directorului spitalului, dar întrucât se ivise necesitatea unor spaţii suplimentare pentru spital, directorul se mutase, iar casa era folosită ca pavilion

pentru bolnavii foarte contagioși, suferind de difterie sau febră tifoidă. Imunizarea dusese la o descreştere treptată a bolilor, până aproape de dispariţie, dar nu se descoperise şi o imunizare împotriva criminalităţii, iar numărul deţinuţilor din regiune crescuse considerabil. Unii din ei sufereau de boli fizice şi solicitau atenţie, alţii de maladii nervoase, ce solicitau o atenţie şi mai mare. După o serie de discuţii înverşunate, după articole de fond în ziare şi o declaraţie iritată a unui membru al congresului din localitate, care candida din nou în alegeri, autorităţile recunoscusem ca există o problemă a bolnavilor mintali.

Trecerea de la apărarea societăţii împotriva difteriei la apărarea ei împotriva criminalilor, a bastarzilor, se efectuase cu mare economie. La ferestre fuseseră scoase perdelele şi puse în schimb bare; se construise un gard; locul surorilor îl luaseră infirmierii, iar încăperea care servise pe vremuri drept birou directorului, şi mai târziu de sală pentru copii, fusese transformată acum într-o cameră cu fişiere, birou şi salon pentru infirmieri.

Pe uşă o invitaţie: *Sunaţi şi intraţi*. Meecham sună şi intră.

Infirmierul de garda şedea la un mic birou într-un colţ şi citea o fişă.

— Bună dimineaţa, Gill, zise Meecham.

Gill ridică ochii de pe fişa şi se încruntă.

— Cum ai trecut de poartă?

— Portarul e un vechi prieten de-al meu.

— Avem regulament, Meecham, ştii bine.

— N-am călcat regulamentul.

Meecham îl cunoştea pe Gill de mai bine de un an. Infirmierul era un tânăr îndesat, foarte preocupat de boli. Era singurul angajat al spitalului dispus să asculte cu mare interes plângerile şi simptomele fiecărui pacient aflat în grija lui. Se bucura deci de o largă popularitate, fiind mult mai folositor decât îşi putea închipui. Urechea atentă a lui

Gill receptase durerile de cap şi crampele stomacale, atacurile de astmă şi cardiospasmele şi multe temeri se domoliseră în faţa ochilor săi căprui şi umezi.

La cererea lui fusese transferat la spitalul închisorii, deoarece dorea să studieze corelaţia dintre crimă şi boală. Era foarte conştiincios în îndatoririle lui; ţinea un carneţel unde îşi nota tot felul de date medicale şi simptome, ca şi observaţii asupra pacienţilor. Deocamdată nu trăsese nicio concluzie, în afara faptului că prizonierii erau în general mult mai liniştiţi şi se plângeau mai puţin de durerile lor decât bolnavii din alte pavilioane.

— Vreau să-i vorbesc numai o clipă, zise Meecham.

Gill pipăi stetoscopul pe care îl purta la gât. Îi aparţinea, îl cumpărase cu o săptămână în urmă, iar un intern îl învăţase cum să-l folosească şi cum să asculte cu el. Îl purta foarte mândru şi plin de importanţă, ca pe un colier de diamante.

— Ţi-am spus la telefon Meecham, nu-i voie să-i faci vizite. Băiatul e grav bolnav.

Pentru Gill toţi pacienţii lui, indiferent de vârstă, erau copii, ca şi cum îmbolnăvindu-se ar fi regresat în copilărie. Meecham se întrebă dacă Gill îşi dădea seama cât era de aproape de adevăr.

— Am venit în vizită.

— Aseară a trebuit să i se facă o transfuzie. I-au luat un test când l-au adus ieri dimineaţă; am constatat că procentul de mileo… *mieloblaste* era foarte ridicat.

— Ce este o mieloblastă?

— E semn rău, oricum, foarte rău spuse Gill şi roşi. Totuşi transfuzia l-a remontat. Apoi a devenit agitat, nu se putea calma şi nu reuşea să adoarmă. Voia să discute, aşa c-am stat cu el.

— Toată noaptea?

— Desigur. N-aveam poftă să dorm; afară de asta n-am întâlnit până acum un caz de leucemie. Cred că de fapt e o

boală în răspândire, aşa că vreau să aflu cât mai multe despre ea. Când am să strâng bani, şi am să mă duc la facultate, o să ştiu o groază de lucruri, pe care ceilalţi studenţi nu le cunosc, lucruri într-adevăr precise.

— Ca mieloblastele, zise Meecham. Despre ce voia să discute aseară?

— Despre ce discută cei mai mulţi băieţi. Despre el şi despre femei.

— Ce femei?

— Mama lui, de pildă. Se pare că mama lui e alcoolică. Am observat eu deseori că alcoolismul joacă un rol în cele mai multe...

— Şi cealaltă femeie?

— Îi spunea Birdie. Era soţia lui, dar s-a purtat rău cu ea şi Birdie l-a părăsit. Ascultă, de ce vrei să afli astfel de lucruri?

— Fiindcă mă interesează. Pe tine te interesează mieloblastele lui Loftus, iar pe mine nevasta lui.

— Încerci cumva s-o găseşti?

— Doar de curiozitate, da.

— Trebuie să fii groaznic de curios ca să vrei să te duci unde e ea.

— Unde e?

— E moartă, zise Gill. A murit într-un accident de maşină la Las Vegas acum un an şi jumătate.

— A murit?

— Nu imediat. Peste câteva zile, într-un spital.

Meecham se simţi puţin ameţit şi dezechilibrat, ca şi cum unul din nodurile din reţea i s-ar fi tăiat de sub mână, lăsându-l să se bălăbăne în aer.

Birdie era moartă, murise demult. Nu dispăruse pentru o clipă după colţul străzii, ci păşise şi se topise în umbrele unor străzi stranii.

— Îmi pare foarte rău, spuse Meecham în cele din urmă.

— Te cred.

— Nu mi-a pomenit de moartea ei.

— Mie îmi spun o groază de lucruri, nu ştiu nici eu de ce.

Dar n-am auzit niciodată pe cineva vorbind aşa de mult ca Loftus aseară. Trebuie s-o fi iubit la nebunie pe femeia aia. Birdie încoace, Birdie încolo, să mă ia dracu dacă nu era să adorm de câteva ori, dacă n-aş fi stat pe un scaun aşa de tare. Partea cea mai caraghioasă e că n-a suflat o vorbă din ce pricină e aici, până nu l-am întrebat. Iar apoi am avut impresia că asasinatul i se părea o bagatelă, ca atunci când parchezi în loc interzis. Am avut câţiva psihopaţi; tot aşa se purtau. Loftus însă nu arată deloc psihopat. Afară de o anumită amnezie, ca atunci când a comis crima, e un om moral şi plin de simţul răspunderii. O cunoşti pe mama lui?

— Am întâlnit-o.

— Din câte am auzit, e un adevărat caz clinic, nu? Ştii, am reflectat azi-dimineaţă şi îmi spuneam că atunci când o să am destui bani şi am să merg la facultate, n-ar strica să mă dedic psihiatriei.

N-am prea multă învăţătură, ce-am cules pe ici, pe colo, dar dumneata, care eşti un om instruit, nu crezi că psihiatria e de mare viitor?

— Poate folosi tuturor niţel.

— La asta mă refeream Când au să ajungă să ţină în eprubetă toate bolile fizice, eu am să rămân cu psihiatria mea, şi n-am să şomez.

— Am să fiu primul tău pacient, dacă mă laşi să-l văd pe Loftus, zise Meecham.

— Nu pot, Meecham. Băiatul e bolnav. E serios bolnav, nu ca unul din prefăcuţii de aici.

— Ştiu.

— În afară de asta, doarme. I-am dat un sedativ acum trei ore.

— Am să aştept, zise Meecham. Se aşeză pe marginea

biroului şi îşi aprinse o ţigară. Dacă e atât de bolnav încât nu poate să vorbească, perfect, îţi promit că n-am să-l întreb nimic. E destul de rezonabil ce-ţi propun, nu? La urma urmei, vederea mea nu-i de natură să-l sperie de moarte. Am să intru uşurel şi, dacă doarme, ies tiptil. Unde-i?

— În camera însurăţeilor, spuse Gill.

Denumirea de „camera însurăţeilor" pierduse demult orice urmă de umor, devenind o expresie comună, folosită pentru a desemna singura cameră de o persoană din clădire, unde erau ţinuţi pacienţii foarte grav bolnavi sau cei de la reanimare.

— Îţi baţi grozav capul, doar de curiozitate, nu?

— Uneori.

— Pentru cine lucrezi?

— Numai pentru mine.

— Atunci să mergem. Să văd dacă s-a deşteptat.

— Mulţumesc, Gill. Vino la biroul meu pe la jumătatea lui februarie şi-am să te ajut să-ţi calculezi impozitul pe venit.

— Pe cine vrei să duci! Gill vârî mâna într-un sertar şi scoase un inel cu chei. Nu era atât de mare ca cel al domnişoarei Jennings, de la închisoarea ţinutului, dar avea mai multe chei, de toate mărimile şi formele. — Ştii că mi se face silă să tot încui peste tot. Încuie uşile, încuie ferestrele, încuie closetul, încuie termometrele, alcoolul de frecţii, farfuriile, până şi lingurile.

Meecham îl urmă la uşă.

— De ce şi lingurile?

— Acum câţiva ani au adus aici un tip, bătut-măr într-un scandal de familie. A încercat să se înăbuşe, înghiţind coji de portocale şi împingându-le pe gât cu o lingură. Aşa că adio linguri şi portocale.

Descuie o uşă care dădea pe un coridor lung şi strâmt. În ciuda soarelui, a aerului, a vopselei şi a

dezinfectantelor, mirosul de lemn putred stăruia în casa veche. Bântuia de-a lungul coridorului, în susul şi în josul scării, ca stafia neliniştită a directorului, căutându-şi urmele.

La primul etaj se aflau patru camere. Trei dintre ele aveau uşile scoase şi înlocuite până la toc cu grilaje, confecţionate din acelaşi material ca şi gardul care împrejmuia curtea.

Din dosul unui grilaj un om începu să geamă cuprins de o disperare neaşteptată.

— Încetează, Billings, zise Gill prietenos, şi se opri în faţa celulei lui. Fii băiat cuminte.

Băiatul era un negru bătrân, cu o barbă pătată de tutun şi cu un păr alb, ce-i atârna până la umeri.

— Prunele alea de la micul dejun mi-au căzut greu în stomac, ca nişte bile de biliard.

— Vorbeşte frumos. Ultima oară când te-au adus aici vorbeai de parcă ai fi fost student la Yale.

— Prunele mi se mişcă în burtă.

— Am să-ți dau imediat ceva.

— Ascultă. Vino încoa şi ascultă, băiatule alb.

— Acum nu pot, Billings. Am treabă.

— Ascultă. Sunt un păcătos. Prunele mi se mişcă în burtă. O, Isuse, opreşte-le, fă ca bilele de biliard să nu se mai ciocnească în burta mea.

— N-ai bile de biliard în burtă, zise Gill. Ai gaze.

— Nu-s decât un negru bătrân, Isuse, dar am să mă rog la tine. Vor să mă tundă, să-mi taie barba, să-mi ia ce-i al meu prin lege, spunând că am păduchi. N-am avut, Doamne, niciodată păduchi, n-am decât bolboroseala asta din burtă.

— N-ai auzit, Billings? Toată lumea poartă azi părul scurt, până şi femeile.

— Băiatule alb, ai să te zvârcolești în focul iadului, iar eu am să mă urc călare la cer.

Bătrânul negru se răsuci pe patul lui, cu faţa la zid şi îşi reluă gemetele joase şi melodioase.

Gill se îndepărtă dând din umeri; îşi continuă drumul pe coridor.

Cea de-a patra cameră îşi păstrase uşa originală de lemn de stejar, dar în ea fusese scobită, la înălţimea ochiului o mică gaură rectangulară pentru observaţie. Gill se uită prin ea mai înainte de şi descuia uşa.

Obloanele fuseseră lăsate, iar camera era aproape cufundată în întuneric, aşa încât singurele obiecte vizibile rămăseseră cele de culoare deschisă: patul, chiuveta, o ladă de gunoi acoperită, un scaun alb, răsturnat într-un colţ, iar deasupra scaunului chipul lui Loftus. Crescuse imens în timpul nopţii. Faţa îi ajungea aproape până la tavan.

Bătrânul negru gemea şi-l chema pe blândul Isus, Gill răsufla ca un cal obosit, iar de geam se lovira niște crăci.

Gill traversă încăperea şi trase obloanele. Apoi se duse în colţ şi atinse una din mâinile lui Loftus, ce atârnau. Loftus începu să se bălăbăne foarte încet, ca şi cum l-ar fi legănat un vânt slab.

— Nu-i vina mea, zise Gill. Dacă ţin morţiş să moară, n-ai cum să-i împiedici. Nu-i vina mea. I-am dat sedativele, a promis că le ia şi a zis c-o să doarmă.

„Şi-a ţinut în parte promisiunea”, reflectă Meecham, dar cele două capsule galbene se găseau încă pe masa de metal de lângă pat.

— Băiatule alb! Eşti acolo, băiatule alb? Am vorbit cu bunul Dumnezeu, băiatule alb, şi mi-a spus că eşti un păcătos, a spus că n-ar fi trebuit să-i dai unui biet negru prune la micul dejun. Mă asculţi, băiatule?

— Cum aş fi putut să-l opresc? zise Gill. Cum aş fi putut ? Poate că azi-noapte, în timp ce vorbea, făcea planuri, se uita primprejur să vadă de ce să se folosească.

Odaia nu conţinea niciun obiect ascuţit sau tăios, nimic

care să poată fi rupt, ca să formeze o muche ascuţită. Până şi becurile erau la o înălţime inaccesibilă. Loftus însă, ca mulţi disperaţi, găsise o soluţie. Desfăcuse mânerul de sârmă împletită al lăzii de gunoi şi-l legase de gaura de aerisire, din zid, aproape de tavan. De mâner legase o fâşie ruptă din pătura cenuşie a spitalului, de pe pat. Se urcase pe un scaun şi îşi legase celălalt capăt al fâşiei împrejurul gâtului. Stătuse astfel un minut sau două, sau poate chiar o oră, înainte de a împinge scaunul cu piciorul.

Murise liniştit, fără să se zbată. Pe zidul alb din spatele lui nu se vedeau urme de picioare, lovituri disperate, datorită sforţărilor de a se sprijini de zid pentru a uşura apăsarea din jurul gâtului. Pe gât nu se vedeau zgârieturi şi urme de unghii. Părea că murise datorită doar voinţei, mai înainte ca frânghia să-i fi tăiat răsuflarea.

Faţa nu i se decolorase şi, deşi ţinea gura uşor deschisă, limba nu-i ieşea din gură. Arăta foarte liniştit, ca şi cum lunga noapte de care se temea se împlinise frumos, iar visele erau plăcute. Umbrele acestei nopţi nu ascundeau spaime, iar căile ei erau aceleaşi căi stranii pe care se plimbase şi Birdie.

— Te aud, băiatule alb, te aud vorbind şi şoptind. Îngenunchează şi roagă-l pe bunul Isus să te scape de diavolul din tine, fiindcă stai acolo şi vorbeşti în şoaptă despre maţele unui sărman negru.

Gill se întoarse brusc şi urlă spre uşa deschisă:

— Gura! Gura! Ţi-am spus!

— Şopteşti şi râzi...

— Gura, blestematule!

— Blestemi, ţipi şi vorbeşti în şoaptă...

— Am să vin şi-am să-ţi sparg ţeasta, blestematule!

— Ameninţi, ameninţi un biet bătrân plin de păcate şi păduchi, şi care o să fie tuns. Îngenunchie, băiatule alb, şi roagă-te lui Dumnezeu să te izbăvească de diavol.

Gill rămase cu pumnii apăsaţi pe coaste, iar mâinile i se

înălbiră.

— Foarte bine, Billings, zise el în sfârşit. Am îngenunchiat şi-am scăpat de diavol.

— Zi, aleluia!

— Aleluia! zise Gill, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe faţă. Aleluia!

ŞAPTESPREZECE

STRADA se afla la cinci etaje mai jos, dar cerul părea mai aproape decât dimineaţă. Acum, la asfinţit, pe fereastra biroului lui Meecham, apăsa o masă informă şi schimbătoare, de culoarea pielii învineţite.

Terminându-şi lucrul, doamna Christy plecase. Telefonul sună. O notă bătută la maşină stătea proptită de lampa de pe biroul lui Meecham, iar avocatul o citi înainte de a întinde mâna după telefon.

E.J.M.: Au telefonat următorii: 11,35 — Cordwink; 12,10 — doamna Hamilton; nu a lăsat niciun mesaj; 1,15 — domnul Geo Loesser; va telefona din nou; 1,40 — Checker Cab, cererea pentru o nouă judecată a fost respinsă; 3,10 — domnişoara McDaniel nu găseşte copia după testament; 3,15 — Curăţătoria Sweeney, covorul va intra neapărat la apă şi refuză să plătească despăgubiri; 3,45 — doamna Alistair, în chestiunea actelor de proprietate; 4,05 — domnul Loesser, să-i telefonaţi la 5—5988, înainte de ora şase; 4,33 — domnul Post nu va veni mâine, L.E. Christy.

Ridică receptorul.

— Alo, Meecham la telefon.

— Aici e George Loesser, domnule Meecham. Poate că mă înşel, dar cred că ne-am întâlnit acum un an sau doi la o adunare la Chicago. Loesser vorbea cu o voce subţire şi nervoasă, cu un uşor accent din New England. — Îţi aduci aminte?

— S-ar putea, răspunse Meecham. Să venim la chestiuni mai recente.

— Absolut. Ei bine, acum lucrez la o firmă din Detroit, „Lewenstein, Adler şi Brich". Mă aflu aici pentru că a trebuit să întâlnesc o clientă la aeroport azi-dimineaţă şi s-o conduc în oraş. Clienta ţine morţiş să te întâlnească.

— Ca avocat?

— Nici vorbă, replică Loesser înţepat. Firma mea se ocupă cu toate afacerile ei. E o chestiune cu totul diferită, una personală. Vrea să vorbească cu dumneata, pentru că şeriful a pomenit numele dumitale în legătură cu Virginia Barkeley. Te-ai ocupat de afacerile doamnei Barkeley, nu?

— O vreme.

— Clienta mea a Lily Margolis.

— Ah!

— S-ar putea să ştii, în momentul morţii domnului Margolis se afla la Lima în vizită la sora ei.

— Da, ştiam.

— S-a întors de îndată ce-a putut. A discutat cu şeriful azi-dimineaţă şi puţin după-amiază. Fireşte, n-a avut multe să-i spună. A fost doar p formalitate.

— Dacă a discutat cu Cordwink, de ce mai vrea să mai vorbească cu mine?

— Sincer, nu ştiu nici eu. Loesser părea cu adevărat nedumerit. — Probabil din curiozitate. Cordwink nu i-a spus prea multe, şi ştii cum sunt femeile, le plac amănuntele, nu se plictisesc niciodată de ele. E de neînţeles, fireşte, în cazul lui Lily. Nu s-a mai lovit până acum de aşa ceva. A dus o viaţă foarte tihnită, s-ar putea spune, iar afacerea asta a fost un mare şoc pe plan emotiv,

mai ales din pricina copiilor. Desigur, am făcut tot ce-am putut pentru ca nici ea şi nici copiii să nu fie pomeniţi în ziare.

— Am observat că s-a ocupat cineva de asta.

Loesser avusese succes. Nicio poză sau vreun instantaneu de-al lui Lily Margolis sau de-al copiilor ei nu apăruse în vreun ziar, şi nu se pomeniseră decât foarte puţine fapte despre viaţa ei personală.

Se pare totuşi că nu prea aveau ce să pomenească; Lily Margolis era una din acele femei şterse şi virtuoase, interesate doar de creşterea copiilor şi de treburile casnice. Meecham întâlnise foarte multe femei de acest gen şi uneori aerul lor şters şi chiar virtutea lor era doar o pojghiţă, un strat subţire de gheaţă, peste un râu primejdios de trecut.

— Părerea mea în această problemă, zise Loesser, este că ar fi preferabil sa uite întreaga chestiune. De fapt, îţi telefonez acum împotriva voinţei mele. N-am voit s-o fac, şi nici nu cred că se realizează ceva răscolind amănuntele sordide. Dar Lily a insistat. Dacă vii şi discuţi cu ea, vei fi, desigur, răsplătit pentru timpul pierdut...

— Îţi dai seama că afacerea s-a închis.

— Evident. Întrucât tânărul s-a sinucis azi-dimineaţă...

— Cum ai aflat?

— Destul de ciudat: Lily era în biroul şerifului când s-a comunicat telefonic. N-a putut să n-audă. Loesser tuşi, dar tuşea lui semăna mai mult a tic nervos, decât a tuse adevărată. — Am înţeles că erai prieten cu acel tânăr.

— L-am cunoscut.

— E o afacere deosebit de tristă, mai ales pentru Lily şi cei doi copii. Din fericire, au rămas cu o situaţie materială bună. Unul din puţinele lucruri inteligente făcute de Margolis în viaţă a fost să contracteze o asigurare serioasă.

— Îndemnizaţia dublă[2] a vindecat multe inimi zdrobite.

— Fireşte, şi de ce nu? îi luă Loesser apărarea.

— De ce nu, într-adevăr. Meecham se uită la ceasul de pe birou: 5,10. Am să fiu încântat s-o văd pe doamna Margolis. Când?

— Astă-seară după cină, dacă-ţi convine. Sau chiar acum dacă preferi.

— Ar fi mai bine acum.

— În clipa aceasta sunt acasă la Lily. Ştii unde se află Lancaster Drive, aproape de terenul de golf?

— Da.

— Numărul 1 206, o casă în stil colonial, în verde şi alb, ai s-o remarci. Copiii s-au jucat toată după-amiaza, şi-au făcut nişte oameni de zăpadă la intrarea în alee.

— Am să fiu acolo în douăzeci de minute.

Lampa era îndreptată asupra porţii, iar oamenii de zăpadă stăteau ca nişte statui funebre de o parte şi de alta. Loesser se înşelase în privinţa lor. Nu erau bărbaţi de zăpadă. Unul era o doamnă, având peste pieptul voluminos un şorţ trandafiriu şi mototolit, şi legată la cap cu un batic, pentru a-i ascunde chelia. Unul din ochii de cărbune îi căzuse din orbita ce se înmuiase. Avea nas de vrăjitoare, făcut dintr-un morcov şi gură umedă, dintr-o sfeclă, iar în piept era înfipt un ţurţure lung, care picura şi lucea în lumină ca un stilet cu mânerul bătut în pietre preţioase. Doamna de zăpadă părea conştientă de rană; gura ei de sfeclă era îndurerată, iar singurul ochi privea fix şi disperat în noapte.

Meecham apăsă pe accelerator şi roţile maşinii se învârtiră un moment în zloată, apoi înaintară. Aleea urca destul de abrupt şi nu fusese curăţată de zăpadă. Ca, de

---

2 Formulă contractuală a societăţilor americane de asigurare pe viaţă, care prevede că în caz de asasinat, familia victimei primeşte o sumă dublă faţă de cea contractată.

altfel, nici treptele casei sau veranda cu stâlpi albi. Pretutindeni se-auzea cum picură, ca într-o seră.

Aproape fiecare fereastră era luminată şi larg deschisă, ca şi cum camerele ar fi fost aerisite după o perioadă de boală.

Loesser personal deschise uşa. În contrast cu vocea lui la telefon, nervoasă şi ascuţită, era un bărbat cu o faţă rotundă ca luna, vânjos, de peste patruzeci de ani, cu un surâs care apărea şi dispărea cu precizia unui semafor de circulaţie. Avea maniere de avocat de tribunal şi un fel de a vorbi fără să-şi privească interlocutorul, de parcă şi-ar fi îndreptat cuvintele către un juriu nevăzut şi extrem de pretenţios.

— Îmi pare bine c-ai venit, Meecham. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna. — Dă-mi paltonul. Servitoarea e sus cu copiii.

Luă paltonul lui Meecham şi îl atârnă într-un mic dulap în peretele din hol. Meecham observă că dulapul era gol, cu excepţia unei perechi de şoşoni de copil.

— Lily n-a avut încă timp să despacheteze sau să aranjeze prin casă, zise Loesser. De altminteri, sunt vărul ei, în cazul când te întrebi ce caut în povestea asta.

— Nu m-am întrebat foarte tare.

— Nu? Aşa am avut impresia. De fapt, spuse el şi se trase de cravată, de fapt am asistat-o pe Lily în toţi anii ei nenorociți de căsătorie.

Era genul de remarcă ce cerea un răspuns: *A, da? Ce interesant*, *Oare? Frumos din partea dumitale, amice. Ce om de încredere!* Meecham se mulţumi să scoată un sunet confuz.

— Ei bine, Lily te aşteaptă în birou, spuse Loesser. E singura cameră din casă care nu miroase a naftalină. Vila a fost închisă, ştii.

Biroul nu era ceea ce se aşteptase Meecham judecând după nume — un sanctuar cu pipe şi cărţi, pentru un

bărbat — ci o cămăruţă în partea de sud-est a casei, mobilată pentru lucru, şi nu pentru odihnă. Înăuntru se aflau o maşină de cusut, o tablă de scris, un mic război manual, un manechin de croitoreasă, ca şi o masă de lemn lunga şi nevopsită, plină de jucării de copii. Pereţii erau acoperiţi cu desene de copii, în cărbune şi acuarele, ca şi de picturi cu degetul, unele atârnând înrămate de cornişă, iar altele prinse de perete în pioneze. Desenele erau toate semnate, cele mai multe chiar.pe mijloc: *Ann M. s*au *Georgie.*

Activitatea din încăpere îi dăduse un aer de dezordine plăcută. Lily Margolis nu avea însă nimic dezordonat în persoana ei. Era o femeie subţirică, musculoasă şi tânără, îmbrăcată într-un taior de tweed, în nuanţe de albastru, care se asociau de minune cu ochii. Părul şaten era tăiat scurt, în rânduri de bucle atât de uniforme, încât părea că le-a cântărit şi măsurat pe fiecare înainte de-a apărea în public. Avea faţa foarte bronzată, astfel că ochii păreau, prin contrast, foarte strălucitori şi limpezi, iar dinţii foarte albi. Trăsăturile erau banale, dar taiorul de tweed ales cu grijă, ca şi tenul la fel de grijuliu bronzat, îi dădea o înfăţişare izbitoare.

Repetă cuvintele lui Loesser, dar accentul ei din New England se dovedi mai puternic decât al lui, ca şi cum ar fi încercat în mod premeditat să-şi manifeste dispreţul pentru Middle West.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră că aţi venit, domnule Meecham. Vă rog să luaţi loc. George, vrei să fii aşa de gentil să ne aduci ceva de băut?

Loesser se ridică ascultător, dar păru uşor jenat când, odată ajuns la uşă, se întoarse ca să-i arunce doamnei Margolis o privire: „nu-ispune-nimie-interesant-până-ce-nu-mă-înţorc.

Lily Margolis se aşează la loc pe banca de lemn, de lângă tabla de scris, unde stătuse înainte de-a se ridica pentru a-l

primi pe Meecham. Se aşează ţeapănă şi dreaptă, cu tocurile de la pantofi bine înfipte în covor şi cu mâinile mari şi pricepute strânse pe genunchi.

— Vedeţi, domnule Meecham, nu prea îmi dau seama ce s-a întâmplat, şi nici de ce. Totul e confuz şi încurcat. Parcă aş încerca să pricep coşmarul altuia.

Coşmarul altuia, remarcă Meecham, nu coşmarul ei. Afirmaţia se potrivea cu ideea pe care şi-o formase înainte asupra ei. Lily Margolis părea să sufere de schizofrenia profesională a secretarelor perfecte, o purtare care rezolva orice, combinată cu o încredere deplină în propria ei superioritate. *Da, patroane*, pe de o parte, *ce tip stupid,* pe cealaltă. Poate nu era o soţie perfectă.

Se aplecă uşor spre Meecham, dar fără să-şi îndoaie spatele.

— Am dus copiii la Lima ca să-şi petreacă acolo Crăciunul cu sora mea — soţul ei e inginer de mine. Nu trecuseră două săptămâni, când am primit vestea că soţul meu a suferit un accident. O formulare delicată, nu credeţi, pentru ceea ce s-a întâmplat?

— Văd că aţi suportat bine şocul, spuse Meecham.

— Când ai trecut prin atâtea şocuri ca mine în ultimii opt ani, unul în plus aproape că nu mai contează. Pot să încasez ca un boxer bătrân. Zâmbi, fără amărăciune, fără să trădeze vreun sentiment. — Am trăit cu atâta incertitudine… Acum, cel puţin, lucrurile s-au aranjat. Nu trebuie să mă mai întreb unde o fi Claude sau ce-o fi făcând. Nu mai e cazul să hotărăsc dacă trebuie să divorţez de dragul copiilor, sau să nu divorţez, tot de dragul copiilor. Soarta a intervenit şi a pus capăt luptei, ca un arbitru. Nu-mi pare rău şi nici n-am să mă prefac că-mi pare rău. Claude a fost un prost fără pereche. Numai un prost fără pereche...

Se opri, dar ideea era limpede; numai un prost fără pereche putea să fie asasinat. Într-un fel, Meecham îi dădu

dreptate; victima ca şi asasinul, avuseseră la dispoziţie, o oarecare alegere a sorţii, o alegere a împrejurărilor.

Loesser se întoarse cu o carafă cu Martini. Îi turnă un pahar lui Meecham, apoi îşi turnă şi lui unul.

— Iertaţi-mă, domnule Meecham, spuse Lily Margolis, eu nu beau.

— Îi face rău, explică Loesser.

— Nu-mi face câtuşi de puţin rău, George. Aş vrea să nu mai spui asta la toată lumea.

— Dar îţi face într-adevăr rău. Eu am...

— George, *dragă,* ce-o să creadă domnul Meecham despre noi, dacă ne complăcem într-o ceartă stupidă de familie?

Loesser se uită lung şi cu un zâmbet vag împietrit la peretele din dosul ei. *Doamnelor şi domnitor juraţi, martorul afirmă că ea minte, că efectul alcoolului asupra sistemului ei nervos este extrem de primejdios şi că, de fapt, îi face rău.*

Meecham se foi jenat, pe scaun. Pe masă, chiar în faţa lui, se afla un castron cu mere ruset, iar vederea şi mirosul lor îi stârni o foame care îi răscoli stomacul. Avea impresia că venise la un banchet ca invitat să vorbească şi îşi pierdea vremea cu prezentări, în timp ce mâncarea se răcea.

Deocamdată, doamna Margolis nu-i pusese nicio întrebare în legătură cu moartea soţului ei, iar Meecham era aproape sigur că ea nici nu intenţiona; îl invitase nu ca să vorbească ci ca să asculte.

— George, nu are niciun sens să mai rămâi, spuse deodată doamna Margolis. Ai un drum lung cu maşina până acasă şi ştiu că lui Marion nu-i place să întârzii la masă.

Loesser înghiţi în sec.

— E de datoria mea să rămân. E o chestiune familială.

— Ţi-e teamă c-am să spun vreo prostie?

— Nu. Te asigur că nu.

Doamna Margolis râse şi i se adresă lui Meecham:

— Îi e teamă. Îi e teamă c-am să fac o remarcă calomnioasă la adresa Virginiei. Am s-o fac totuşi.

— Ascultă, Lily, protestă Loesser. Propun să uităm ce s-a întâmplat.

Doamna Margolis îl ignoră.

— Virginia e clientul dumneavoastră, după câte înţeleg, domnule Meecham.

— A fost.

— A pomenit de mine?

— A spus că vă cunoaşte.

— Mă cunoaşte pe mine? Îmi vine să râd. Ei bine, într-adevăr mă cunoaşte. Am avut o ceartă fioroasă înainte de-a pleca la Lima.

Loesser păru extrem de jenat.

— N-aş spune c-a fost chiar o ceartă.

— A fost o ceartă. M-a făcut mincinoasă şi a încercat să mă pălmuiască şi să mă tragă de păr, dar am apucat-o de încheietura mâinilor şi n-a reuşit. Sunt destul de voinică.

— Joacă tenis, explică Loesser. Multă...

— George, aş vrea să pleci acasă.

— Ştiu ce-ai vrea, răspunse el posac. Dar nu plec. Eşti obosită şi emoţionată şi-ai putea să-ţi rişti gâtul, fără să vrei.

— E gâtul meu.

— A fost şi al lui Claude.

— Ce lucru îngrozitor spui.

— Iartă-mă. Îmi pare rău, dar dă-o dracului, Lily, n-ai să fii atentă, afară numai... Oricum, am uitat că acolo a fost...

— Nu ajungem nicăieri cu discuţia, îi întrerupse Meecham.

— Am ajunge, dacă George ar pleca acasă.

— N-am de gând să plec, afirmă răspicat Loesser.

— Bine, atunci stai liniştit. O venă de pe tâmpla doamnei

Margolis începu să pulseze violent, bătând ritmic sub piele. — N-am avut intenţia sa mă cert cu Virginia. M-am dus la ea acasă dintr-un sentiment de datorie. Ştiam că iese cu Claude, fiindcă servitoarea mea, Rose, i-a văzut împreună la un local cu tonomat în afara oraşului. Rose se duce la doctorul Barkeley să-i facă injecţii împotriva unei alergii; a recunoscut-o pe Virginia imediat. Aşa că m-am dus s-o văd. Se juca distrat cu verigheta de aur, trăgând-o peste încheietura degetului şi înapoi. — I-am spus adevărul, că-şi pierdea vremea cu Claude, că el întreţinea o altă femeie, o întreţinea de ani de zile, poate chiar dinainte de-a ne căsători. De ani de şi ani, repetă ea. Fetele astea caraghioase ca Virginia erau doar un paravan. Le scotea la dans sau la dineu. Cu *cealaltă* însă n-a fost niciodată văzut. Era a lui... era adevărata lui dragoste.

Controlul ei ceda ca un fermoar sub o presiune prea mare.

— Adevărata lui dragoste. Nu-i nostim? Un om ca Claude să iubească atâţia ani o femeie? Stăteam noaptea trează şi mă minunam. Cum o fi arătând? Ce avea ea şi eu nu? Despre ce vorbeau împreună?

— Lasă, Lily, zise Loesser. N-ai absolut nicio dovadă că Claude o cunoştea de mai mult timp, sau că o întreţinuse, în ce-l priveşte pe Claude, ai avut întotdeauna o imaginaţie nebună. E posibil ca ei doi să fi fost doar buni prieteni.

Gura doamnei Margolis se curbă într-un zâmbet vag şi urât.

— Prieteni de şcoală. Inteligentă idee, George.

— Ce dracu, am avut impresia că domnişoara Falconer este o persoană extrem de respectabilă.

— Ai cunoscut-o? îl întrebă Meecham.

— Da, ca să zic aşa. Cu totul întâmplător, acum vreo două luni. M-am dus la magazinul Hudson la prânz să iau o carte pentru soţia mea. L-am văzut pe Claude la raionul de mănuşi şi m-am apropiat să-l salut; gândindu-mă că am

putea lua prânzul împreună, şi că aş avea prilejul să-i vorbesc despre Lily. Nu venea în oraş prea des, şi când venea mă ocolea. Ştia ce părere am despre purtarea lui, mai ales de la ultima lui aventură cu Virginia Barkeley.

Doamna Margolis se aplecase spre el captivată, ca o fetiţă care nu se plictiseşte niciodată auzind mereu aceeaşi poveste şi vrea să i se repete cuvânt cu cuvânt.

— Fireşte, nu mi-am dat seama că Claude mai era cu cineva decât când a fost prea târziu ca să mă mai fi putut retrage politicos. Mi-a prezentat-o drept domnişoara Falconer. Era o persoana înaltă, destul de oarecare ca înfăţişare şi cam de aceeaşi vârstă cu Claude. Ştiam că Lily bănuia de la o vreme că soţul ei avea o amantă permanentă, dar nu mi-a venit să cred că era tocmai această domnişoară Falconer. Nu era tipul, iar pe de altă parte, Claude n-a părut câtuşi de puţin jenat.

Doamna Margolis vorbi pe un ton dispreţuitor.

— Claude nu s-ar fi jenat, nici dacă l-ai fi prins făcând amor pe treptele primăriei. Nu poţi să jenezi un nesimţit din punct de vedere moral.

— Acordă-i cel puţin creditul unui oarecare bun simţ. Cum am spus, am avut impresia că atât el cât şi femeia erau buni prieteni. Se purtau foarte degajat şi…

— Aşa sunt amanţii.

— Da, dar domnişoară Falconer nu se potriveşte deloc rolului. Nu-i tânără şi nici atrăgătoare. E cu zece ani mai bătrână decât tine, Lily, şi nici pe departe atât de drăguţă.

— Îţi mulţumesc, spuse ea indispusă. Îţi mulţumesc foarte mult, George.

— Zău, vorbesc serios, e o femeie cu totul comună.

— Comună. Asta e tot ce ştii despre ea. Cum poţi să-ţi dai seama dacă-i comuna sau nu? Nu faptul că e comună mi se pare important… ci sentimentele pe care i le inspira lui Claude. Aşa trebuie să fie când te îndrăgosteşti, când întâlneşti pe cineva lângă care te simţi bine, care îţi

îndeplineşte dorinţele. Se uită la umbra ei de pe podea. — Eu n-am descoperit niciodată ce dorinţe avea Claude.

Loesser se apropie de ea şi o bătu prieteneşte pe umăr.

— Nu-i vina ta. Poate că Claude avea un fel de dezechilibru glandular.

— Dezechilibra glandular, spuse doamna Margolis şi izbucni în râs. Asta-i bună, Dezechilibru glandular.

— Trebuie să-ţi spun că nu găsesc nimic deosebit de râs în asta. Se întoarse cu spatele la ea şi i se adresă lui Meecham. — Ei bine, aşa stau lucrurile. I-am spus lui Lily c-am întâlnit-o pe domnişoara Falconer, iar Lily a tras pe loc propriile ei concluzii, cum fac femeile de obicei, şi a hotărât să plece o vreme din oraş. Înainta de-a pleca s-a dus s-o vadă pe Virginia Barkeley. Cunoşti urmarea vizitei.

— Da, spuse Meecham şi dădu din cap.

— Nu Sunt convinsă că ştiţi, spuse doamna Margolis.

— Aţi afirmat c-a avut loc o ceartă.

— Ăsta a fost doar unul din rezultate. Celălalt rezultat a fost asasinarea lui Claude.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că nu m-am lăsat păcălită de mărturisirea unui dezechilibrat, cu un complex de vinovăţie. Ştiu cine l-a omorât pe soţul meu, ştie şi George şi...

— Pe mine să mă scoţi din istoria asta, zise Loesser.

— Au dus-o pe Virginia la închisoare, acolo unde trebuia. De ce n-au ţinut-o?

— Fiindcă n-au putut, îi explică Loesser cu răbdare dar şi agasat. Au reţinut-o pentru cercetări, cât aveau dreptul, patruzeci şi opt de ore. După aceea trebuiau s-o acuze de crimă sau s-o elibereze. Fireşte, au eliberat-o fiindcă Loftus a dovedit că el e asasinul.

— A dovedit, George? A dovedit oare? Mestecă cuvântul, de parcă ar fi fost o gumă de mestecat, foarte gustoasă. — Multe lucruri, care nu sunt adevărate pot fi dovedite, iar

altele, adevărate, nu pot fi dovedite. Nu pot să dovedesc că soţul meu întreţinea de ani de zile o anume domnişoară Falconer, dar ştiu că o făcea, tot aşa cum ştiu că Loftus a minţit. De ce-a minţit? Fiindcă nu era în toate minţile? Pentru bani? Sau din ambele motive? L-aţi cunoscut, domnule Meecham, mi-a spus George că l-aţi cunoscut. De ce-a minţit?

Meecham se uită la castronul cu mere de pe masă.

— Nu există nici o dovadă c-a fost plătit, că era nebun sau c-a minţit.

— Nu există nicio dovadă, dar există bun-simţ. Spuneţi-mi, domnule Meecham, n-aţi fost surprins de povestea lui Loftus?

— Nu mă aşteptam, răspunse Meecham. Nu mai ştia precis cât fusese de surprins, deşi îşi amintea viu scena. Loftus, pe jumătate în dosul gardului, cu părul albit de zăpada care cădea. „Am murit de o mie de ori de frică, spuse el. O mie de morţi când şi una ar fi fost de ajuns. Ce mare ironie!” Cuvintele se învârteau în mintea lui Meecham ca nişte pietricele într-un râu.

— Cineva ştia. Cineva n-a fost surprins, zise Lily Margolis. De ce să fie surprinsă? Îl plătise. Cumpărase mărturisirea, cum cumperi de la măcelar o jumătate de kilogram de cârnaţi. Şi asta n-a cumpărat, cârnaţi! A cumpărat o mărturisire...

— Pentru numele lui Dumnezeu, linişteşte-te Lily! spuse Loesser, care începuse să transpire. Nu-ţi dai seama de seriozitatea celor...

— N-am să mă liniştesc! Am dreptul să-mi exprim o părere.

— Exprim-o atunci ca pe o părere.

— Foarte bine. După *părerea* mea, Virginia Barkeley mi-a ucis soţul într-o criză de gelozie. E un motiv obişnuit, şi pentru o femeie ca ea presupun că e destul de puternic. Are un temperament incontrolabil. Ştie toată lumea.

— Presupus incontrolabil, spuse Loesser.

— Foarte bine, *presupus*! strigă doamna Margolis. Se *presupune* că era furioasă şi geloasă şi că a reacţionat în faţa lui Claude, cum a reacţionat şi în faţa mea în ziua când i-am spus de Claude şi de domnişoara Falconer. L-a atacat, cum m-a atacat şi pe mine. După *părerea* mea! Du-te dracului, George! Du-te dracului! N-am să schimb tot ce spun, să nuanţez mereu!

— Nu rişti nimic atât timp cât mă dai pe mine dracului, zise Loesser. Continuă.

Doamna Margolis se întorsese către Meecham. În ochi îi apăruse o lucire sticloasă, ca şi cum ar fi consumat-o lent o febră de furie şi răzbunare, ce-i otrăvea de ani de zile organismul.

— Era acolo, în cameră, nu? Credeţi c-ar fi putut să doarmă după crimă? Cât e de liniştit un criminal? Credeţi că Claude n-ar fi luptat, dacă un străin l-ar fi atacat cu cuţitul?

— Nu există nicio urmă de luptă, spuse Meecham.

— Despre asta vorbeam. Nu există nicio urmă de luptă fiindcă nu a avut loc nici o luptă. Claude a fost atacat prin surprindere. Nu de un străin ca Loftus. Ci de către cineva în care avea încredere, de către, cineva care, aşa cum şi-a închipuit el, se juca doar cu cuţitul. Claude era voinic. L-ar fi putut rupe pe Loftus în bucăţi. Vă aşteptaţi să cred c-a stat pe loc şi s-a lăsat omorât?

— Atacul a fost rapid, spuse Meecham, iar soţul dumneavoastră băuse bine. Ca şi Virginia. De fapt, procentul de alcool din sângele ei era atât de ridicat, încât e îndoielnic că avea destulă forţă şi control ca să folosească cuţitul.

Doamna Margolis înghiţi în sec, cu mâna la gât.

— N-am nicio dovadă, nimic. Dar simt în suflet că ea l-a omorât. Nu ştiu cum, dar ea e răspunzătoare.

— După părerea ta, spuse Loesser.

— După părerea mea, zise ea şi îşi frecă vâna ce-i pulsa pe tâmplă.

— Eşti extenuată, Lily. Ia mai bine o cină caldă împreună cu copiii şi du-te apoi la culcare. N-a dormit toată noaptea în avion, au nimerit într-o furtună, în Sud, îi spuse el lui Meecham.

— Înţeleg.

— Fireşte, nu vede lucrurile în perspectiva lor exactă. Eu sunt convins că Loftus a dat o explicaţie perfect sinceră a afacerii, apoi s-a sinucis cuprins de remuşcări. Nu crezi la fel, domnule Meecham?

— Mi se pare rezonabil, răspunse Meecham, deşi nu era de acord nici cu versiunea excesiv simplificată a lui Loesser şi nici cu punctul de vedere subiectiv şi exagerat de fantezist al doamnei Margolis. Adevărul era undeva între aceste două extreme, ca o insulă netrecută pe hartă, între două ţărmuri. Meecham spera că într-o bună zi avea să descopere insula, cu ajutorul stelelor sau al busolei, sau dintr-un noroc chior. — I-aţi spus şerifului bănuielile dumneavoastră?

— Am avut intenţia. Dar nu m-a lăsat George. A zis c-o să-mi creeze neplăceri.

— Ce dracu, Lily! spuse Loesser şi roşi. Am vrut să spun că te expui atât pe tine cât şi pe copii unor neplăceri mai mari decât Virginia. Altă publicitate, alt scandal... Nu trebuie să ţii seama numai de sentimentele tale, ci şi de copii. Ei sunt cei mai nefericiţi în această afacere murdară.

— Şi eu am fost niţel nefericită, spuse ea sec. Ca şi Claude.

Şi foarte mulţi alţii, adăugă Meecham în gând. *Unii mai importanţi, alţii mai puţin importanţi. Gill care ar putea să-şi piardă slujba, domnişoara Falconer care şi-a pierdut iubitul, Loftus care a pierdut totul. Familia Garino, doctorul Barkeley doamna Hearst, rece şi amărâtă în durerea ei, mama lui Loftus, cumpărând bezna cu ajutorul*

unui litru de rom, urmărind trenurile ce treceau pe alături.

Se gândi apoi la femeia de zăpadă de la intrare, cu țurțurele înfipt în inimă şi se întrebă dacă Loesser n-avea dreptate la urma urmei, că totuşi copiii erau adevăraţii nefericiţi. Ei aveau să poarte cel mai mult cicatricele durerii, fără să priceapă cele petrecute.

Loesser îl întovărăşi până la intrare. Părea mult mai relaxat o dată cu încheierea discuţiei şi considerarea afirmaţiilor drept păreri şi presupuneri.

— Sper că n-ai luat-o pe Lily prea în serios, Meecham.

— Nu.

— Tragedia a dezechilibrat-o, dar e în toate minţile. Ştii cum sunt majoritatea femeilor, au emoţii directe şi clare, cum e whisky-ul. Nu suferă de mahmureală după beţie. În câteva luni are să uite de Virginia şi de domnişoara Falconer şi de rest.

— Presupun că nu te-ai dus niciodată la această domnişoară Falconer.

— Nu, dar am încercat să aflu unde locuieşte, din curiozitate. În cartea de telefon din 1950 sau 1951 din Arbana nu există trecută nicio domnişoară Falconer sau Faulkner. Cartea de telefon din 1948 menţionează o domnişoară Jemima Falconer, secretară, locuind cred pe Katherine Avenue. S-ar putea sau nu să fie aceeaşi persoană, iar pe deasupra multe se pot întâmpla în patru ani.

— Ai controlat şi în vecinătatea Detroit-ului?

— Am găsit mai multe nume ortografiate în ambele feluri, aşa că n-am ajuns la niciun rezultat. N-am avut nici timpul şi nici cheful să încerc să depistez femeia, cu atât mai mult cu cât singura dovadă a legăturii ei cu Claude era întâlnirea întâmplătoare din magazinul Hudson şi bănuielile lui Lily. Ai avut, fără îndoială, de-a face cu bănuielile femeieşti, atât la tribunal cât şi în afară. Sunt la fel de înşelătoare ca frunzele de ceai sau cucuiele.

Scoase paltonul şi pălăria lui Meecham din dulap.

— Repet, a fost drăguţ din partea dumitale c-ai venit să discuţi cu Lily. Cred că acum, după ce-a spus ce-o apăsa pe suflet, are să se simtă mai bine.

— Probabil.

— Trimite-mi nota de plată. Te rog, nu ezita. Aşa ne-am înţeles la telefon.

— Lasă, zise Meecham. S-ar putea să am nevoie într-o zi de un serviciu din partea dumitale.

— Pofteşte oricând. Am biroul în „First Naţional Building" iar adresa de acasă e la Grosse Point.

— Am să ţin minte.

Se despărţiră după o energică strângere de mână, ca doi colegi de universitate când se întorc de acasă.

Meecham traversă aleea umedă şi se sui în maşină. Merse încet, coborând panta până la poartă.

În timpul orei petrecute în casă, doamna de zăpadă se topise ca untul la soare în aerul călduţ. Ţurţurele îi mai atârna încă de inimă, cu toate că nasul şi singurul ochi rămas îi căzuseră, iar baticul stătea jilav pe capul în descreştere. Până dimineaţa, dacă vremea se menţinea la fel, avea să se prăbuşească — un morman de zloată cenuşie, nedefinită — şi, cu excepţia copiilor, nimeni n-avea să-şi mai amintească de existenţa ei.

OPTSPREZECE

RESTAURANTUL Gurton se afla pe State Street Main, între un magazin de lenjerie şi nu magazin general. Gurton se instalase acolo de treizeci de ani, bucătarul de aproape douăzeci, iar de cinci ani Meecham îşi lua masa de prânz de mai multe ori pe săptămână. Cunoştea meniurile, chelnerii, pe copiii lui Gurton şi pe copiii acestora, ca şi fiecare tablou de pe perete. Când restaurantul se închidea,

o dată pe an pentru a fi spoit, Meecham îi simţea lipsa. Îi evocam un cămin, un fel de permanenţă socială, unica de care se bucurase în viaţa lui singuratică.

Gurton ieşi în prag să-l întâmpine, mirosind violent a cuişoare, pe care le mesteca întotdeauna.

— Ce-ai mai făcut, Meech?

— Bine.

— Cineva ţi-a ocupat masa.

— În regulă, am să stau la alta.

— Am crezut că nu vii. Mi-am închipuit că eşti plecat din oraş. N-ai mai fost pe aici.

— Am avut treabă.

Gurton era uriaş. Mânca prea mult şi bea prea mult în orele libere şi singurele exerciţii pe care şi le îngăduia erau de-a se târî până la uşă ca să-şi întâmpine prietenii şi număratul banilor noaptea, când se închidea restaurantul. Îi plăcea să-şi numere banii şi lua cu el acasă suma adunată zilnic. Pentru a se apăra, avea asupra lui un revolver Colt automat. Ştia în teorie cum să-l folosească, dar era mai înspăimântat de armă decât de bandiţi. Gurton era convins că într-o bună zi, în ciuda siguranţei de la revolver, arma avea să se descarce accidental şi să-l rănească grav, sau să explodeze în buzunar şi să-l facă bucăţi. Gurton încărcase pistolul cu toate neliniştile şi temerile lui.

— Te pomeneşti în ziarul de astă-seară, spuse el.

— A, da?

— Am telefonat tuturor copiilor mei şi le-am spus: „E pomenit Meech în ziar”. Vrei să vezi ziarul?

— Nu.

— Nu-i normal. Gurton clătină din cap şi fălcile i se bălăbăniră ca o guşă de curcan. — L-am cunoscut pe tipul ăsta, Loftus, pe care l-au găsit mort. Nu după nume, dar cum i-am văzut fotografia, l-am şi recunoscut. Obişnuia să vină pe aici acum vreo doi-trei ani, cu o prietenă, o

roşcovană înaltă şi arătoasă. Stăteau şi beau cafea, n-am văzut în viaţa mea un cuplu care să bea aşa de multă cafea. După o vreme n-au mai venit şi mi-am zis că trebuie să se fi despărţit, sau să se fi căsătorit.

— S-au căsătorit, zise Meecham, Şi s-au mutat în alt oraş.

— Adevărat? Nu pomeneşte de asta în ziar.

— Au divorţat la scurt timp, iar femeia a murit într-un accident de maşină în partea de apus a ţării.

— Îmi pare foarte rău. Îmi pare întotdeauna rău când oamenii divorţează, sau nu se căsătoresc deloc, ceea ce e şi mai rău.

Meecham ştia unde bate şi încercă să evite discuţia, luând meniul.

Replica veni totuşi.

— N-are niciun sens ca un bărbat să rămână mereu singur. Ar trebui să te căsătoreşti, Meech, să faci câţiva ţânci, să dai un impuls vieţii, să ai ce lăsa de pe urma ta. Uită-te la Loftus, ce-a lăsat în urmă, eh?

— Şapte sute şaisprezece dolari.

Gurton păru dezamăgit. Nu se aşteptase şi nici nu dorise un răspuns.

— De unde ştii?

— Devii curios, Gurton.

— Am fost întotdeauna curios.

— Nu-i bine pentru afaceri. Meecham puse la loc meniul în rama de metal. — Am să iau cotlet de viţel. Îmi dai voie să telefonez din biroul tău?

— N-ai decât. Cotletele nu sunt bune, nu-i sezonul pentru cotlete de viţel.

— Nu contează.

— Asta îmi aduce aminte de ce i-a spus popa unui măcelar care s-a dus să se spovedească. I-a spus că dă lipsă la toate.

— O glumă proastă.

— Mie mi se pare nostimă, replică Gurton cu demnitate. Slavă Domnului că nu mă prăpădesc muncind, ca să-mi pierd simţul umorului ca unii.

Biroul lui Gurton era o cămăruţă la mezanin. Spre deosebire de bucătăria de la parter unde domnea o curăţenie desăvârşită, în birou zăceau în dezordine scrisori şi ziare, reviste, cecuri achitate, plicuri de chibrituri, pachete de ţigări pe jumătate goale.

Meecham închise uşa şi se aşeză pe fotoliul turnant din dosul biroului. Îi trebuiră cinci minute ca să găsească cartea de telefon, căzută într-un coş de hârtii. Hearst era trecut la Jameson B. Hearst, Division Street, nr. 611. Formă 2—6306.

Răspunse Emmy Hearst. Se părea că plânsese din nou şi Meecham îşi dădu seama că trebuie să fi aflat între timp de moartea lui Loftus.

— Alo.

— Alo. Doamna Hearst?

— Da.

Undeva în cameră se auzea un zumzet de activitate, voci, muzică şi hohote de râs. Era ora şapte, toţi „băieţii" doamnei Hearst se găseau desigur acasă. Meecham îşi aminti de prima noapte când se dusese să vadă camera lui Loftus; ce caraghios i se păruse că Loftus locuia într-o casă plină de atâta tinereţe şi vitalitate.

— La telefon e Eric Meecham. Domnul Hearst e acasă? Aş vrea să-i vorbesc.

— În ce privinţă? Jim nu ştie nimic.

— Un fleac, răspunse Meecham, sperând că era într-adevăr un fleac. Nu vreau să vă plictisesc, aţi avut destule necazuri.

— Aş vrea să mor, spuse ea cu voce joasă şi plată. Aş vrea să mor.

— Consolările nu folosesc la prea multe, ştiu, dar aş vrea să vă asigur că n-a suferit. L-am văzut după ce s-a sinucis.

— A lăsat vreo notă, vreun mesaj?

— Nu.

— Scria în ziar c-a discutat cu paznicul toată noaptea.

— Da, cu infirmierul, nu cu paznicul.

— A discutat despre… mine?

— Cred c-a discutat despre toate.

Nu-i putea mărturisi adevărul brutal, că Loftus discutase doar despre Birdie. Doamna Hearst nici măcar nu ştia de existenta lui Birdie. În prima noapte, când vorbise cu Cordwink despre Loftus, spusese: „Earl îmi spune totul şi nu mi-a pomenit niciodată de o soţie”. Ar fi fost o lovitură crudă pentru ea să afle de Birdie. Meecham îşi dădea totuşi seama că putea să afle întâmplător.

— Ştiu că e greu să fii realist într-o astfel de situaţie, doamnă Hearst. Dar, de fapt, Earl mai avea doar puţin de trăit, oricum. Ar fi murit în curând.

— Nu pot… să mai vorbesc despre asta. Am să-l… să-l… chem pe Jim.

Urmă o pauză lungă, apoi zgomotul a două uşi trântite brusc după care zgomotele îndepărtate încetară.

— Da? spuse Hearst. Cine-i acolo ?

— Eric Meecham.

— Avocatul?

— Da.

— Nu înţeleg. Mă aşteptam să-mi telefoneze chiar ea.

Meecham scoase o exclamaţie de surpriză, pe care o acoperi cu o tuşă.

— N-a reuşit… prea multă lume prin apropiere.

— Nu trebuia să apeleze la un avocat pentru treaba asta. Nu-mi place. Se aşternu tăcere. — înţelegerea e gata?

— Mai reflectează încă. Nu era sigur cine era „ea”, Virginia sau doamna Hamilton şi n-avea habar despre ce înţelegere era vorba. Spuse la întâmplare. — Ai cerut o sumă prea mare.

— Nici n-am pomenit de bani, zise Hearst. Sunt cinstit.

Minte dacă a zis c-am cerut bani. N-aş lua un cent de la ea. Puneţi-mă la încercare. Oferiţi-mi bani şi n-am să-i iau, vedeţi?

— Ce vrei atunci exact?

— I-am spus ce vreau.

— Nu mi-a explicat prea limpede. Era tulburată.

— Vreau să-mi dea o şansă. Să-mi fac un viitor. Iar un om ca mine n-are nici un viitor într-un orăşel ca ăsta. Sunt în stare de multe, dacă mi se dă o şansă.

— Ce fel de şansă?

— Păi, să zicem că-şi cumpără, o maşină nouă şi are nevoie de şofer care s-o conducă înapoi în California.

— Atunci i-o conduci dumneata.

— Exact. Iar când o să ajungem în California, prin relaţiile ei numeroase ar putea să-mi găsească şi mie o slujbă, poate pe la un studio de cinematograf, sau ca şoferul ei permanent.

— Mi se pare rezonabil.

— Sigur că-i rezonabil, domnule Meecham. Părea aproape demn de milă în strădania lui. — Nu-i decât un serviciu pentru serviciul pe care i-l fac.

— Nu mi-a spus în ce consta acel servici.

Hearst ezită, asemeni unui copil care joacă cărţi şi vrea să câştige conform regulilor, dar e şi ispitit să arate celorlalţi ce cărţi bune are.

— E o chestiune personală de familie.

— Înţeleg, spuse Meecham, sigur acum că „ea” era doamna Hamilton, iar „familia”, Virginia; singura legătură dintre ele şi Hearst se făcea prin Loftus. Dar nu cunoştea legătura. Loftus nu fusese prieten cu Hearst şi nu i-ar fi mărturisit nimic; de fapt, nu mărturisise nici măcar doamnei Hearst vreo părticică de adevăr.

— Eu, unul, nu vreau decât o înţelegere, spuse Hearst.

— Ce fel de înţelegere?

— Una bătută la maşină şi legală, ca un contract.

— Va trebui să specifici termenii exacţi. Nu pot să fac un contract fără...

— Desigur, desigur. Îmi dau seama.

— Mai bine să discutăm altădată despre asta, zise Meecham, pe un ton premeditat evaziv.

— *Altă dată*? Ascultaţi, ce vă închipuiţi?

— Ce zici de poimâine pe la patru sau în primele zile din săptămână viitoare?

— Nu mă mai perpeliţi. Acum, ori niciodată, în ce mă priveşte. Vreau acea înţelegere.

— În regulă. Hearst reacţionase cum se aşteptase Meecham. — Te iau cu maşina şi mergem la mine la birou. Să zicem cam într-o jumătate de oră?

— Am să fiu gata.

— Bine.

Meecham atârnă receptorul în furcă, puse cartea de telefon unde o găsise, în coşul de hârtii şi coborî la masa lui. Dejunul îl aştepta, dar nu cotletele de viţel comandate, ci un pui fript, în jurul căruia Gurton dădea târcoale şi cotcodăcea ca o găină grasă şi bătrână.

— Gurton.

— Ascultă, Meech, cotletele nu erau deloc bune, pricepi? Nici măcar pentru soacră-mea. Dar pentru un...

— Mai ai la tine Coltul ăla automat?

— Sigur că-l am.

— Ce-ar fi să mi-l împrumuţi astă-seară?

— De ce?

— Fac o vizită unor prieteni.

— Cu un revolver, Meech? N-are sens. Nu, domle, n-am să-ţi dau arma, cum nu ţi-am servit nici cotletele alea. Dacă se descarcă şi te nimereşte în picior, şi pe urmă îţi taie piciorul? Ce părere ai? Şi oricum, ce fel de prieteni sunt ăia la care te duci cu revolverul?

— Păi asta încerc şi eu să descopăr.

— Eşti sigur că nu te-ai amestecat cu nişte tipi suspecţi?

— Unii dintre ei sunt suspecţi. Alţii sunt foarte serioşi.

— La naiba, Meech, am impresia că râzi de mine. N-ai nevoie de arma mea. Armele sunt bune pentru escroci, pentru demenţi şi pentru fraieri ca mine, care duc asupra lor bani în nopţile întunecoase. Ştiu una şi bună — pe întuneric nimeni nu ţi-e prieten. Văd un tip venind pe alee când mă duc acasă, îl cunosc, el mă cunoaşte, dar nu-i un prieten, pricepi? Totdeauna îmi vine să mă întorc şi să o rup la fugă. Uite ce simt eu pe întuneric.

— Sau ce simţi din cauza banilor.

— Oricum, mă bucur că ai glumit. O clipă am crezut că vorbeşti foarte serios.

— Şi eu am crezut, zise Meecham.

În timpul mesei se întrebă ce impuls nebunesc îl făcuse să-i ceară lui Gurton revolverul.

— *Sunt nervos*, îşi spuse el, ca *Gurton care îşi duce banii acasă prin întuneric. N-am prieteni. Cunosc pe unii, mă cunosc şi ei dar îmi vine să mă întorc şi s-o rup la fugă.*

NOUĂSPREZECE

NOAPTEA se răcea, iar un vânt proaspăt şi puternic sufla pe stradă. În lumina felinarelor caldarâmurile şi trunchiurile pomilor străluceau îngheţate.

Meecham se îndreptă ţeapăn spre casă, ţinând în mână servieta. În ultima oră, când vremea se schimbase, unii dintre băieţii doamnei Hearst făcuseră o gheţuşcă, lungă de vreo trei, patru metri, de la trotuar până la treptele

verandei. Lui Meecham i-ar fi plăcut să se dea pe gheţuşcă, dar servieta era prea grea, şi se simţea greoi. Îşi spuse: *Dacă ar fi o altă casă şi Alice ar fi cu mine, am încerca amândoi să ne dăm pe gheţuşcă.*

Pe verandă, sub fereastra sufrageriei, se afla o scară de lemn, culcată jos ca şi cum cineva ar fi început să împodobească locuinţa în vederea Crăciunului, iar apoi i-a trecut cheful. Jaluzelele de la sufragerie erau trase, iar candelabrul de cristal, din mijlocul tavanului, scânteia. Un grup de băieţi şi fete stăteau în jurul unei mese şi jucau cărţi.

Meecham urcă treptele şi apăsă pe sonerie. Lumina de pe verandă se aprinse imediat deasupra capului, ca un reflector. Rămase aprinsă câteva clipe apoi se stinse; Emmy Hearst deschise uşa. Avea încă ochii umflaţi de plâns, dar se fardase şi se îmbrăcase într-o rochie neagră strâmtă, ce părea nouă şi îi sublinia linia zveltă.

— Intraţi.

— Vă mulţumesc.

— Va trebui să discutăm în bucătărie. Unul dintre băieţi dă o petrecere.

Închise uşa în urmă şi îl conduse prin hol. Meecham o urmă, încercând acelaşi sentiment de tinereţe şi energie, ca atunci când o văzuse prima oară, stând la chiuvetă şi fredonând. Atunci avusese un şoc, ca şi acum, când se întoarse şi faţa îi trăda anii de amărăciune.

— Nu-i aici, izbucni ea. A trebuit să plece în centru. Mi-a spus să vă rog să-l aşteptaţi.

— Cât lipseşte?

— N-a spus.

— Aveam impresia că dorea să mă vadă cât mai repede cu putinţă.

Doamna Hearst îşi strânse braţele la piept, ca şi cum s-ar fi pregătit să primească o lovitură.

— În ce privinţă?

— Întrebaţi-l mai bine pe el.
— L-am întrebat, dar nu vrea să-mi spună. E grav, nu?
— Nu putem chiar să discutăm...
— Cât de grav!?
— Nu ştiu, îi răspunse el sincer
— E în legătură cu crima, nu?
— Aşa mi se pare.

Doamna Hearst se aşeză pe canapea şi începu să smulgă fire de lână din pledul care o acoperea. Podeaua era plină cu scame, parcă femeia şi-ar fi petrecut ceasuri întregi ciugulind pledul, ca o pasăre conştiincioasă, ce adună material pentru viitorul cuib. Vorbi apatic, fără să înalţe capul.

— După ce l-aţi chemat, a mai telefonat cuiva.
— Cui?
— L-am auzit formând numărul, dar n-am reţinut cuvintele.

După aceea s-a întors şi mi-a spus că se duce în centru ca să-şi cumpere un pachet de ţigări.

— Şi eu trebuie să stau aici şi să aştept până se întoarce!

Doamna Hearst întoarse pledul şi începu să ciugulească şi cealaltă parte.

— Nu cred că se mai întoarce.
— De ce?
— Când s-a îndreptat spre uşă am avut sentimentul că n-am să-l revăd.

O şuviţă de sudoare alunecă pe obrazul lui Meecham, lăsând o urmă rece şi umedă ca a unei omizi.

— Cred că aş face mai bine să încerc să-l găsesc.
— Nu. Lăsaţi-l să plece.
— Deţine unele informaţii de care am nevoie.
— Informaţii, repetă ea. V-a păcălit. Ce informaţii să deţină.? Era aici, chiar aici când a fost ucis Margolis. Dormea.
— Sunteţi sigură °?

— L-am văzut. Era în noaptea când m-am tăiat la braţ. Uitaţi, mai e încă bandajat.

Începu să-şi tragă mâneca stângă în sus, dar Meecham o opri.

— Da, îmi amintesc de bandaj.

— Da, accidentul a avut loc în noaptea când s-a comis crima, într-o sâmbătă. Mă sculasem ca să iau un somnifer. Unul dintre băieţi spărsese robinetul de porţelan al chiuvetei cu o săptămână în urmă, iar eu m-am împiedicat de el pe întuneric şi m-am tăiat. M-am dus la Jim în cameră să văd dacă nu mă poate ajuta să mă bandajez. Dar dormea dus şi n-am vrut să-l trezesc. Era douăsprezece şi jumătate noaptea. Doamna Hearst se aplecă înainte, privindu-l neliniştită. — Nu-l înţelegeţi pe Jim. E ca un copil şi când s-a ivit această... această afacere, n-am fost amestecaţi, dar lui Jim i s-a suit la cap. E în stare să spună orice ca să fie la curent, ca să participe la un eveniment.

— Cineva ar putea să-l ia în serios.

— Nu-l ia nimeni dintre cei care îl cunosc.

— Mulţi nu-l cunosc, răspunse Meecham. *Nici chiar eu* îşi spuse el. *Eu îl iau în serios*. — Am să mai aştept cincisprezece minute. Dacă nu apare, mă duc să-l caut.

— Nu-mi pasă. Doamna Hearst clătină din cap.

— Oricum, căsătoria noastră s-a destrămat. Plec. Maşina e a mea. Am plătit-o singură. Am să mă sui în ea şi-am să plec de aici, am să plec undeva, nu-mi pasă unde am să-mi închei călătoria.

Erau cuvintele Virginiei, dar le pronunţă cu mai mare hotărâre şi încredere decât Virginia. Virginia ar fi fost în stare să viseze că pleacă, să-şi împacheteze planuri vagi între rânduri de speranţe frumos împăturite. Emmy însă avea să plece de-a binelea, să se suie în maşină şi să dispară, fără să arunce o privire înapoi. Era o femeie energică, iar Meecham se gândi cât de tragi-comic e faptul că astfel de femei trebuie să aleagă întotdeauna oameni

schilodiţi sufleteşte ca Hearst, sau schilodiţi fiziceşte ca Loftus.

— Am să stau cu sora mea în Chelsea o vreme, apoi, nu mai ştiu. Totul e atât de vag şi de inutil. Când trăia Earl, indiferent cât de rău mergeau lucrurile, aveam o raţiune de-a trăi. Se aplecă brusc şi mai mult şi adună cu degetele nervoase toate scamele de pe jos şi le făcu ghem. — L-am iubit pe Earl. A fost singura persoană pe care am iubit-o în viaţa mea. Era... perfect.

— Nu, spuse Meecham, nu era.

— Pentru mine era. Se duse la chiuvetă şi aruncă ghemul de scame în lada de gunoi, ca şi cum s-ar fi îndepărtat premeditat de o discuţie în contradictoriu. Farfuriile de la masa de seară zăceau încă pe grătarul de uscat, două pahare, două farfurii, câte două din toate.*Ale lui şi ale lui Emmy,* îşi spuse Meecham ironic. *Ale lui şi ale ei.*

— L-aţi idealizat pe Loftus, spuse el. Are să vă fie şi mai greu dacă nu înfruntaţi realitatea.

— Nu-mi pasă.

— Nu vă pasă astă-seară poate, dar o să vă peste săptămâna viitoare, anul viitor. O să vă duceţi viaţa mai departe, o să munciţi, o să cunoaşteţi alţi oameni. Dar n-o să mai întâlniţi niciodată un om viu, care să fie atât de perfect ca imaginea unuia mort. Aşa că va trebui să schimbaţi acea imagine, s-o reduceţi la dimensiunile ei reale.

Doamna Hearst se întoarse şi se uită lung la el.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule Meecham?

— Loftus era om. Avea lipsuri şi calităţi.

— Nu-mi puteţi zdruncină încrederea în el.

— Ba da, zise Meecham. Cred că va trebui.

— Încercaţi, Vorbiți, încercaţi.

— V-a pomenit vreodată de Birdie?

— Birdie? Un puls începu să-i zvâcnească în gâtlej şi

ridică mâna ca să-l ascundă. — Cine era... Birdie?

— Soţia lui.

— Nu, n-a avut niciodată o soţie.

— S-a căsătorit cu ea acum doi ani. Au divor...

— Vă rog, spuse ea, vă rog. Nu-mi spuneţi.

— Au divorţat... cred că din pricina unor încurcături datorate maniei lui, iar mai târziu Birdie a murit într-un accident în partea de apus a ţării.

Doamna Hearst nu vorbi şi nici nu se mişcă aproape un minut. Apoi mătură brusc cu mâna furioasă toate farfuriile de pe grătar drept în chiuvetă. Pocnetul vaselor sfărâmate despică aerul şi cioburile săriră din chiuvetă pe jos, ca apa dintr-o fântână.

Unele cioburi o loviră, dar nici nu clipi, şi nici nu le băgă în seamă. Se întoarse şi se îndepărtă de dezordinea provocată, părând foarte stăpână pe sine.

Se opri în prag şi i se adresă lui Meecham cu glas rece şi sec:

— Cele cinsprezece minute ale dumneavoastră au trecut. Noapte bună, domnule Meecham.

DOUĂZECI

ORA opt; un clopot de biserică suna o colindă de Crăciun, când aspru, când delicat, în timp ce vântul relua melodia ca un copil plin de zel, din corul bisericesc.

O, *mic oraş din Bethleem...* Trecând pe lângă biserică,

Meecham cânta o dată cu clopotele, un cântec nervos şi obsedant, care n-avea nimic de-a face cu muzica, fiind doar o expresie a neliniştii. Oamenii se adunaseră pe treptele bisericii, strânşi în grupuri mici ca pentru a se apăra împotriva vremii şi a presiunii altor grupuri. O, *mic oraş*...

Două străzi dincolo de biserică, Meecham văzu, în lumina orbitoare a farurilor, o femeie care mergea singură pe drum. Şchiopăta înfruntând vântul, în timp ce paltonul şi fularul îi fluturau inutil pe umeri, ca pânzele rupte pe un catarg. Meecham trase maşina la trotuar. Femeia se întoarse brusc, se uită la maşină prin ochelarii cu rame de baga, apoi îşi văzu de drum, cu paşi săltăreţi, inegali, ca cineva obişnuit să meargă pe gheaţă.

Meecham conduse câţiva metri înaintea ei, opri maşina, se aplecă şi deschise fereastra care dădea spre trotuar.

— Carney!

Femeia se apropie, clipind des pentru a-şi scutura zăpada adunată pe gene. Obrajii, bărbia şi vârful nasului i se înroşiseră şi îi străluceau de frig.

— Mă duceţi până acasă cu maşina?

— Suie-te.

Deschise portiera, iar Carney se urcă în maşină. Se lăsă pe spate şi îşi duse mâinile înmănuşate la faţă ca să atenueze durerea provocată de frig.

— Îngheţ.

— Se vede.

— N-am reuşit să găsesc un taxi, aşa că m-am hotărât să merg pe jos. Ochelarii i se aburiseră datorită căldurii din maşină, astfel că părea oarbă. Nu făcu niciun gest ca să şi-i scoată sau să-i şteargă; deocamdată arăta mulţumită că nu vede nimic, că se odihneşte în dosul ceţei, ca un vapor ancorat.

Maşina porni, împinsă de roţile din spate.

— Încotro? o întrebă Meecham.

— Acasă. A telefonat Alice şi mi-a cerut să vin. A zis că s-

a întâmplat ceva neaşteptat.

— Ce anume?

Carney izbucni într-un râs rapid şi nervos.

— Orice se poate întâmpla. Unii trec de la o întâmplare la alta, iar alţii ca mine, stau gata să le sară în ajutor la necazuri.

— Ce s-a întâmplat, Carney?

— Au plecat, asta s-a întâmplat. Amândouă. Virginia şi mama ei.

— Când?

— Recent. Au trimis-o pe Alice în oraş şi când s-a întors acasă, plecaseră. Mi-a telefonat imediat şi-a încercat să vă telefoneze şi dumneavoastră şi lui Paul.

— Cum au plecat?

— Cu maşina. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama că-i ceva necurat la mijloc cu maşina aia. Doamna Hamilton, n-are obiceiul să se ducă şi să cumpere ceva, fără să se intereseze şi în alte părţi. Nu din zgârcenie, dar e grijulie când cumpără un lucru; nu-i place să fie păcălită.

— De unde a cumpărat maşina?

— Direct dintr-o vitrină. Cunoaşteţi sucursala lui „ Kaiser-Frazer” aproape de stadion. S-a dus acolo cu taxiul azi-dimineaţă împreună cu Virginia. Virginia s-a întors cu ea la volanul unei limuzine Frazer, galbenă.

— Acum au dispărut, desigur.

— Da. A controlat Alice.

— De ce-i aşa de convinsă că n-au să se mai întoarcă?

— Fiindcă i-au lăsat într-un plic nişte bani, salariul ei şi destul ca să se întoarcă acasă. Scoase o exclamaţie de mânie şi clătină violent din cap, ca un şoricar ud, care îşi scutură apa de pe urechi. — Cum pot să fie atât de stupide? O femeie matură şi fiica ei căsătorită fug ca nişte copii. De ce? De ce fug?

— Ghiceşte.

— Nu, nu vreau. E la mijloc ceva grav, nu?

— Cât se poate de grav.

— A, Dumnezeule, am obosit. Am obosit de atâtea întâmplări. Am obosit să tot fac pe mătuşa necăsătorită. Când se întâmplă un pocinog, chemați-o pe Carney. Aşa s-a întâmplat de când le cunosc. Respiră adânc. — Ei bine, acum au făcut într-adevăr un pocinog şi nu le mai pot fi de niciun ajutor.

La primul colţ, Meecham vira la stânga. O parte din casa familiei Barkeley se vedea din capătul străzii, dar restul era ascuns de gardul de tuia, acolo unde stătuse pitit Loftus în prima noapte. Părea să se fi scurs multă vreme de atunci.

— Ai bănuit că intenţionau să plece? întrebă avocatul.

— Nu, dar am mirosit că se pregăteşte ceva. Maşina nouă, apoi telegrama de azi-dimineaţă...

— Ce telegramă?

— De la Willett, fiul ei, care e la Los Angeles. A trimis telegrafic o mie de dolari mamei lui. A trebuit să se ducă până la birourile lui „Western Union” ca să-i încaseze. Spuneţi-mi, de ce a trebuit să-i trimită Willett atâţia bani?

— Fiindcă i-a cerut ea.

— Se poate... zise Carney. Dar de ce? Avea o groază de bani la ea când a venit. Ţin minte c-am întrebat-o despre Willett în seara când a sosit, şi a spus ceva, că Willett rămâne tot Willett, că fusese nervos deoarece purta asupra ei aşa de mulți bani.

— Cât de mulţi?

— Nu pot să vă dau o cifră exactă, dar ştiu că avea întotdeauna sume foarte mari de bani. Nu-i era niciodată teamă că are să fie jefuită, cum mi-ar fi mie. Din contră, îi dădea un fel de sentiment de siguranţă.

Opri maşina pe alee, dar nu coborî. Spuse în schimb:

— Ce s-a întâmplat cu banii?

Carney ezită. Îşi scoase ochelarii şi îi vântură.

— I-a dat, cred.

— Cui?

— Păi, Virginiei. Ea...

— Virginia n-are un sfanţ, spuse Meecham. A încercat şi cu mine să inventeze o poveste ca să scoată bani pentru a fugi de-acasă.

— Nu ştiu, nu reuşesc să pricep. Nimic nu-i logic. Nimic nu pare cu adevărat logic.

— Nu pare încă.

Se dădură jos din maşină şi se îndreptară spre casă, păşind strâns alături, într-o ciudată intimitate, ca doi ciocli ce se apropie de un mormânt. Dar mormântul nu era decât patio-ul Virginiei, clădit pentru soare şi vară, iar acum cufundat în întuneric şi cu totul inutil — scaunele din brad roşu, acoperite de o glazură de gheaţă, grătarul pentru fripturi, murdărit de funinginea iernii, plantele moarte aţinând în ghivecele lor.

În casă era foarte cald, dar Alice şi Barkeley purtau paltoane groase, ca şi cum, în încordarea clipei, uitaseră de confortul lor.

Alice părea gata să plângă, dar pe figura lui Barkeley nu se citea niciun semn de emoţie, cu excepţia unui dispreţ obosit.

— Ei, ce facem, chemăm poliţia ? îl întrebă el pe Meecham.

— Poate că-i cea mai bună idee.

— N-aş vrea, dar nu văd altă alternativă.

— Ai putea să încerci să le ajungi din urmă.

— Cum?

— Ştim că se îndreaptă spre Apus. E cel mai important indiciu. De aici şi până la Morrisburg, şoseaua 12 e singura cale de acces spre Apus. La Morrisburg, o pot apuca pe şoseaua 60 spre sud-vest. Aşa că problema e să le prindem înainte de-a ajunge la Morrisburg.

— Am să scot maşina, zise Barkeley. Era aproape de uşă când îşi termină fraza. Pentru prima oară Meecham îl văzu

că se mişcă iute.

Carney se aşezase şi îşi scoase galoşii.

— Eu una nu vin. Alice n-are decât, dar eu nu vin. Cum v-am spus, am obosit de atâtea întâmplări neprevăzute.

— Vrei să vii? o întrebă Meecham pe Alice, privind-o.

— Nu sunt hotărâtă.

— Mai bine rămâi acasă. Drumurile nu sunt bune şi-o să gonim.

Alice îi atinse timid mâneca.

— Ar fi mai rău dacă aş rămâne aici şi m-aş întreba dacă nu ţi s-o fi întâmplat ceva.

— N-o să mi se întâmple nimic. Vreau să rămâi aici cu Carney.

— Am înţeles.

— Bine, zise Carney cu un zâmbet discret şi ciudat. Deci aşa stau lucrurile.

Meecham confirmă cu capul.

— Ei bine, vă doresc noroc la amândoi. Poate că n-o s-aveţi nevoie de atât de mult ca mine, dar nu strică.

Meecham o văzu pentru ultima oară aşezată cu genunchiul drept peste cel stâng şi masându-şi laba schilodită a piciorului. Arăta bătrână, înveninată şi dură, ca şi cum în ciuda rolului jucat de ea, de mătuşa necăsătorită, toate nepoatele şi nepoţii ieşiseră nişte neisprăviţi, făcând-o să-şi piardă încrederea sau mila.

Cei doi bărbaţi şedeau pe bancheta din faţă. La început erau prea încordaţi ca să vorbească; se uitau lung la drumul dinainte, în timp ce ştergătoarele de parbriz păcăneau şi se mişcau ca un metronom. Ningea uşor, dar ninsoarea nu se aşternea pe jos, ci mătura şoseaua de-a lungul ei în rafale şi de-a curmezişul, astfel încât la un moment dat nu se mai vedeau decât nişte pale albe, pentru ca în clipa următoare, când vântul contenea, aerul să se limpezească şi totul să devină de două ori mai limpede —

reclamele de pe marginea drumului, stâlpii de telefon ca şi nămeţii presăraţi după ultimul viscol pe fiecare parte a şoselei de către plugul de deszăpezire.

— N-au s-ajungă departe pe o vreme ca asta, zise Barkeley în cele din urmă. Virginia conduce îngrozitor.

— Nu conduce Virginia, răspunse Meecham.

— Trebuie să conducă ea. Mama ei nu ştie să conducă.

— Au un prieten cu ele. Un anume Hearst.

Singura reacţie de surprindere a lui Barkeley a fost de a strânge volanul mai bine:

— Cine-i Hearst?

— Locuieşte în casa în care a locuit şi Loftus, lucrează pentru o societate de detergenţi şi vrea să meargă în California.

— Asta nu-mi spune multe.

— Atât ştiu precis. Bănuiesc că e un şantajist oarecare, unul care ştie ceva, un lucru despre care soţia şi soacra dumitale nu vor să se afle. Aşa că l-au luat pe Hearst cu ele, nu pentru călătorie, ci ca să-l îndepărteze cât mai mult de oraş.

— Ce ştie Hearst?

— După câte îmi pot da seama din dovezile materiale — timp, loc, fapte — un singur lucru. În momentul când a fost ucis Margolis sâmbătă seara, Hearst se afla acasă. Ca şi Loftus.

— Ca şi... Nu. Nu e cu putinţă.

— Îl spiona pe Loftus fiindcă, era gelos pe el, Hearst e comis-voiajor şi lipseşte de acasă toată săptămână. Avea destul timp ca să clocească bănuieli în privinţa soţiei sale şi a lui Loftus, şi nu lipsite de oarecare temei. Sâmbătă seara, doamna Hearst a plecat de acasă pe la şapte şi jumătate, l-a întâlnit pe Loftus pe trotuar, în drum spre casă, după ce-şi luase masa de seară în centru, apoi femeia şi-a văzut de drum, la un meci de hochei. Asta-i versiunea ei, dar Hearst n-o credea. El era ferm convins că ea avea

intenţia să se întâlnească cu Loftus, undeva, în cursul serii. Ar fi putut să-şi urmărească, desigur, soţia. Dar Hearst e leneş, laş. Îi venea mai uşor să rămână acasă şi să-l ţină pe Loftus sub supraveghere. Cred că asta a şi făcut. L-a spionat pe Loftus, şi Loftus n-a plecat de acasă.

— N-ai nicio dovadă.

— E numai o părere, spuse Meecham. Cuvântul îi aminti viu de scena dintre Lily Margolis şi vărul ei, Loesser, câteva ceasuri mai înainte. „N-am să stau liniştită, George. Am dreptul să-mi exprim o părere". „Exprim-o atunci ca pe o părere". „Foarte bine. După *părerea* mea, Virginia Barkeley l-a ucis pe soţul meu într-o criză de gelozie!" Spuse cu voce tare:

— S-ar putea să nu aflăm niciodată adevărul asupra celor întâmplate. Poate că nu există un adevăr complet asupra niciunui lucru, ci doar multe versiuni, de culori diferite şi cu gust diferit, ca îngheţata, şi-l alegi pe cel mai gustos. Vrei o ţigară?

— Nu în timp ce conduc.

Meecham îşi aprinse una, făcându-şi mâinile căuş în jurul brichetei, astfel încât flacăra bruscă să nu-i distragă privirea lui Barkeley de la şosea. Vântul slăbise, iar fulgii de zăpadă deveniseră mai mari, coagulându-se din cauza umezelii în ghemotoace pufoase şi groase, care se lipeau pe orice cădeau. Ştergătoarele de parbriz îşi pierduseră ritmul. Se opintiră, încetiniră şi se opriră, apoi porniră în goană, ca un om hărţuit.

Meecham vorbi din nou.

— Aşa cum spune Carney, nimic nu mi se pare logic. Loftus era un tânăr inteligent, de caracter, şi totuşi a acceptat bani ca să mărturisească poliţiei o crimă pe care n-a înfăptuit-o şi să inventeze destule dovezi materiale pentru a o susţine — hainele pătate de sânge, informaţiile despre interiorul *cottage*-ului lui Margolis, ce fel de cuţit a fost folosit, de unde l-a luat, temperatura camerei, de câte

ori a fost înjunghiat Margolis şi aşa mai departe. Nu putea să le inventeze pe toate fără ajutorul cuiva.

— Al cui ajutor?

Meecham nu răspunse.

— Te gândeşti la ajutorul dat de soţia mea, spuse Barkeley. Nu?

— Mi se pare logic.

— Dar sângele de pe hainele lui — cum a aranjat Loftus asta? Şeriful a afirmat chiar el că sângele n-a fost pus pe haine, că a ţâşnit dintr-o rană, un sfert de litru, sau mai mult.

— Sunt câteva lucruri pe care sper să le lămuresc în curând. De unde provine sângele şi unde au dispărut banii.

— Crezi că soţia mea ştie?

— E foarte posibil.

— Ai putea să transformi bănuiala într-o părere sigură, Meecham? Se pare că ai păreri în toate privinţele.

— Nu le-am cules din pomi, răspunse Meecham. Mi-au căzut în poală.

— Despre mine nu ţi-ai format încă nici o părere?

— Niciuna.

— Ciudat. Aveam un motiv serios, ştii. Soţia mea a fost amanta lui Margolis.

— Nu cred că-i adevărat.

— Oricum, e foarte politicos din partea dumitale că-mi spui.

— Nu-i politeţe. O cred pe cuvânt pe Lily Margolis. Margolis avea o dragoste adevărată — e fraza ei — însă nu era Virginia.

— Puţin contează în ce măsură m-a înşelat Virginia, nu?

— Am crezut că s-ar putea să te intereseze.

— Da, mă interesează, spuse Barkeley calm. Sunt dezamăgit, de asemenea, că Virginia nu s-a ales cu niciun dram de fericire din toată durerea pe care ne-a pricinuit-o. Ai fi tentat să crezi că cineva trebuie să se aleagă cu ceva.

Dar, nu, Margolis e mort, Virginia a fugit, eu fug după ea, contrar voinţei mele şi fără nicio speranţă. Ei şi ce dacă o găsesc? Ce-o să se întâmple? repetă el. Pur şi simplu, habar n-am.

Nici Meecham n-avea habar. Ora următoare părea la fel de imponderabilă şi de îndepărtată ca şi anul viitor.

Treceau printr-un orăşel identificat prin semnul de deasupra staţiei de benzină ca fiind Algonquin. Un strat de zăpadă proaspătă îi ascundea urâţenia, ca o glazură pe o prăjitură veche.

— Morrisburg e numai la patruzeci şi cinci de kilometri, zise Barkeley. N-o să-i mai prindem.

— Cred că s-ar putea.

— Nu cred.

Se înşela. Meecham zărise limuzina Frazer, de un galben viu, la vreo opt sute de metri dincolo de Algonquin. Capota era pe jumătate îngropată într-un nămete, lăsat de pluguri la marginea şoselei. Un camion-remorcă era parcat înaintea maşinii, iar lumina semnalizatoare de la spate clipea ca un semafor, ca să avertizeze maşinile ce se apropiau.

Barkeley opri la câţiva metri înaintea camionului-remorcă, iar Meecham se dădu jos şi o luă înapoi.

O femeie căruntă şi cu o mutră furioasă şedea la volanul camionului, cu braţele strânse agresiv la piept. Un băiat sub douăzeci de ani, cu o şapcă de piele şi un vindiac lucra cu o lopată la scoaterea zăpezii de sub bara de şoc a limuzinei.

— Ai cumva nevoie de ajutor? spuse Meecham.

Băiatul ridică privirea şi clătină din cap.

— Nu.

— Urât accident pentru o maşină nouă.

— Nu-s mari pagube. N-a lovit decât zăpada.

— Ce vrea ăsta, Billy?

— Nimic.

— Nu-i cumva de la asigurări?

— De unde să ştiu?

— Gândeşte-te doar, spuse femeia cu amărăciune gândeşte-te ce-ar fi fost dacă taică-tu ar fi stat *acasă* astă-seară, aşa cum se cuvine. Dar *el,* nu. El a trebuit să plece şi să...

— Pentru Dumnezeu, mamă lasă bombănitul.

Buzele femeii continuară să se mişte, dar nu se mai auzi ce spunea fiindcă închisese din nou fereastra.

— A fost cineva rănit în accident? îl întrebă Meecham pe băiat.

— Una dintre femeile care erau în faţă s-a lovit cu capul de parbriz. Nu grav.

— Unde sunt?

— Aşteaptă să le vină maşina la garajul lui tăticu, cam la vreo cinci sute de metri mai sus, pe drum. Avem un garaj şi un bufet cu cârnaţi.

— Bine, am să trec şi eu.

Băiatul reluă curăţatul zăpezii, iar Meecham se întoarse la maşină.

Femeia deschise din nou fereastra camionului.

— Fac prinsoare că era unul din tipii ăia de la asigurări.

— Oricum, nu contează.

— E după ora opt. Am pierdut emisiunea cu „Vedeta invitată”. Taică-tu ştie că miercurea e programul cel mai bun. Iar eu stau aici, în mijlocul viscolului, când aş putea fi...

Zăpada îi acoperi treptat glasul, aşa cum acoperea şi urmele de pisică.

DOUĂZECI ŞI UNU

BUFETUL se afla într-o încăpere mare, construită în faţa unei vechi ferme din cărămidă. Avea trei mese acoperite cu muşama, vreo zece scaune şi o tejghea lungă de lemn. La un capăt al ei, pe un raft grosolan, din perete, se găsea un mic televizor cu ecranul spre uşă. Se vedea un meci de box: doi boxeri se ţineau unul de altul cu braţele, iar capetele li se atingeau. Păreau că plâng unul pe umărul celuilalt.

O chelneriţă cu ochii nedezlipiţi de ecran ştergea cu gesturi plictisite un morman de ceşti şi de farfurioare.

Hearst şedea singur la tejghea. Avea în faţă un sandviş şi o ceaşcă de cafea, dar meciul îl absorbise prea tare ca să mai bea sau să mănânce. Pe figura lui, ca şi pe cea a chelneriţei, se citea o stupoare stranie, parcă ar fi fost amândoi narcotizaţi de mişcările de pe ecran, nu întoarse capul şi nici nu clipi când se deschise uşa şi intrară Meecham şi Barkeley.

Nu se vedea nici urmă de Virginia sau de mama ei.

— Unul dintre ei e plin de sânge, spuse chelneriţa, aparent către Hearst, deşi nu se uita la el. Hai să căutăm ceva mai vesel, nu vrei?

— Lasă emisiunea, zise Hearst. Oricum, nu e adevărat ce se vede.

Barkeley şi Meecham luară loc la tejghea. Chelneriţa nu-i observă, sau se prefăcu a nu-i observa.

— Pare adevărat, zise ea.

— Totul e o înşelătorie, ca şi la lupte. Dau cu zeamă de roşii, pentru sânge.

— Eşti sigur?

— Te cred. Cunosc pe unul din ştabii de la cea mai mare

staţie de televiziune din Detroit.

— Ei nu?

— Te asigur.

— Eu una aş prefera să-mi curgă pe faţă sânge, decât zeamă de roşii. Urăsc mirosul de zeamă de roşii. Îmi aminteşte de fiecare local în care am lucrat. Se suci brusc şi îi spuse lui Meecham: Nu avem meniuri, doar ce e scris pe oglindă, acolo sus.

Hearst se întoarse în aceeaşi clipă şi îl recunoscu pe Meecham.

— Salut, Hearst, spune Meecham.

Expresia de apatie de pe faţa lui Hearst nu se modifică. Nu făcea niciodată ceva ca lumea şi nici nu se aştepta să facă ceva ca lumea, aşa încât eşecurile nu-l surprindeau. Îşi drese glasul.

— Nu ştiam că mă aude cineva. Eu...

— Unde-i doamna Hamilton 9

— La toaletă. E şi fata acolo. Se spală, bănuiesc. Se uită la Barkeley, ca la un poliţist. — N-am stricat prea rău maşina. Poate că s-au spart farurile, dar nu-i vina mea. Maşina a derapat.

— Te-ai născut într-un derapaj, spuse Meecham, şi niciodată n-ai ieşit din el.

Hearst ignoră remarca şi continuă să se adreseze lui Barkeley pe un ton de ipocrizie serioasă, ca un hoţ prins cu o găinărie, în vreme ce se pregătea să comită o spargere.

— N-am furat maşina. Doamna Hamilton m-a angajat s-o conduc până în California. Am aici, în buzunar, contractul dintre noi. E pus pe hârtie. Ce e consemnat acolo e legal, nu-i aşa domnule Meecham?

— Ia să-l văd.

„Contractul” era o foaie de hârtie, ruptă dintr-o mapă. Semnătura aparţinea doamnei Hamilton, dar restul fusese, evident, scris de către Hearst, într-o grafie neîndemânatică, atât de greoaie în unele locuri, încât

cerneala se întinsese, iar peniţa rupsese hârtia. *Eu, subsemnata, în acest decembrie, 1950, sunt de acord să-l angajez pe Janson Ralph Hearst ca şofer la maşina mea nouă Frazer şi să folosesc de serviciile lui pe o perioadă de doi ani cu un salariu de 150 de dolari pe lună, plus întreţinerea completă (casă şi masă).* Semnat: *Rachel Mills Hamilton.*

Hearst îl pândi pe Meecham în timp ce acesta citea scrisoarea.

— E legală, nu? Am compus-o eu, dar e legală.

— Ai făcut o treabă pe cinste. Meecham împături hârtia şi o vârî în buzunar.

— Hei, dă-mi-o îndărăt. E contractul meu. Am nevoie de el. Când am să ajung în California...

— N-ai s-ajungi în California.

Hearst păru puţin dezgustat.

— Ba da. O dată şi o dată tot am să ajung. O dată şi o dată tot am să...

— Foarte bine, o dată şi o dată, zise Meecham. Toate zilele lui Hearst erau „o dată şi o dată”, îşi spuse el. Nu exista „ziua de mâine”, sau „peste două săptămâni”, ci doar un lung şir de „o dată şi o dată”.

Virginia ieşi de la toaletă, urmată de mama ei. Virginia avea pe partea dreaptă a frunţii un cucui vineţiu, iar pielea din jurul ochiului drept se înnegrise uşor. Părul era neted; se pudrase şi se rujase proaspăt. Arăta la fel de cochetă şi de lipsită de viaţă ca şi un cadavru care aşteaptă slujba divină. Când îl văzu pe Barkeley se întoarse imediat, trecu pe lângă mama ei, intră din nou la toaletă şi închise uşa.

Doamna Hamilton îşi continuă drumul spre cei trei bărbaţi de la tejghea, călcând nesigur şi negăsindu-şi echilibrul, ca şi cum s-ar fi dat tocmai atunci jos dintr-un vapor şi nu s-ar fi obişnuit cu stabilitatea uscatului.

Purta o haină de castor, de culoare închisă, ce părea să fi aparţinut Virginiei. Sus îi ajungea până la urechi, iar

tivul era la nivelul şoşonilor. Strângea pe ea cu amândouă mâinile haina de blană ce nu i se potrivea, ca şi cum blana groasă şi grea ar fi fost o nouă piele care îi susţinea trupul.

Zâmbea, dar zâmbetul, ca şi haina, păreau să aparţină altcuiva.

— Paul, nu mă aşteptam să te văd aici.

— Cred că nu, răspunse Barkeley.

— Nu prea ştiu ce să... să spun. Vreau să...

— Te simţi bine?

— Fi-fireşte că mă simt bine. Splendid.

— Nu arăţi, spuse Barkeley tăios. Vă duc acasă chiar acum, pe toţi trei.

— Pe mine nu, interveni Hearst.

— Ba şi pe dumneata.

— Nu, domle. Am ajuns până aici. Nu mă întorc. I-a spus lui Emmy că n-o să mă mai vadă. Crezi c-am să intru iar pe uşa ei şi-am să-i spun că sunt un ratat? Nu, domle! Rămân aici. Am un *contract legal.*

Doamna Hamilton se întoarse spre el.

— Domnule Hearst, te rog. Trebuie să înţelegi că nu ne putem continua călătoria. Poate... poate mai târziu. Altă dată.

— Am ajuns până aici. Nu vreau să mă întorc. Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu mâneca hainei. Pe stofa lucioasă de serj bleu rămase o pată murdară şi umedă. — Nu vreau să mai calc pe uşa aia de la intrare şi să dau ochii cu ea, ca un ratat care n-a putut să se descurce singur.

— Toţi trebuie să ne întoarcem, spuse doamna Hamilton blând, ca şi cum s-ar fi adresat unui animal ce nu pricepea cuvintele, ci doar tonul cu care sunt spuse. Mă duc s-o aduc pe Virginia.

— Nu, lasă că mă duc eu, spuse Barkeley. Dumneata stai jos şi linişteşte-te. Meecham, vezi să bea un pahar cu lapte.

Barkeley se îndreptă spre toaletă. Uşa n-avea broască, ci doar o gaură, unde fusese broasca.

— Virginia.

Împinse încet uşa. Virginia stătea nemişcată la chiuvetă, privindu-se în oglinda ieftină şi prăfuită de deasupra, cu pumnii încleştaţi pe burtă, ca şi cum şi-ar fi potolit o crampă. Oglinda ca şi cucuiul de pe frunte îi strâmbau trăsăturile.

— Oglinda minte.

— Crezi? Oare?

— Da.

Virginia îşi lăsă capul înainte şi înapoi, cu un gest lent şi melancolic.

— Nu, n-ai dreptate. Nu pot să dau vina pe oglindă. E prea simplu.

— Niciodată nu faci ceva simplu, spuse el. Fugi prea repede şi te împiedici. Apoi trebuie să vină alţii să te ridice de jos.

— De asta ai venit... să mă ridici de jos? Îi zâmbi şi fata urâtă din oglindă zâmbi şi ea, o figură de două ori strâmbă. — Nu-ţi face griji. Îmi *place* să zac pe jos. Eu şi Hearst, doi neisprăviţi. Poate că noi doi ar fi trebuit să ne vedem de drum spre California.

— N-aţi fi ajuns prea departe.

— O să trimiţi poliţia după mine?

— Mă tem că va trebui.

— Din cauza lui Claude.

— Da. Întinse mâna şi desenă eu degetul arătător un X pe praful oglinzii, apoi o întreagă serie de XXX-uri. — Crezi că eu l-am ucis?

— Nu ştiu.

— De ce n-o întrebi pe mama? O să-ţi spună. Ştie totul. Tu şi cu mama faceţi o pereche la fel de potrivită cum fac eu şi cu Hearst. Splendidă combinaţie, nu? Inegalabilă. Nu pot să vă întrec şi am renunţat. Nu pot să mă adaptez vouă, oameni politicoşi şi plini de virtuţi, care nu greşesc, şi nici măcar n-au chef să greşească!

Barkeley o prinse de umeri şi o întoarse astfel încât să se uite la el, şi nu la fata urâtă din oglindă.

— De unde ţi-a venit ideea că există numai sfinţi şi păcătoşi pe lume?

Virginia îl privi lung, tăcută şi îndurerată.

— E un criteriu după care e imposibil să trăieşti, Virginia. Nu mai rămâne loc pentru obişnuitele greşeli omeneşti.

— Cum ar fi Claude?

— Cum ar fi Claude.

Gura începu să-i tremure, lipsită de control, ca şi cum muşchii din jurul ei ar fi fost întinşi prea mult şi ar fi plesnit brusc, ca nişte fâşii de cauciuc.

— Niciodată... n-am însemnat ceva pentru el. Mama nu vrea să creadă. Spune că mă crede, spune întotdeauna că are încredere în mine, dar ştiu că nu-i adevărat. După cum se uită la mine, aşteptând întotdeauna să fi făcut ceva, ştie că sunt soi rău. Iar lucrul cel mai îngrozitor e că nu mă pot abţine să nu simt că are dreptate, că sunt într-adevăr soi rău. Sunt aşa de când ţin minte.

— Nu eşti soi rău, spuse el. Şi eu te cred. Orice ai spune despre Margolis, te cred.

— Mă crezi sincer?

— Da.

Era conştient de trecerea timpului, de cei trei care îl aşteptau în camera de alături, dar nu voia să iasă. În tot anul cât fusese căsătorit, nu înţelesese atât de complet firea Virginiei şi nici nu se simţise atât de apropiat de ea, ca acum, în această toaletă sordidă şi mică.

— Dacă Glande ar trăi, spuse ea, aş putea dovedi c-am fost doar prieteni, că ne petreceam doar timpul împreună. N-aveam nimic de făcut, Claude o aştepta pe soţia lui, aşa că avea mult timp la dispoziţie.

Îşi frecă violent vânătaia pe frunte cu vârful degetelor. Lui Barkeley i se păru că gestul, ca numeroase gesturi,

acţiuni şi cuvinte d-ale Virginiei reprezentau o autopedepsire.

— Te doare rău capul? întrebă el.

— Da.

— Atunci nu-l mai freca aşa.

— Îl frecam în mod inconştient.

Îi apucă amândouă mâinile şi i le ţinu strâns.

— Pe cine aştepta Claude?

— Pe o femeie, Lily Margolis mi-a vorbit prima oară de ea. Lily a venit într-o zi la mine acasă şi mi-a spus că Claude era îndrăgostit de o altă femeie. A început să povestească destul de calm, dar apoi s-a înflăcărat de propriile ei cuvinte şi a început să mă înjure. Mă temeam ca nu cumva Carney sau cineva din biroul tău s-o audă, aşa că i-am pus mâna pe gură ca s-o opresc. Bănuiesc că versiunea ei e diferită, dar asta s-a întâmplat cu adevărat... Eram speriată şi jenată, şi a trebuit s-o fac să tacă.. Carney a auzit totul, desigur, adăugă ea cu o urmă de amărăciune. Aude întotdeauna. A zis că dacă nu mă port cum trebuie, o să-i scrie mamei. Carney nu mă poate suferi. Se preface. E ca mama, se preface tot timpul. Scena de veselie, jucată de ea, îngăduinţa ei amabilă, totul e o farsă.

Barkeley nici nu recunoscu, nici nu tăgădui, şi după o vreme Virginia începu să vorbească iar:

— Mai târziu l-am întrebat pe Claude dacă e adevărat că fusese îndrăgostit mult timp de altcineva, iar el a spus că da, era adevărat, dar femeia îl părăsise şi se temea că n-avea să se mai întoarcă la el. Nu ne-am certat deloc din pricina asta. Mi-a părut chiar rău de el. Ştiam ce înseamnă să aştepţi pe cineva care nu vine.

— M-ai aşteptat deseori, Virginia?

— Ştii că te-am aşteptat.

— Am venit întotdeauna totuşi. Nu uita, data viitoare când ai să aştepţi.

— Îţi promit că am să ţin minte.

— Hai, Virginia, acum mergem acasă.

— Te rog. Nu pot să ies aşa.

— Trebuie.

— Nu ştiu ce are să se întâmple. Ce-au să-mi facă? Ce-au să-i facă mamei?

— Nu ştiu ce să-ţi spun.

Îi ţinu uşa deschisă să iasă, iar ea trecu încet, pe lângă el, cu o mână pe cucuiul de pe frunte, ca şi cum ar fi fost o excrescenţă a răului, ce avea să cedeze sub durerea ispăşirii.

DOUĂZECI ŞI DOI

MEECHAM nu fusese niciodată în acea cameră din spatele casei Barkeley. Era mică, pătrată şi aproape goală. Nici cărţi, nici tablouri, iar singura mobilă — o lampă fluorescentă şi o canapea cu un scaun asortat, care trebuia tapiţat din nou. Fereastra — un perete de sticlă — dădea la lumina zilei spre dealurile din dosul oraşului, dar acum, noaptea, nu reflecta decât odaia, pe mamă şi pe fiică, aşezate la capetele opuse ale canapelei, ca doi străini. Se uitau amândouă lung, la Meecham, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să le prezinte una alteia. Se întrebă dacă ar fi fost în stare, dacă ştia combinaţia potrivită de cuvinte care să însemne: *Vi le prezint pe Virginia şi pe doamna Rachel Hamilton.*

— Aş vrea să vorbesc cu fiecare în particular, spuse Meecham. Aveţi dreptul şi privilegiul să consultaţi un avocat înainte de-a face vreo declaraţie oficială. Niciuna

dintre cele două femei nu părea să-l asculte, dar continuă: Domnul Hearst mi-a declarat între timp ce ştie, că Loftus n-a plecat din casă sâmbătă seară, că el, Hearst, a venit la dumneavoastră ieri seară, iar dumneavoastră, doamnă Hamilton, aţi consimţit să-l angajaţi ca şofer, cu condiţia să nu divulge informaţia. E adevărat?

Doamna Hamilton vorbi cu buzele ei uscate şi ţepene.

— Ştii că-i adevărat.

— Aţi consimţit?

— N-am voit să se redeschisă afacerea.

— De unde eraţi sigură că Hearst spune adevărul?

— Păi... pur şi simplu, l-am crezut, asta-i tot.

— Aveţi motive întemeiate să-l credeţi, zise Meecham. Aţi ştiut de la bun început că Loftus e nevinovat.

Doamna Hamilton nu-i răspunse.

— Cine a avut ideea să plecaţi în California?

— Eu.

— Aţi crezut c-o să scăpaţi, c-o să staţi departe, şi aşa o să se încheie afacerea?

— Am crezut că-i cu putinţă.

— Ştiţi cine l-a ucis pe Margolis?

Doamna Hamilton nu se uită la Virginia, dar ridică mâna dreaptă pe jumătate, într-un gest inconştient de apărare.

— Nu ştiu nimic.

— Continuă, spuse Virginia. Spune-i că eu l-am omorât.

— Nu te vârî în asta, Virginia.

— Te-ai ocupat până acum de toate, am şi eu dreptul...

— Taci din gură, proasto! adăugă pe un ton mai blând, ca şi cum ar fi regretat cuvintele: Nu pricepi că încerc să te ajut?

— Paul a spus să declar adevărul, să fiu cinstită.

— *Cinstită*... Nu crezi, că toată lumea ar vrea să fie cinstită? Celor mai mulţi nu le dă mâna. Nu le dă mâna decât să fie puţin cinstiţi şi încă din când în când, şi numai cu anumiţi oameni.

— Eu sunt unul dintre ei, spuse Meecham.

— Nu prea îmi vine să cred, domnule Meecham.

— Nu poţi să-l minţi, în ce priveşte vârsta, pe cineva care deţine o fotocopie a certificatului tău de naştere, doamnă Hamilton.

— Dumneata ai o astfel de fotocopie?

— Mai multe. Oricum, echivalentul a mai multe.

— Înţeleg. În lumina fluorescentă a lămpii faţa ei părea translucidă şi totuşi solidă, ca şi cum pielea ar fi fost turnată în cuarţ, iar ochii în agată. Până şi vocea se cristalizase, ascuţită şi dură. — Vreau să pricepi un lucru, domnule Meecham. În tot timpul acestei afaceri nefericite, am acţionat în interesul major al fiicei mele. Din prima clipă când am auzit c-a dat de buclucuri, am început să fac planuri, aşa cum am făcut de multe ori în viaţă, în ciuda duşmăniei ei tot mai mari.

Vorbea fără să se uite la Virginia, sau să trădeze în vreun fel că-şi dădea seama de prezenţa acesteia în cameră.

— Toată viaţa mea am făcut tot ce-a fost cu putinţă pentru ea. A fost greu s-o cresc, îngrozitor de greu. Din ziua când s-a născut, crizele s-au succedat, şi am rezistat fiecăreia cu toată forţa de care dispuneam. Acum nu mai am destulă forţă ca să continui. Sunt bătrână şi obosită. Virginia își are viaţa ei. Când săvârşeşte o greşeală, trebuie s-o repare singura. Eu n-o mai pot ajuta.

Se lăsă o tăcere încordată. Singurele zgomote din odaie erau stinse şi îndepărtate, zgomotele respiraţiei, ale vântului zguduind cercevelele, apoi bâzâitul slab al lămpii.

— Dormeam când a sosit telegrama lui Paul în acea noapte.

Pare că s-a scurs mult timp de atunci, dar asta n-a fost decât sâmbătă sau mai degrabă duminică dimineaţă, pe la unu, după orarul coastei apusene. Am trimis imediat două telegrame, una Virginiei, alta lui Paul, sfătuindu-i să nu

spună şi să nu facă nimic până la venirea mea. N-aveam niciun plan exact de acţiune în minte, nu ştiam nici măcar dacă Virginia era vinovată sau nu. Ştiam doar că intrase în încurcături şi că aveam datoria s-o ajut. Nu m-am culcat în acea noapte. Mi-am rezervat un loc la avion, mi-am făcut valiza, am verificat contul de la Bancă şi i-am telefonat fiului meu Willett. A doua zi dimineaţa Willett m-a condus cu maşina la Bancă şi-am scos zece mii de dolari, o mie de dolari numerar, iar restul în cecuri la purtător. Willett şi-a închipuit că sunt nebună, dar eu mi-am dat seama că toate cheltuielile aveau să fie enorme, indiferent de ce s-a întâmplat. Aşa c-am venit pregătită. Am sosit duminică seara, iar a doua zi dis-de-dimineață m-am dus s-o văd pe Virginia. Am fost îngrozită.

Pentru prima oară se uită direct la Virginia, apoi repetă cuvintele:

— Am fost îngrozită. Mă aşteptam... cel puţin la un sfârşit al îndoielilor mele. Dar nu exista niciun sfârşit. Nu-şi putea aminti ce se întâmplase, fiindcă fusese beată. Nu putea să afirme sau să nege nimic. Am încercat să nu-mi trădez îngrijorarea, dar eram disperată. Dovezile împotriva ei păreau atât de zdrobitoare, iar ea se purta cum se poartă întotdeauna când e speriată de moarte — obraznică şi dispreţuitoare, făcându-şi dinadins duşmani din cei care îi puteau fi de folos, ca şeriful, gardiana şi chiar dumneata, domnule Meecham. Da, chiar şi din mine. Nu-i de mirare c-am fost disperată când am plecat de la ea în acea primă dimineaţă. Am ieşit pe coridor. Exact în faţa uşii şerifului stătea pe bancă un tânăr. Nu-l mai văzusem până atunci şi nici el pe mine. Mi-am dat seama că trebuie să fi stat acolo mult timp ascultând.

— El era, spuse Meecham. L-am văzut şi eu când am plecat.

— Atunci ştiţi despre cine e vorba.

— Da.

— Mi s-a adresat — a spus ceva despre vreme — apoi m-a întrebat dacă sunt mama Virginiei Barkeley. Când i-am confirmat, mi-a declarat că vrea să discute cu mine o chestiune foarte importantă în legătură cu Virginia.

— Loftus a avut ideea? întrebă Meecham.

— Da. Chiar dacă mi-ar fi venit mie, mi-ar fi fost cu neputinţă s-o duc la bun sfârşit, să dau raita prin oraş, căutând pe cineva dispus şi capabil să facă ce-a făcut Loftus.

— Ideea vi s-a părut logică?

— Pe atunci da!

— Nu v-aţi temut, sau n-aţi avut bănuieli? N-aţi crezut că-i nebun?

— L-aţi cunoscut, domnule Meecham. Nu era nebun. N-avea nimic de pierdut, cu excepţia vieţii lui, care era ca şi pierdută, iar eu n-aveam nimic de pierdut, afară de nişte bani, pe care îmi dădea mâna să-i pierd. Acestea au fost chiar cuvintele lui. În dispoziţia mea de atunci, îmi păreau foarte logice. Dar nu-mi mai par logice. Îşi apăsă fruntea cu dosul palmei, ca şi cum ar fi vrut să-şi domolească durerea pricinuită de o amintire. — Am ajuns la o înţelegere. L-am *cumpărat,* aşa cum te duci şi cumperi un câine. C-a dorit astfel, nu-i o scuză pentru mine.

— Pentru ce avea nevoie de bani?

— Pentru cineva.

— N-a spus pentru cine?

— Nu, a spus doar că banii au să ajute pe cineva să ducă o viaţă decentă. Mă întreb acum, aşa cum m-am întrebat deseori în ultimele zile, dacă banii au să ajute într-adevăr. Mâinile i se agitau nervoase, le încleşta şi le descleşta. — Loftus a zis că are să aranjeze el toate amănuntele, iar eu trebuia să-l întâlnesc, cu banii, la ora patru şi jumătate, în staţia autobuzului la Arbor şi Pontiac.

— E doar o stradă depărtare de aici.

— Da.

— V-a cerut, vreo informaţie în privinţa crimei, o informaţie pe care o putea folosi ca, de pildă, despre cuţitele de vânătoare ale lui Margolis, cum era mobilat *cottage*-ul etc.?

— Nu. Nici nu i-aş fi putut spune, de fapt, fiindcă habar n-aveam.

Meecham întoarse capul spre Virginia.

— Dumneata ştiai.

— Da, am mai fost în *cottage,* spuse ea. Dacă la asta te referi. Dar nu i-am spus nimic lui Loftus. Cum aş fi putut? Ieri dimineaţă l-am văzut pentru prima oară în camera aceea cu dumneata şi cu şeriful. Ţii minte? Şeriful m-a întrebat dacă îl cunosc pe Loftus, şi i-am spus ca l-am văzut pe undeva.

— Iar Loftus a zis că a fost sâmbătă seara într-un bar. Barul lui Sam.

— Da.

— Nu era adevărat, nu?

— Nu cred.

— Şi totuşi Loftus ştia că erai la bar şi c-ai vorbit în treacăt cu un bărbat. Ştia precis ce-ai vorbit: „Dumnezeule, localul ăsta pute”. Cum ar fi putut să te audă spunând asta, şi totuşi să fie acasă, în timp ce Hearst îl pândea?

— Habar n-am.

— Trebuie să i-o fi spus cineva. Cineva care era la bar, care te-a văzut şi te-a auzit, care poate te-a urmărit. Cine avea interesul să te urmărească? Cine era interesat să te urmărească pe dumneata şi pe Margolis, Virginia?

— Nimeni.

— Nu-ţi vine nimeni în gând?

— Nu!

— Mie îmi vine cineva, zise Meecham. Lily Margolis, de pildă. Dar se afla din întâmplare la mai multe mii de kilometri. Sau, prietena lui Margolis, domnişoara Falconer.

Sau Carney. Carney era foarte interesată să te ajute. Şi o altă posibilitate: Paul Barkeley.

— Dacă Paul ar fi fost acolo, l-aş fi văzut, spuse Virginia calm. Nu încerca să-l vâri şi pe el în porcăria asta. Din pricina mea s-au întâmplat toate şi vreau să suport consecinţele... eu şi mama. Nu, mamă?

Cele două femei se priviră ca prin periscopurile unor submarine duşmane, într-o mare fără fund, violentă. Apoi doamna Hamilton se întoarse suspinând.

— Da, da, Virginia.

— Paul nu ştia nimic despre crimă, sau despre aranjamentul cu Loftus, nu, mamă?

— Nu, draga mea. Absolut nimic. Îşi strângea mâinile mici în poală, de parcă ar fi ţinut două animale neastâmpărate, liniştindu-le cu forţa. — L-am întâlnit pe Loftus la patru şi jumătate în staţia autobuzului. Aveam banii cu mine. Încasasem şase cecuri la purtător, la trei bănci diferite, ca să evit întrebări inutile sau bănuieli. I-am telefonat lui Alice şi i-am spus că mă duc la un cinema cu două filme în program, apoi ţi-am telefonat ca să te invit la ceai, domnule Meecham. Loftus a avut ideea să fii acolo, când avea... când avea să joace farsa. Cred că dorea să încerce întâi cu dumneata, mai înainte de-a vorbi cu şeriful.

— Ca o repetiţie, spuse Meecham. Ei bine, i-a mers.

— Da, totul a mers ca pe roate. Până aseară, când am vorbit cu Hearst. A venit aici, acasă, şi-am discutat. Şi atunci mi-am dat seama că trebuie s-o iau pe Virginia din acest oraş. Dacă e vinovată sau nu n-am să aflu niciodată. Memoria ei poate rămâne sigilată pe vecie, sau s-ar putea trezi din visul ei într-o noapte, şi să-şi amintească totul clar şi amănunţit. Uită-te la ea, domnule Meecham. Uită-te la o fată frumoasă. Undeva, în dosul acestor ochi blânzi e înregistrat totul, ce-a văzut, ce-a atins, ce-a auzit, ce-a simţit sau ce-a făcut. Totul e acolo, dar rupt din context,

din timp, din câmpul vizual.

Virginia se uită lung la mama ei cu ochi care nu erau deloc blânzi.

— Vorbeşti despre mine parcă aş fi un copil, sau o nevropată.

— Eşti copilul *meu.*

— Oare?

Deşi cele două femei stăteau la distanţă de un braţ, Meecham simţi că între ele se afla o mare întindere, un adevărat ocean dezlănţuit, prea violent pentru a fi parcurs cu o barcă, un munte imposibil de escaladat, o scurgere de ani prea lungă pentru a şi-o mai aminti.

Doamna Hamilton întinse braţul peste prăpastie.

— Virginia…

— Dacă am să visez ceva într-o noapte, n-am să-ţi spun niciodată, zise Virginia. Îţi promit.

— Draga mea.

— N-am să spun nimănui.

— Eu… Da. Da, poate că-i cea mai bună cale. Se uită la Meecham. — Ce facem acum, domnule Meecham?

— Va trebui să-l chemaţi pe şerif.

— Înţeleg. Şi apoi?

— Va hotărî ce-i de făcut. Aţi ascuns dovezi în privinţa unei crime. O ilegalitate gravă.

— A, da? Auzi, am comis o ilegalitate gravă. Willett o să fie foarte surprins, spuse ea aproape veselă. Ei bine, atunci presupun că va trebui să angajez un avocat.

— Da.

— Dar nu pe dumneata, domnule Meecham.

— Perfect, răspunse Meecham cu un zâmbet uşor. Nu pe mine.

— Cred că eşti foarte obosit de noi toţi. Crezi că am creat greutăţi acolo unde nu există niciuna, că încurcăturile noastre nu sunt la fel de reale ca un picior rupt, ca pojarul sau ca altceva care se vede. Se ridică şi se

îndreaptă spre uşă. — Ai să ai grijă de Alice?

— Am să încerc.

— Alice e o fată bună, spuse ea gânditoare. Aş fi vrut să ştiu cum... Ei bine, am să mă duc să telefonez şerifului. Nu-i nevoie să aştepţi, domnule Meecham. Noapte bună.

— Noapte bună.

Ieşi pe uşă şi trecu prin hol. Nu se uită înapoi, dar ştia că doamna Hamilton îl urmăreşte cu privirea. Îi simţea ochii pironiţi în ceafă, reci şi neplăcuţi cum e contactul cu gheaţa.

DOUĂZECI ŞI TREI

ALICE îl aştepta în maşina lui; părul strălucitor îi era acoperit cu o eşarfă neagră, aşa încât Meecham nu o văzu decât când deschise uşa.

— Bună, spuse Meecham.

— Bună.

— Unde mergem?

— Mi-e indiferent, răspunse ea. Unde vrei tu.

— Foarte bine.

Conduse maşina pe alee şi coborî în stradă. Simţea în trup o agitaţie puternică, ca şi cum sute de roţi s-ar fi învârtit în toate direcţiile. Se ferea aproape să vorbească, de teama efectului roţilor asupra vocii. Dar când în cele din urmă se hotărî, vorbi calm şi detaşat.

— Mă duc acasă.

— Atunci merg şi eu.

— Poate c-ar fi mai bine să nu vii.

— Am douăzeci şi trei de ani, spuse ea cu mândrie naivă,

ca şi cum douăzeci şi trei de ani ar fi fost o vârstă specială, ce conferea purtătorului o mare înţelepciune şi dreptate.

— Şi eu am avut odinioară douăzeci şi trei de ani, zise Meecham, ca şi mulţi alţii. Am făcut deseori greşeli.

— Eu una n-am să fac.

Circulaţia în centrul oraşului era aglomerată, de maşini care alunecau fantomatic pe străzi şi de studenţii încotoşmănaţi ca nişte mumii. Ceasul turnului bătu nouă şi un sfert când Meecham opri maşina în faţa unei case mici şi albe, cu două aripi identice.

Păşiră mână în mână pe trotuarul necurăţat de zăpadă, până ajunseseră la treptele verandei din partea dreaptă a clădirii. Pe o carte de vizită deasupra uşii stătea scris: Eric Meecham. Două sticle de lapte ieşeau dintr-un morman de zăpadă de lângă uşă.Laptele înghețase şi țâșnise din gura sticlelor, ca un muşchi straniu şi alb, care izbucneşte peste noapte, în urma unei ploi de vară.

— Cred c-am uitat să iau laptele, zise Meecham.

— Ţi se întâmplă întotdeauna iarna?

— Când e foarte frig.

— Ciudat. Va trebui să mă obişnuiesc cu multe lucruri ciudate, nu, Meecham?

— Da.

Încercă să descuie uşa, dar cheia se înţepeni şi nu mai vru să se mişte. Încercă de trei ori până se deschise şi un curent de aer cald îi întâmpină ca o gazdă prietenoasă.

Meecham aprinse lumina din hol.

— Cred că nu e foarte curat. Mie mi se pare destul de curat, dar unei femei...

— E *foarte* curat.

— Serios?

— Zău, nu văd cum s-ar putea să fie mai curat. Eu... O, *Meecham*. Lapte îngheţat, o locuinţă curată... ce mai contează?

Avocatul îi deznodă eşarfa legată sub bărbie şi o lăsă să

cadă moale şi neobservată, ca o frunză.

— Eşti frumoasă, Alice.

— O, aşa sper. N-aş putea să trăiesc dacă nu ţi-ar plăcea cum arăt.

Se agăţă de el cu toată forţa, ca o iederă crescută singură şi ale cărei antene atinseseră în sfârşit un pom. Meecham o ţinu strâns în braţe şi o sărută, iar roţile din el începură să se învârtească cu o viteză atât de dementă, încât zgomotul lor îi vâjâia şi îi răbufnea în urechi. Când sună telefonul, recunoscu cu greu apelul ca un zgomot nou şi separat, dar insistenţa brutală a aparatului îi pătrunse încetul cu încetul în minte, ca o durere.

Alice tresări în braţele lui şi clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să respingă pe intrus.

— Cred că-i telefonul.

— Lasă-l să sune, spuse el.

— Te caută deseori alte femei?

— Uneori.

Telefonul continuă să sune de cinci, şase, şapte ori.

— Ai putea să răspunzi, zise ea, iar dacă-i o altă femeie, spune-i că eşti foarte ocupat, şi-ai să fii foarte ocupat mult timp.

— Cât de mult?

— Ani. O veşnicie.

— Foarte bine. Ridică receptorul de pe masa din hol. Mâinile îi tremurau şi genunchii îi slăbiseră, i se înmuiaseră.

— Alo.

— Dumneavoastră, sunteţi, domnule Meecham?

— Da.

— Aici e Victor Garino. Vă amintiţi?

— Desigur. De unde telefonezi?

— De acasă. De la Kincaid. Am încercat să obţin legătura cu dumneavoastră înainte de ora cinei. Nevastă-mea şi cu mine avem mari încurcături cu doamna Loftus. Din pricina

banilor.

— Care bani?

— Restul din cei şapte sute de dolari ai lui Loftus. N-ar fi trebuit să-i trimiteţi banii, domnule Meecham.

Meecham pipăi în buzunarul dinăuntru al hainei. Plicul cu restul de bani ai lui Loftus se afla încă acolo.

— A înnebunit, zise Garino. Cumpără nu numai băutură, ci tot felul de lucruri, orice vede. Discuri, zeci de discuri şi n-are picup. Şi o rochie pentru nevastă-mea, o rochie atât de mare, că nevastă-mea intră în ea de două ori. Iar pentru mine o pălărie nouă, o lampă, o ladă cu sticle de vin, o ladă întreagă...

— Şi ce vrei să fac eu? zise Meecham.

— Să veniţi şi să luaţi înapoi banii care i-au mai rămas. I-am cerut să mi-i dea să-i ţin, nu i-aş da decât câte un dolar, ca pe vremuri, când Birdie îi fixase o alocaţie. N-am niciun drept să-i iau banii... Dar dumneavoastră aveţi, domnule Meecham. I-aţi trimis banii şi-i puteţi lua înapoi. Ar fi legal, nu?

— Nu, n-ar fi, pentru că nu i-am trimis niciun ban.

La celălalt capăt al firului se aşternu liniştea. Apoi din nou glasul lui Garino, vorbind nu la telefon, ci cuiva de alături.

— Zice că nu i-a trimis el, draga mea.

— El i-a trimis, sigur. Cine altul...

— Poate că i-a împrumutat.

— De la cine? Cine îi dă ei bani cu împrumut?

— Nu-i capabilă să fure.

Se aşternu din nou tăcere, apoi doamna Garino vorbi cu o voce stinsă.

— Nu-mi las niciodată portofelul din mână.

Meecham vorbi tare în receptor.

— Garino?

— Sunt aici, domnule Meecham. Vorbeam cu nevastă-mea.

Spune să vă comunic că ne pare foarte rău că v-am deranjat şi... ce altceva, draga mea*!*

— Sărbători fericite, spuse doamna Garino.

— Da, da, sărbători fericite, zise Garino grav.

— Stai o clipă, Garino.

— Este penibil; am impresia că am făcut o mare greşeală, crezând ca dumneavoastră i-aţi trimis...

— Lasă asta. Doamna Loftus e acasă?

— Da.

— Ţine-o acolo.

— S-a îmbătat prea rău ca să mai poată ieşi.

— Vreau să discut cu ea, zise Meecham. E foarte important. Plec chiar acum şi-am să sosesc acolo cam într-o oră.

Puse telefonul în furcă şi se întoarse spre Alice. Fata îi zâmbea, dar nu foarte convingător.

— M-ai lăsat o dată singură în astă-seară, spuse ea. Nu vreau să mă laşi şi a doua oară.

— Îţi plac drumurile lungi cu maşina, la ţară, iarna?

— Foarte mult.

— Eşti sigură?

— Le ador. Se aplecă încet, îndoind genunchii şi ridică eşarfa de jos. Spuse fără să se ridice: Altminteri aş fi în stare să stau aici şi să încep să urlu.

— Te rog să n-o faci. O trase încet în sus. — Nu uita, ai douăzeci şi trei de ani.

— Râzi de mine.

— Nu. Uite, îţi pun eu eşarfa. Mă laşi?

— Mda. Îl privi când îi înnodă neîndemânatec eşarfa sub bărbie. — Meecham, trebuie neapărat să plecăm?

— Trebuie.

Stinse lumina din hol şi rămaseră o clipă amândoi pe întuneric, faţă în faţă, fără să se atingă unul pe celălalt.

— Nu te-ai supărat?

— Nu. Îşi clătină capul cu o mişcare destul de tristă. —

Dar nu cred că mai am douăzeci şi trei de ani. Cred că sunt mai bătrână.

DOUĂZECI ŞI PATRU

ÎN apartamentul de la demisol al lui Garino ardea lumina. De pe trotuar, Meecham şi Alice vedeau drept în bucătărie.
Doamna Garino stătea singură la o masă mare, acoperită cu o muşama, stătea nemişcată, ca şi cum ar fi aşteptat să audă un zgomot sau să se întâmple ceva.

Garino le deschise uşa. Avea la subţioară un pisoi adormit.

— Aţi venit repede, domnule Meecham.

— Da. Domnişoara Dwyer, domnul Garino. Domnişoara Dwyer, e logodnica mea. A venit cu mine.

— Intraţi, intraţi! Garino se dădu la o parte ca să le facă loc; la mişcarea lui, pisoiul se trezi şi începu să-şi scoată şi să-şi vâre ghearele în lâna aspră a pulovărului lui Garino. Ghearele intrau şi ieşeau ca nişte ace irizate, înfipte şi scoase din perniţe de catifea trandafirie. — Am să-mi aduc cheile.

— Pot să ţin eu pisoiul în locul dumitale? spuse Alice timid.

— Vă plac pisicile?

— La nebunie.

— Asta e cel mai mic. E întotdeauna ultimul la mâncare, şi când doarme, e la fundul grămezii, aşa că-l mai răsfăţ niţel, drept compensaţie. Alice se aşează în vechiul balansoar de răchită, iar Garino îi puse în poală pisoiul supărat. — Mă duc să-i spun soţiei mele să facă nişte cafea.

— Am şi pus de cafea, spuse doamna Garino din bucătărie; părea supărată fiindcă se găsise cineva care să-i amintească de cafele.

— Vino aici o clipă, draga mea.

— Nu sunt îmbrăcată pentru musafiri. Veni totuşi în prag, netezindu-şi fusta pe şolduri. — Avem multe necazuri. N-am avut vreme să mă îmbrac.

Meecham făcu prezentările între cele două femei, care se examinară cu zâmbete furişe, mai înainte de a-şi manifesta sentimentele.

— Domnişoara poate să rămână aici cu mine, spuse doamna Garino către soţul ei. N-o să vrea să urce la acea…

— Draga mea…

— De câte ori pe zi trebuie să-mi tot spui aşa: „draga mea”?

Ai putea să fii cinstit şi să spui: „Taci din gură!”.

— Asta n-ar fi prea politicos, răspunse Garino cu o voce blândă.

Cei doi bărbaţi ieşiră în hol, iar Garino închise uşa.

— E încă în apartamentul ei? întrebă Meecham.

— Da. M-am dus acolo acum un sfert de oră să verific. Fireşte, e beată, dar nu aşa de rău cum mă aşteptam. Am auzit-o din dosul uşii mergând prin cameră şi vorbind de una singură.

— Ştie că Earl a murit?

— N-am putut să-i spun. A fost atât de fericită astăzi, cheltuind banii ăia, cum să-i stric plăcerea? E mult de când n-a mai avut bani de cheltuit şi i s-a suit la cap. Când n-ai

niciodată mai mult de un dolar, o sută de dolari ţi se pare c-au să ţină o veşnicie.

— Dacă ghicesc eu bine e mai mult de o sută de dolari la mijloc.

— Atunci de unde-a făcut rost de ei?

— Nu ştiu, răspunse Meecham. Dar ştiu de unde provin iniţial.

— Sper că nu i-a furat?

— Nu.

— Nici eu n-am crezut. Părea uşurat totuşi sufleteşte.

Uşa apartamentului doamnei Loftus era încuiată. Cu toate că Garino avea în mână o cheie ca s-o descuie, bătu o dată, şi încă o dată, înainte de a o folosi.

Bătrână stătea într-o rână pe canapeaua hodorogită, cu picioarele ridicate, cu gleznele încrucişate şi cu spatele la uşă. Fuma o ţigară pusă într-un ţigaret lung de argint, ţinând degetele întinse elegant.

Vorbi fără să-şi mişte capul.

— Nu mai am dreptul să stau singură?

Garino păli uşor.

— V-am rugat să nu fumaţi când beţi.

— Eşti cicălitor, Victore. Aşa le spuneam unora ca dumneata în tinereţea mea. Ce mai vrei?

— Am adus pe cineva care vrea să vă vadă.

— A mai fost cineva.

Scutură cenuşa ţigării în direcţia vagă a unei scrumiere. O parte din cenuşă căzu pe jos, iar restul pe rochie. Meecham observă că rochia avea două sau trei urme de pârlit, deşi părea nouă-nouţă. Fiecare lucru de pe ea părea nou-nouţ — rochia de un roşu spre mov, în talie cu o floare de catifea purpurie, ciorapi de mătase negri, sandalele de antilopă neagră, ca şi pălăria din pene negre, lucioase. Nimic nu-i venea bine. Pălăria îi atârna pe cap ca un corb furios, ciorapii i se încreţiseră în cute, iar fusta se detaşa ţeapănă de pe şoldurile descărnate, ca un tutu de balerină.

Camera mirosea a whisky şi a fum, un fum mai acru decât cel de ţigară. Meecham observă abia atunci că bătrână arsese ceva în cămin. Obiectul din foc se calcinase transformându-se într-o pojghiţă neagră-cenuşie, dar de jur-împrejur se vedea ceva care mai fumega încă.

— N-am ştiut că vreţi să ieşiţi, spuse Garino.

Doamna Loftus îşi aplecă încet capul spre el ca şi cum ar fi voit să nu-şi sperie corbul de pe cap.

— Nici n-am să ies, Victore.

— N-aş vrea să ieşiţi.

— Am spus...

— E foarte frig şi târziu, iar de altfel barurile se vor închide foarte curând.

Ochii bătrânei doamne tresăriră.

— Dar bine, nici n-aş *visa* să ies pe o asemenea noapte.

— Promiteţi-mi că nu veţi ieşi.

— Nici nu m-am gândit să ies într-o noapte ca asta. De fapt eram pe cale să mă retrag, când am hotărât să-mi probez rochiile noi.

— E o rochie frumoasă.

— Îţi place sincer? Nu-i măsura mea, dar n-am cumpărat-o să-mi vină *turnată*. Am cumpărat-o, adăugă ea pe un ton destul de rezonabil, pentru culoare. Are o culoare atât de veselă, încât mă trezeşte la viaţă.

— V-o poate strâmta Ella.

Doamna Loftus îl privi rece.

— Aşadar, nu-ţi place sincer.

— A, ba da, dar...

— N-ai dreptul să intri cu forţa la mine în casă şi să-mi impui părerile dumitale asupra rochiilor mele, domnule Garino.

— Mai bine v-aţi duce la culcare înainte de-a... zise Garino uitându-se în jos, la mâini.

— Înainte de ce, domnule Garino?

— Mai înainte de a vă duce Ella la culcare.

Femeia reflectă o clipă liniştită, apoi rosti cu un aer triumfător:

— Nu mă pot duce la culcare. Am musafiri. Arătă cu ţigaretul spre Meecham. Ţigara arsese până la capăt şi se stinsese.

— Cine eşti dumneata, musafirule?

Meecham îşi repetă numele.

— Ei bine, ia loc atunci şi-o să mai bem câte un pahar. Şi dumneata, Victore.

— Nu, eu nu vreau să beau, vă mulţumesc, spuse Garino.

— Nu-i nevoie să te prefaci în faţa mea că nu bei. Am aflat, din întâmplare, că bei tot timpul, pe ascuns. Mulţi oameni o fac. Miliarde. Toarnă-ne şi nouă, câţiva din acele miliarde, câte un pahar, Victore.

Rădăcina nasului lui Garino şi vârfurile pometilor, deşi întunecate la culoare, se roşiră de furie.

— Lăsaţi pentru mai târziu.

— Nu vreau să las. Am nevoie de forţă. Whisky-ul e combustibilul trupului. Am citit în ziare. Nu văd niciun motiv pentru care să nu folosesc combustibilul pentru trup.

— Intenţionaţi să ieşiţi, nu! întrebă Garino. Nu aveţi de gând să vă probaţi rochiile.

— Vai, ce idee *absurdă*!

— Unde vă duceţi!

— Dă-mi să beau.

— Unde vă duceţi?

— Venetic împuţit.

Ochii lui Garino străluciră ca o pată de ulei pe o apă în mişcare.

— Măsuraţi-vă vorbele. Sunt singurul dumneavoastră prieten.

— Oh, nu-i adevărat. Am o groază de prieteni.

Meecham se aşeză şi o privi în faţă. Măsuţa pentru servit cafea, zgâriată şi rahitică, părea un pod şubred între ei, ce trebuia trecut cu atenţie, pas cu pas.

— Cine sunt aceşti prieteni? întrebă el.

— Nu te priveşte. Eu nu mă duc pe la alţii să-i întreb : Cine sunt prietenii voştri? Cine sunt prietenii voştri?

— V-au dat prietenii ceva bani?

Doamna Loftus înălţă capul şi încercă să se arate arogantă:

— Nici nu-mi trece prin minte să primesc de pomană. Sunt o femeie cu venituri.

— Înţeleg, fireşte, spuse Meecham. Dar n-aţi refuzat banii trimişi de Earl? I-aţi primit de la Earl?

— Nu mă mai plictisi. Sunt obosită şi simt nevoia unui combustibil pentru trup.

— Am priceput.

Meecham dădu din cap spre Garino, iar acesta se duse tăcut şi cu buzele strânse la bucătărie. Se întoarse aducând cu el un pahar de plastic plin ochi cu whisky.

Doamna Loftus îi dădu pe gât din trei înghiţituri.

— Ziarul ăla avea dreptate. E un combustibil. Simt că m-am încălzit.

— Earl a murit, doamnă Loftus, spuse Meecham.

Bătrână doamnă începu să tremure, iar Meecham crezu o clipă că are să reacţioneze violent la această veste. Dar prea multe nervuri de comunicaţie fuseseră tăiate între ea şi lumea de afară. Durerea era amortizată, iar bucuria rămăsese departe.

— M-aţi auzit, doamnă Loftus?

— Nu vreau s-aud nimic. Lasă-mă în pace.

— Înainte de a muri, Loftus avea peste şase mii de dolari, zise Meecham. Câţi aţi primit din ei?

— Am uitat cum arăta la faţă. Era simpatic, dar l-am uitat. Nu mi-l mai pot închipui.

— Cine v-a trimis banii? Sau, cine i-a adus?

Deşi gura i se mişcă, în primul moment nu articulă niciun sunet, iar când o făcu, nu formulă un răspuns la întrebările lui Meecham, ci la întrebări ce se înălţau în

mintea ei ca fumul unui foc abandonat.

— Ce viaţă grea, ce viaţă îngrozitoare! Earl are noroc. N-am fost o mamă bună cu el. S-a întâmplat ceva cu mine. Ce oare? Nu-mi amintesc. S-a întâmplat totuşi ceva. Cred c-am fost bolnavă şi prea obosită ca să-mi mai pese.

Meecham îşi aduse aminte de cuvintele semnificative folosite de Earl în privinţa mamei lui: „O singură băutură şi se îmbată. A fost o beţivă timp de treizeci de ani şi n-a descoperit decât atunci. Pentru ea lumea a dispărut în acea clipă. N-a mai văzut-o de atunci. Şi nici n-are s-o mai vadă".

— Earl m-a înţeles, şopti ea. Mi-a scris uneori lucruri brutale, a spus că mi-am călcat promisiunile, a spus că n-am luptat destul de energic. I-am ars toate scrisorile. Birdie mi-a cerut.

— Cine?

— Birdie. În astă-seară. Stăteam aici şi deodată a intrat pe uşă Birdie, ca o fantomă. Se uită plină de speranţe la uşa încuiată, ca şi cum ar fi dorit să se materializeze din nou fantoma, o fantomă prietenoasă, mai reală decât umbrele printre care trăia ea.

— Vă rog, doamnă Loftus! se răsti Meecham la ea. Calmaţi-vă. Spuneţi-mi...

— Uită trecutul, a spus Birdie. Arde toate scrisorile. Şi are dreptate. De acum înainte lucrurile au să fie altfel. Am să plec, am să încep o nouă viaţă. Birdie mi-a spus că nu-i bine să trăiesc aici fără un sfanţ, într-un orăşel plin de intrigi. *Birdie a spus* şi *Birdie spune*... Cuvintele păreau s-o hipnotizeze ca o nouă religie, ca un imn deosebit. — Birdie spune c-ar trebui să trăiesc la ţară, într-o casă mare, cu o puzderie de pomi şi de flori, şi cu câini în curte.

Meecham se aplecă spre ea peste masă, încercând să-i capteze atenţia.

— A fost Birdie aici astă-seară?

— Nu cred c-ar trebui să-ţi spun. Nu vreau să ştie Victor,

nu-mi plac oamenii care spionează.

— Nu spionez. Dar cred că faceţi o greşeală, doamnă Loftus. Nu putea fi Birdie.

— O cunosc pe Birdie. Am recunoscut-o de îndată, nici n-a trebuit să deschid gura.

— Earl susţinea c-a murit într-un accident în partea de apus a ţării.

Doamna Loftus nu păru surprinsă.

— Câteodată Earl spune baliverne.

— Nu-i o balivernă. Dacă a minţit în privinţa morţii ei, înseamnă că a încercat, cu premeditare, să împiedice pe orice cale de-a fi găsită.

— Ei bine, eu am găsit-o fără s-o caut. E într-adevăr vie. Trebuie să recunosc totuşi că-şi arată vârsta, adăugă cu viclenie doamna Loftus. A, da, a mai îmbătrânit. Şi între timp a mai încasat câteva lovituri, aşa că acum înţelege mai bine necazurile oamenilor de seama mea. Birdie s-a schimbat. Spune că şi eu m-am schimbat. Îşi înclină capul spre Garino. — Crezi că m-am schimbat, Victore?

— A, da. Garino arăta scârbit. Foarte mult.

— Nu-mi faci un *compliment,* — nu? spuse ea încet.

— Aşa am intenţionat.

— Eu, una, cel puţin nu m-am lăbărţat. Multe femei bătrâne se lăbărţează.

„Dacă nu se hrănesc cum trebuie”, îşi spuse Meecham.

— Birdie v-a dat bani?

— Mi i-a trimis. Au sosit azi-dimineaţă prin poştă, un cec şi o notiţă. Două sute de dolari.

— Şi apoi?

— Apoi ce? I-am cheltuit, fireşte.

— Pe toţi?

— Nu chiar pe toţi, răspunse ea dispreţuitoare. Nu sunt ţicnită. Mi-au mai rămas doisprezece dolari.

— Cât timp au să vă ajungă doisprezece dolari dacă vreţi să luaţi o casă mare la ţară?

— Birdie spune să nu-mi fac griji. Are ea grijă de toate. A rugat-o Earl. Ştie unde-i casa. O să mă ducă acolo cu maşina astă-seară. S-ar putea să fie un drum foarte lung. Mai îmi dai să beau un pahar, Victore?

— Ar fi bine să nu mai beţi, răspunse Garino.

— Doar unul. Pe urmă arunc sticla. Ştii — să mă las de băutură. Îţi promit. I-am promis şi lui Birdie şi-ţi promit şi dumitale.

Garino aduse sticla din bucătărie şi-i mai turnă, un pahar, în timp ce bătrână bea, Garino rămase aplecat asupra ei, cu o răbdare plină de înduioşare, ca o găină ce cloceşte un ou stricat.

— Acum am să arunc sticla, o să vedeţi, aşa cum am promis. Dă-mi-o.

Garino băgă dopul la loc în sticla pe jumătate plină şi i-o aşează în poală. Apoi întinse braţul, iar doamna Loftus se ridică agăţându-se de mânecă vechiului pulovăr. Se împletici spre cămin, bălăbănindu-se pe sandalele ei noi, cu tocuri ascuţite, ca un copil pe picioroange.

— Nu crezi c-am să-mi ţin promisiunea, zi? Ei bine, te-ai înşelat, Victore.

Cu atenţie exagerată puse sticla în picioare în mijlocul grătarului de la Cămin, în care focul se stinsese. Apoi se întoarse la canapea, răsuflând greu şi zgomotos, ca şi cum ar fi parcurs pe jos nu lăţimea camerei, ci o imensă distanţă, de-a lungul a mai multor ani.

Se aşează cu grijă, evitând privirea lui Garino. Acesta nu spuse nimic. Se duse la cămin, luă sticla şi intră din nou cu ea în bucătărie. Tăcerea din încăpere devenise insuportabilă, tăcerea unor cuvinte îngrozitoare, încă nerostite.

— N-ar fi trebuit să faci asta, Victore, spuse ea în cele din urmă.

Faţa lui Garino era de nepătruns.

— Aţi putea să aruncaţi clădirea în aer. E combustibil.

Vă amintiţi?

— Acum eşti şi dumneata împotriva mea.

— Nu vreau să sară clădirea în aer.

— Şi dumneata şi Ella, amândoi. Nu mi-a mai rămas decât un singur prieten.

— Birdie nu v-a fost niciodată prietenă, zise Garino. Ţin minte cum vă certaţi, cum vă certaţi tot timpul, amândouă.

— Lucrurile s-au schimbat.

— Unde-i casa aia mare unde vă duce, cu pomi, cu flori şi cu câini în curte?

— Nu ştiu exact.

— E o casă particulară?

— Cum adică particulară? Fireşte că e... ce vrei să spui?

— Am crezut că-i un loc unde-i îngrijesc pe bătrâni şi pe alţii.

— Un azil.

— Nu, nu vorbeam de un azil...

— De azil vorbeai! strigă ea ascuţit. Earl n-ar îngădui! Mă auzi? N-ar îngădui niciodată!

— Earl e mort.

— Dar i-a dat bani să aibă grijă de mine, iar ea i-a *promis.*

— Promisiunile se înmulţesc ca puricii în familia dumneavoastră.

— Pleacă! se jelui ea. Nu vreau să te mai ascult.

— Ce se întâmplă dacă Birdie nu mai vine? Ce-o să faceţi? O să fiţi foarte mulţumită să staţi aici, chiar dacă locuinţa nu-i destul de bună pentru dumneavoastră. Şi nici eu nu sunt destul de bun, un venetic împuţit.

— Vă rog, vă rog pe amândoi, spuse Meecham. Cearta asta nu duce nicăieri. Doamnă Loftus, mă ascultaţi?

Bătrână doamnă îşi înălţă capul încet, ca un animal bolnav.

— Birdie are să vină să mă ia, nu?

— O să sosească sigur, răspunse Meecham cu

convingere. V-aţi făcut bagajele şi sunteţi gata de plecare?

— Da.

— Spuneţi-mi mai întâi unde aţi încasat cecul pe care vi l-a trimis?

— La un mic local pe stradă.

— Un magazin sau un bar?

— O... o cârciumă. Tocmai treceam pe alături când...

— Da. Ştiu. Cum se numeşte localul?

— Cârciuma lui Peterson. Nu era un cec fals, nu-i aşa? Am cheltuit banii. N-aș mai putea să-i restitui. Nu vreau să-l înşel pe domnul Peterson. M-a ajutat când am... când am fost bolnavă.

— Cecul e probabil bun.

— Trebuie să fie. La început n-a vrut să-l primească, fiindcă i-am spus că-i de la nora mea, iar el a zis cum putea să fie, că doar nu era semnat doamna Loftus. A trebuit să-i explic că Loftus şi Birdie au divorţat, iar Birdie şi-a reluat numele ei de Falconer.

— Ce nume?

Pronunţă cuvintele atât de violent, încât bătrână doamnă se trase înapoi de frică.

— Poate că lui Birdie nu-i place că-ţi spun atât de multe.

— Cum a semnat cecul?

— Jemima Falconer.

— Jemima Falconer, repetă Meecham. Numele i se părea foarte îndepărtat şi totuşi cunoscut, ca ecoul vocii unui prieten.

— N-a dat voie nimănui să-i spună Jemima. Îşi închipuia că sună ca un nume de negresă. Îi spuneam Birdie... asta i-a fost porecla la şcoală. Meecham îşi aminti de descrierea lui Birdie din cele auzite de la diferite persoane. Garino: „Îi spuneau Birdie. Ce nume caraghios. Nu semăna deloc cu o păsărică. Era o femeie voinică, mai în vârstă decât Earl şi destul de simpatică dacă n-o supărai... avea nişte nervi groaznici”. Doamna Loftus în noaptea când o găsise la

autogară: „N-a pomenit o vorbă de ea până a adus-o acasă şi-a spus: «Uite-o pe soţia mea.» Iar ea stătea acolo, cu părul ei vopsit în roşu, cu mutra ei dură, trecută bine de patruzeci de ani, iar el doar un copil”. Loesser, acasă la Lily Margolis: „Impresia mea e că-i o femeie foarte respectabilă. Ştiu că Lily se gândise de mult că Claude avea o amantă permanentă, dar nu mi-a venit să cred că-i această Falconer”. Gurton la restaurant: „Acum vreo doi-trei ani Loftus venea des aici cu prietena lui, o roşcovană înaltă care părea să fie inteligentă”. Gill, infirmierul care petrecuse ultima noapte cu Loftus, ascultându-l cum vorbeşte: „Birdie încoace, Birdie încolo. Trebuie să fi fost nebun după femeia asta”.

În acea noapte, când propria lui moarte era mulată, turnată şi îl aştepta ca o fecioară din fier, Loftus încercase s-o apere pe Birdie cu singurele arme care-i mai rămăseseră — minciunile. Inventase moartea ei într-un accident de automobil în partea apuseană a ţării, astfel ca nimeni să n-o caute, sau să descopere unde se afla şi cine era, de fapt. O acoperise cu minciuni, aşa cum zăpada acoperă pe cei ce se plimbă în nopţile de iarnă, şi le şterge urmele paşilor.

Acum, din această harababură, Birdie ieşise clar, precis şi real, cu sânge în vene, cu bani în mână şi cu promisiuni pe buze. O casă mare cu pomi şi o viaţă nouă, plină de speranţe; Birdie a spus şi Birdie spune. De ce? De ce se întorsese ca să mai spună ceva? Meecham se uită la bătrâna doamnă. Era ocupată să vâre o nouă ţigară în ţigaretul de argint, cu mintea şi trupul concentrate în această mică îndeletnicire atât de uşoară pentru oricine altul, şi atunci îşi dădu seama de inutilitatea de a-i mai pune întrebări.

— Vă ajut eu, spuse el.

— Lasă-mă în pace. Pot şi singură. De ce nu pleci?

— N-ar fi o idee rea.

— O idee excelentă. Ex-ee-len-tă.

Meecham se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Sper c-o să lăsaţi noua dumneavoastră adresă domnului Garino.

— Poate că da, poate că nu.

— Hai Garino.

Garino rămase pe loc.

— N-o putem lăsa aşa. Rămân să aranjez lucrurile. Nu am încredere în...

— Are să se aranjeze totul. Hai să mergem.

— Dar...

— Îmi port eu singură de grijă, Victore, spuse hotărât bătrâna doamnă. Sunt o femeie cu ex-pe-rien-ţă.

— Noapte bună, atunci.

Nu le răspunse. Se uita concentrată la mica pendulă de pe consola căminului, îngustându-şi ochii pentru a şi-i pironi mai bine. Era ora unsprezece. Sau poate douăsprezece. Sau zece? Arătătoarele tremurau, când într-o parte, când într-alta. Zece, douăsprezece, unsprezece, zece...

— Hotărăşte-te o dată, îi spuse ea pendulei.

DOUĂZECI ŞI CINCI

DUPĂ ceasul lui Meecham era unsprezece şi jumătate. De aproape treizeci de minute aştepta în întuneric pe treapta de jos a scărilor ce duceau la demisol, cu umărul sprijinit de vechea rampă de lemn. Din această poziţie nu putea vedea uşa de la intrarea din faţă, fiindcă scările descriau o spirală, dar auzea tot ce se întâmpla în holul de

deasupra. O auzea chiar foarte slab pe doamna Loftus plimbându-se în apartamentul ei, făcând ultimele pregătiri pentru călătorie. Umărul şi ceafa lui Meecham înţepeniseră şi-l dureau când îl lovea curentul. Se uită din nou la ceas. Un alt minut se târî, lent şi greoi, ca un animal leneş. *Nu vine,* îşi spuse el. Poate că Birdie s-a speriat şi a plecat, sau poate că întreaga afacere fusese ceea ce crezuse el de la bun început, o fantezie a unei minţi ameţite.

Apoi auzi deschizându-se uşa de la intrare şi paşi liniştiţi, dar fermi înaintând pe covorul subţire. O pauză, clin căitul unei clanţe, apoi vocea plângăreaţă a bătrânei doamne.

— Am crezut că nu mai vii, Birdie.

— Ei, cum să nu mai vin?

— E aşa de târziu.

— Am avut unele neplăceri cu maşina. Vocea femeii era la fel de liniştită şi de fermă ca şi paşii ei. — Ăsta-i geamantanul?

— Da.

— Îl iau eu. Încheie-ţi paltonul. E o noapte friguroasă. Apoi, după o clipă de tăcere: Ai băut.

— Doar o picătură. N-ai spus chiar tu că e o noapte friguroasă?

— N-ai spus la nimeni că pleci, n-ai vorbit de mine?

— Fireşte că nu, minţi solemn bătrână doamnă.

— Ai ars totul?

— Da.

— Atunci, hai.

Paşi în hol.

Meecham se sculă încet şi începu să urce treptele. Când să dea cotul scării se opri. Cele două femei se aflau la uşa de la intrare, Birdie aplecată sub greutatea geamantanului, iar bătrână doamnă, înfofolită ca o mumie şi agăţându-se de braţul liber al lui Birdie.

— Unde mergeţi? întrebă Meecham.

Amândouă se smuciră înapoi, iar Meecham simţi o coloană de emoţie urcându-i-se dens, în gâtlej. Stupefacţie, apoi mânie, şi tristeţe. În acea scurtă clipă când Birdie se întoarse, trei femei se contopiră în ea şi deveniră una, se contopiră inevitabil şi firesc, ca atomii ce formează o moleculă.

Figura ei îi era la fel cunoscută ca a lui Alice — bărbia pătrată şi energică, gura blândă şi ochii încă umflaţi de văpaia lacrimilor. Se gândi la ultimul prilej când o văzuse, când aruncase toate farfuriile în chiuvetă, măturându-le cu o mişcare furioasă a mâinii, şi la cioburile ce ţâşniseră ca apa dintr-o fântână.

Birdie se uită la bătrână doamnă cu un fel de milă în privire.

— I-ai spus. Sărmană proastă.

— Nu, Birdie, nu i-am spus.

— Bine.

— Te-ai supărat pe mine. N-ai să mă iei cu tine.

— Nu sunt supărată, Clara. Nu m-am aşteptat niciodată ca vreun plan să reuşească.

Meecham urcă şi restul de trepte, iar doamna Loftus îl urmări încotoşmănată, ca o cârtiță într-un canal, jumătate ameţită, jumătate oarbă.

— Pleacă! Pleacă! Ne strici călătoria. Birdie, spune-i să plece! Ce facem cu călătoria, Birdie?

— Cred că va trebui s-o amânăm, spuse doamna Hearst calm. Domnul Meecham vrea să-mi vorbească.

— E cicălitor. — Da, aşa cred şi eu. Hai, hai, să ne întoarcem mai bine în apartament.

Cu un gest hotărât ridică geamantanul şi o luă înapoi prin hol, în timp ce bătrâna doamnă se împleticea şi scheuna în urma ei:

— Vreau să stau la ţară. Vreau să am câini în curte. Vreau...

— Sssst! Sssst!

— Mi-ai promis.

— Am să-mi ţin promisiunea, spuse doamna Hearst. Dar nu în astă-seară, Clara.

Deschise uşa apartamentului şi se opri o clipă în prag, clătinându-se uşor, ca şi cum valuri solide de timp i-ar fi scăldat picioarele.

— Am locuit aici pe vremuri, îi spuse ea lui Meecham. Earl şi cu mine. Ştiaţi?

— Da.

— Nu mi-am dat seama cât de multe aţi aflat pe seama mea până aseară, când aţi venit să-l vedeţi pe Jim. Atunci am ştiut că trebuie să vin cu maşina aici şi să-mi şterg urmele, într-un fel. Traversă camera ajunse la vechiul balansoar de răchită, de lângă fereastră, şi atinse cu mâna spătarul pentru cap. — Scaunul lui Earl. Era ca un copil, legănatul îi domolea durerile.

Meecham îşi aminti de balansoarul din bucătăria familiei Hearst şi se întrebă dacă doamna Hearst îl ţinuse acolo pentru Earl, când venea să discute cu ea seara.

— Ne certam des când locuiam aici. Am avut ghinion. Earl era şomer şi eu încercam sa asigur întreţinerea pentru toţi trei. M-am angajat chelnăriţă. Într-un orăşel ca ăsta, nu sunt multe slujbe, primeşti ce găseşti. Totul a ieşit pe dos. Earl se socotea un ratat, Clara bea mereu, iar pentru mine era un iad. Eram mai tânără pe atunci. Credeam că am învăţat ce înseamnă iadul. Se uita la bătrâna doamnă care şedea ţeapănă pe canapea, cu un zâmbet îngheţat, ca o surdo-mută ce încearcă să pară interesată de o conversaţie. — Clara ştie.

— Ce-ai zis, Birdie?

— Nimic. Vrei o băutură?

— Am să mă servesc singură. O să sărbătorim vremurile de odinioară. Porni spre bucătărie, cu braţele întinse ca un acrobat amator ce se plimbă pe frânghie. — Nu vreau să vă

tulbur discuţia. Îmi place să ascult o discuţie frumoasă.

Meecham privi cele două femei şi îi fu cu neputinţă să-şi închipuie „vremurile de odinioară”, când cele două personalităţi puternice se ciocniseră. Nu se mai înfruntau; una era prea slabă ca să mai scoată un sunet; o tobă spartă.

— Ei bine, am divorţat de Earl. Am împrumutat bani de la sora mea şi-am luat autobuzul de Las Vegas. Când m-am întors la Arbana, eram iarăşi liberă. Am deschis o pensiune şi aşa l-am cunoscut pe Jim. Mă simţeam atât de pustiită sufleteşte, atât de bătrână, atât de... Oricum, ne-am căsătorit. Cred că sunt genul de femeie care nu ştie cum să trăiască, dacă n-are un bărbat pe care să-l mulţumească, să-l îngrijească şi pentru care să gătească.

A doua oară în acea noapte Meecham se gândi că era păcat că o astfel de femeie energică se legase întotdeauna de bărbaţi slabi fizic sau psihic, ca Hearst sau Loftus.

Bătrână doamnă se tot mişca prin bucătărie, zdrăngănind farfuriile şi deschizând şi închizând uşile dulapurilor.

— Jim şi cu mine ne-am descurcat destul de bine. Nimic deosebit, dar bine. Pe urmă, cam acum un an, l-am întâlnit pe Earl pe stradă. De-abia l-am recunoscut, aşa de mult se schimbase. Am rămas pe loc în faţa magazinului Kregs. Ningea şi Earl nu avea pălărie, părul i se udase, şi mi-a spus că e bolnav. Tocmai aflase de ce boală suferă şi se plimba pe străzi, încercând să judece situaţia. Astea au fost cuvintele lui, să judece situaţia.

L-am luat acasă, am stat în bucătărie, şi el m-a întrebat dacă n-am o cameră în care să locuiască. S-a mutat în săptămână următoare. Nu i-am spus nici lui Jim şi nici altcuiva cine era. Sora mea a descoperit şi ne certam deseori din pricina asta. Dar eu am socotit că am procedat foarte bine. Nu trăiam ca soţ şi soţie, ci ca doi prieteni care au nevoie unul de altul. Vorbea cu mine când mă

simţeam tulburată sau singură, iar eu îl îngrijeam când era bolnav, îi ţineam camera curată şi îi dădeam de mâncare. Earl şi cu mine am avut parte de multă fericire şi linişte. Îmi stăruia veşnic în minte speranţa că într-o zi o să se găsească un remediu miraculos pentru boala lui. Cu cât boala se înrăutăţea, cu atât speram mai mult, până am ajuns să nu mă mai gândesc decât la asta, să-l fac să trăiască.

Se uită pe fereastră, în jos, la strada pustie şi întunecată.

— Dacă n-aş fi sperat atât de tare, ar mai trăi.

— Nu vă înţeleg, spuse Meecham.

— M-am dus la Claude să-i cer bani.

— Pentru Loftus?

— Da, ca să-l iau de aici. Am citit în ziare despre o clinică de canceroşi, la New York, unde se fac studii asupra bolii lui Loftus şi m-am gândit că dacă reuşeam să-l duc acolo, ar mai fi avut o şansă. N-aveam un sfanţ, nimic ce vinde, cu excepţia unei maşini vechi, şi nici de la cine împrumuta. Doar de la Claude. Cu cât mă gândeam mai mult să mă duc la Claude, cu atât mi se părea gestul mai logic. Ne cunoscusem bine, vreme îndelungată, mult mai înainte de a se căsători cu Lily, şi când ne-am despărţit nu ne-am certat, pur şi simplu ne-am despărţit. Aşa că mi-a venit gândul să apelez la el.

M-am dus la biroul lui acum o săptămână şi l-am aşteptat afară. Ne-am instalat în maşina lui şi i-am povestit totul. Ce greşeală îngrozitoare! spuse ea cu amărăciune. Dacă i-aş fi cerut să-mi împrumute bani să-mi iau o casă nouă, sau să călătoresc, cred că mi-ar fi dat. Dar Claude era vanitos. Nu-i venea să creadă că puteam iubi alt bărbat, şi că era o dragoste cum noi nu avusesem niciodată. O ţinea întruna cum că ştiuse c-o să vin să-l văd, iar eu încercam să-i spun ce simţeam pentru Earl şi ce rău era bolnav. Claude nici n-a voit s-audă. M-am dat jos din

maşină şi-am mers până acasă. Fierbeam de furie, capul îmi plesnea, simţeam c-am să explodez. Poţi să fii mai furios pe altul decât pe tine.

Meecham ştia că are dreptate. Ascultând-o, simţi şi el în cap o apăsare de furie şi de ură împotriva lui Margolis, ca şi împotriva tuturor tiraniilor şi tiranilor care îi chinuie pe cei slabi.

— În următoarele două zile mi-am văzut mai departe de treabă ca de obicei. Cred c-am făcut lucrurile obişnuite, dar nu mă puteam împiedica să nu mă gândesc la bani, cât de uşor i-ar fi fost lui Claude să-mi împrumute, dacă ar fi voit, şi ce mult ar fi însemnat acest lucru pentru Earl. Sâmbătă noaptea, Jim a venit acasă, după o săptămână rea petrecută pe drumuri. A început să mă acuze că-i dau prea multă importanţă lui Earl. A trebuit să plec de acasă şi m-am dus singură la meciul de hochei. Până aici tot ce v-am spus mai înainte e adevărat. După meci am plecat cu maşina prin oraş, spre casă, când l-am văzut pe Claude. Tocmai ieşea din maşina lui, în faţa barului „Top Hat”. Era însoţit de o fată pe care n-o cunoşteam, împopoţonată ca un pom de Crăciun. Am oprit maşina. Nu aveam niciun plan, nimic în minte. Cred că m-am oprit fiindcă nu voiam să mă duc acasă şi fiindcă eram curioasă. Întâi asta a fost, eram curioasă.

Au intrat împreună la „Top Hat” iar eu am aşteptat. Am aşteptat mult timp, văzându-i în imaginaţie pe amândoi împreună, bând, râzând şi dansând, aşa cum n-o pot face decât acei care sunt sănătoşi şi au bani. Am încercat să-mi închipui cum ar fi fost dacă eu şi Earl ne-am fi aflat şi noi înăuntru, petrecând, şi aproape c-am pufnit în râs, atât era de comic. Mi-au trecut prin minte planuri nebuneşti în timp ce stăteam în maşină. M-am gândit să intru şi să-l sfidez pe Claude, să-i cer bani chiar în faţa acestei fete. Maşina lui Claude era parcată peste drum pe stradă şi mi-am zis să mă sui la volan, să plec cu ea şi s-o când,

închipuiţi-vă un furt! Mai înainte de asta nu mă gândisem niciodată să fur, nici când eram mică, dar în acea clipă m-a tentat. Totul începuse să devină foarte clar şi detaşat, aşa că am simţit că orice aş face pentru Earl era bine făcut şi că orice ar fi încercat cineva împotriva lui era rău.

Poate c-aş fi furat maşina, nu ştiu. Dar n-am făcut-o, fiindcă fata a ieşit de la „Top Hat". Era singură şi mi-am dat seama când a trecut pe lângă mine că era beată. Mergea împleticindu-se şi vorbea singură. A luat-o pe stradă, a intrat în alt bar. Am urmărit-o. Stătea la tejghea când am intrat. Vorbea cu un bărbat. Am auzit-o spunând că voia o bere şi că-şi uitase portofelul în alt local şi că ăsta era un bar îngrozitor.

— Că de fapt putea, adăugă Meecham.

— Da, astea au fost cuvintele ei.

— Aşa a ştiut deci Loftus exact ce s-a întâmplat la bar, nu fiindcă s-ar fi aflat acolo, ci fiindcă i-ai spus dumneata.

— Eu i-am spus, zise ea cu durere. M-a silit. A pus totul la cale de cum a aflat ce-am făcut.

— Margolis a intrat în bar?

— Da, dar n-a rămas. A luat fata de braţ şi a tras-o afară. Era aproape de ora închiderii. Plecau mulţi, aşa că am plecat şi eu. Când am ieşit, l-am văzut pe Claude încercând s-o vâre în maşină. Fata se împleticise şi lui Claude îi venea greu s-o vâre, fiindcă nu era micuţă, cum e Clara. M-am întrebat cine o fi fata. M-am gândit că trebuie să aibă pe cineva, părinţi, rude, ori vreun soţ, cărora nu le-ar fi plăcut s-o vadă cu un bărbat de teapa lui Claude. Apoi mi-a venit ideea c-aş putea să-i urmăresc, şi poate profitând de situaţie să-i smulg ceva bani pentru Earl.

Continua să vorbească încet şi serios, ca şi cum ar fi fost important să explice totul şi să-şi limpezească motivele. Lui Meecham i se păru că explicaţia nu i se adresa lui sau ei, ci lui Earl.

— S-au dus la *cottage*-ul lui Claude, pe malul râului. Am

intrat peste ei, în casă. Fata era adormită pe o sofa, iar Claude aprindea focul în cămin. „Cum dracu ai ajuns aici”? a zis Claude. Nu i-am răspuns. I-am spus din nou că aveam nevoie de nişte bani şi că dacă nu mi-i dă am să-i telefonez lui Lily, la poliţie şi părinţilor fetei, tuturor celor la care mă puteam gândi. A râs de mine. A spus că poliţia n-o să fie interesată, că fata nu avea părinţi şi că Lily se afla în America de Sud. Când am auzit, am simţit că nu-mi rămâne nimic, nicio speranţă, nicio şansă, nimic, întreaga lume se ridica împotriva mea şi a lui Earl, întreaga lume îşi bătea joc de noi, ca şi Claude. M-am apropiat de cămin. Claude se întorsese cu spatele şi răscolea în jăratic. „Îţi arăţi vârsta, Emmy mi-a spus el. Ai face mai bine să-ţi vopseşti părul”. Au fost ultimele lui cuvinte. Când l-am înjunghiat, s-a sucit şi aproape că a căzut peste fată. Sângele a ţâşnit pe rochia ei şi pe mantou, dar fata nu s-a trezit. L-am înjunghiat din nou, de trei sau de patru ori, apoi am rămas în picioare, urmărindu-l cum moare. Nu mi-a părut rău de el şi nici nu mi-a fost frică. Mă simţeam într-un fel uşurată sufleteşte, ca şi cum o apăsare îngrozitoare mi s-a ridicat de pe suflet.

Pomenea a doua oară de forţa mâniei. Meecham îşi dădea seama totuşi că în dosul mâniei, ca un cor pierdut în umbrele scenei când reflectorul urmăreşte pe actorul principal, existau alte forţe: un cor întreg de forţe, alese la întâmplare din fiecare perioadă a vieţii ei, fără repetiţii, dansând în afara ritmului şi a timpului şi cântând fals.

— N-am plănuit nimic, spuse ea. Totul s-a *întâmplat* pur şi simplu atât de repede, mai repede, decât vă povestesc.

— Îi lipsea portvizitul.

— Eu l-am luat. L-am furat. Uneori am mai mari remuşcări în privinţa asta decât că l-am omorât. Am fost crescută foarte sever. În copilărie n-am furat niciodată şi nici n-am minţit. Am găsit în portvizit şase mii de dolari. Am reţinut banii şi am aruncat portvizitul în zăpadă, în

drum spre casă. Ningea serios. Am avut noroc, fiindcă nu m-am gândit niciodată la urmele de roţi, de paşi, sau la altceva. Nu m-am gândit nici că fata rămâne singură acolo, alături de cadavrul lui Claude. La început, când a fost arestată, mi s-a părut că am noroc. N-am visat niciodată că lucrurile au să evolueze astfel, că am să rămân cu banii pe care îi aveam pentru Earl, că Earl era pierdut, şi că banii deveneau astfel inutili. Şase mii de dolari şi fără Earl.

Din bucătărie răbufni zgomotul de sticlă spartă, iar vocea bătrânei doamne, îngroşată de somnul pe care îl ademenea şi îl respingea ca pe un amant:

— Ce harababură, ce harababură îngrozitoare, trebuie să strâng înainte de-a vedea Victor.

— Nu mi-a fost frică până am ajuns acasă, şi atunci mi-am dat seama de ce-am făcut. Revelaţia m-a lovit, aşa cum l-am lovit şi eu pe Claude, tare şi repede, încât cu greu m-am strecurat în casă. Toată lumea dormea şi luminile erau stinse. Am ciocănit uşor în uşa lui Earl şi el mi-a dat drumul în cameră. I-am spus ce s-a întâmplat. Nu s-a enervat, spunea mereu că totul are să se aranjeze. Mi-a făcut o cafea şi după ce-am băut-o m-a silit să-i spun tot ce-am văzut, ce-am auzit şi ce-am făcut, fiecare amănunt. A notat într-un carnet fiecare detaliu. N-am ştiut ce urmărea, n-am ştiut până ce-a spus: „De unde facem rost de sânge? De unde facem rost de sânge?” repetă ea mohorât.

— De unde aţi făcut rost ?

— De la mine. Din braţul meu. V-am spus că m-am tăiat la braţ la chiuveta spartă. A trebuit să vă spun ceva. Ştiam c-aţi văzut bandajul. Dar nu eu m-am tăiat, ci Earl, A ţinut aşa de mult ca să adunăm destul sânge şi lui Earl i s-a făcut rău că m-a rănit. Dar aveam nevoie de sânge ca să pătăm hainele, şi trebuia să fie de-al meu, deoarece era din aceeaşi categorie cu al lui Claude.

— De unde ştiţi?

— Cu mulţi ani în urmă a fost rănit pe când muncea şi a

trebuit să suporte o transfuzie. Au folosit sânge de-al meu, deci ştiam că era din aceeaşi categorie. Trebuia să riscăm, oricum, Earl m-a bandajat la braţ. Cred că am avut o criză de nervi şi am început să urlu, dar Earl mi-a pus mâna la gură şi mi-a repetat: „Eu l-am ucis pe Margolis, tu erai acasă în pat, nu ştii nimic despre asta, eu l-am ucis".

Înnebunisem de frică, dar lui Earl nu-i era teamă. Spunea că niciun juriu n-avea să-l condamne fiindcă avea să susţină că l-a omorât pe Margolis pentru a o apăra pe fată, iar poliţia n-o să poată dovedi alt motiv, fiindcă nu exista. Cu mine era altceva, a spus Earl. Puteau să cerceteze şi să descopere legătura mea cu Claude, puteau să stabilească cincizeci de motive în ceea ce mă priveşte.

Nu ştiu cum am petrecut noaptea. A doua zi dimineaţă m-am dus la sora mea în Chelsea, cum mi-a cerut Earl. Era duminică şi Earl trebuia să aştepte până luni pentru a se duce la poliţie, fiindcă voia să vândă ce mai avea de vândut înainte de a fi închis. N-am aflat că fata a fost arestată decât duminică seara. M-am întors cu maşina ca să discut cu Earl. Earl a spus că arestarea ei n-o să-i schimbe planurile. Se înşela. Niciunul nu şi-a închipuit cât de rău se înşela, cât de mult avea să ne afecteze nu numai pe noi doi, ci pe toţi cei din jur.

Luni dimineaţa, Earl a plecat devreme de acasă ca să-şi vândă vechiul Chevrolet, să amaneteze ce putea, apoi s-a dus la biroul şerifului cu mărturisirea scrisă în buzunar şi bine memorată. Ştiţi ce a urmat. A întâlnit-o pe mama fetei, doamna Hamilton, pe coridor. Earl nu fusese niciodată abil, nu dorise niciodată ceva pe gratis. Avea însă un plan când şi-a dat seama că doamna Hamilton îşi închipuia că fiica ei e vinovată. S-a întors acasă înainte de masă, teribil de enervat. Mi-a povestit totul, cum că fata fiind suspectă avea să-mi ofere o protecţie dublă, şi că banii primiţi vor fi de folos Clarei şi mie. M-a obligat să-i promit c-am să mă îngrijesc de Clara, indiferent de ce are

să se întâmple.

A adus banii târziu, după-amiază, şase mii de dolari. O avere. A doua zi dimineaţă, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă duc la Devine şi să scot obiectele amanetate de Earl. Erau amintirile lui Earl, şi mi-am spus c-am să le ţin ca să-l aştepte; o mică surpriză, când are să iasă de la închisoare.

Cu restul de bani am făcut ce mi-a cerut Earl. Am depus o parte pe un vechi cont, pe numele meu de fată şi am ascuns restul. M-am socotit în siguranţă. Totul părea fără greşeală. Chiar dacă mărturisirea lui Earl ar fi fost dovedită falsă, bănuiala n-ar fi căzut asupra mea, ci asupra fetei. Da, m-am socotit în siguranţă, şi chiar plină de speranţe. Earl avea să fie achitat de către juriu, aveam să plecăm în altă parte, iar el avea să se vindece.

Ce visuri nebune, ca pe vremea când eram tânără! Cred că Earl nu-şi făcea niciun vis. Azi-dimineaţă s-a spânzurat.

Vocea bătrânei doamne pătrunse din cealaltă cameră:

— Birdie, eşti acolo?

— Sunt aici.

— Mă duc să mă culc, Sunt foarte obosită.

— Am să te ajut.

O întâmpină pe bătrâna doamnă la uşa bucătăriei, şi o apucă, de braţ. Cele două femei se mişcară încet prin cameră.

— Nu pot să rămân astă-seară cu tine, Clara. Totuşi am să te ţin la curent. Trebuie să lipsesc o vreme, dar am să mă întorc, nu te îngrijora. Am să mă întorc, nu-i aşa, domnule Meecham?

Meecham era sigur că avea să se întoarcă.

Nu mai ningea. Aerul era tăios şi limpede, iar luna de la miezul nopţii îi însoţea pe şosea.

Ieşirea din Kincaid. Altitudine 300 metri, *Populaţie 10 550*. *Întoarceţi-vă în curând*!

— Are să se întoarcă, spuse Meecham. Într-un an, doi, poate chiar mai devreme.

Alice se strânse în el, ca şi cum simpla pomenire de plecări şi de întoarceri ar fi reprezentat ameninţarea unei despărţiri.

— Ce-are să se întâmple cu ea? Cum are să fie?

— Are să fie la fel. Evoluţia va fi aceeaşi — pentru Birdie, pentru domnişoara Falconer, pentru Emmy Hearst.

Alice dădu din cap în semn de protest.

— Nu, este prea cinic. Oamenii se schimbă, te asigur.

— Oare? Luminile din Kincaid nu se mai vedeau, deşi văpaia lor mai strălucea pe cer. — Are să se întoarcă, repetă el. Dacă Jim va mai fi aici, are să reia legătura cu el. Dacă nu, are să găsească pe altcineva, un bărbat care să depindă de ea, un fiu rătăcitor, căruia să-i ţină loc de mamă.

— Trebuie să crezi în soartă, Meecham, spuse ea grav.

— Poate.

— Atunci bănuiesc că tu eşti soarta mea. Nu eu te-am *ales.* Te-ai înălţat brusc ca... un gheţar uriaş.

— Frumoasă imagine.

— Am spus-o intenţionat.

Meecham îşi mută o clipă privirea de pe şosea şi se uită la ea. Faţa lui Alice era o pată vagă şi albă, anonimă, în beznă; nu mai era faţa lui Alice, ci a oricărei femei. Se întrebă, cu un ciudat sentiment de emoţie, câţi gheţari va avea de înfruntat Birdie şi dacă, cu toată îndemânarea dar şi nesăbuinţa sa, avea să treacă de ei.

Orice se va întâmpla, Birdie va supravieţui. Gândindu-se la ea şi la fata din preajma sa, Meecham se simţi inundat de un imens val de energie şi forţă, ca şi cum ar fi fost în stare să conducă maşina veşnic, fără să doarmă sau să mănânce.